

Índex

1. Òrgans de govern	5
1.1. Patronat de la Fundació.....	7
1.2. Comissió Executiva	8
1.3. Comitè de Direcció	9
1.4. Consell d'Assessorament Artístic	10
2. Temporada artística	11
2.1. Òpera.....	13
2.2. Dansa	55
2.3. Concerts	67
2.4. Recitals	75
2.5. Foyer.....	81
2.6. El Petit Liceu.....	91
2.7. Gires i producció	101
3. Audiovisuals	109
3.1. Emissions i enregistraments	111
3.2. Edicions de DVDs.....	115
4. La institució	121
4.1. Desè aniversari.....	123
4.2. Convenis.....	133
4.3. Acció social. Activitats amb la Fundació Tot Raval...	135
4.4. European Opera Forum.....	137
5. Mecenatge.....	143
5.1. Actes de mecenatge	145
5.2. Empreses del programa de mecenatge.....	147
6. Altres línies d'activitat	149
6.1. Lloguer d'espais.....	151
6.2. Visites	153
7. Estadístiques	155

1. Organs de govern

1.1. Patronat de la Fundació

President

José Montilla i Aguilera

Vicepresidents

Juan Carlos Marset Fernández (fins març de 2009) / Mercedes Elvira del Palacio Tascón

Jordi Hereu i Boher

Antoni Fogué i Moya

Vocals representants de la Generalitat de Catalunya

Joan Manuel Treserras i Gaju

Joan Rigol i Roig

Vocals representants del Ministerio de Cultura

Joan Rangel i Tarrés

Marta Cureses de la Vega (fins març de 2009) / Félix Palomero González

Vocals representants de l'Ajuntament de Barcelona

Jordi Martí i Grau

Marta Clari i Padrós

Vocal representant de la Diputació de Barcelona

Bartomeu Muñoz i Calvet

Vocals representants de la Societat del Gran Teatre del Liceu

Manuel Bertrand i Vergés

Félix Millet i Tusell

José María Coronas i Guinart

Maria Vilardell Viñas

Vocals representants del Consell de Mecenatge

Josep Vilarasau i Salat

Josep Ferrer i Sala

César Alierta Izuel

Leopoldo Rodés i Castañé

Director General

Joan Francesc Marco i Conchillo

Secretari

Jaume Solé i Janer

Interventor

Joan Guerrero i Luque

1.2. Comissió Executiva

President

Juan Carlos Marset Fernández (fins març de 2009) / Mercedes Elvira del Palacio Tascón

Vocals representants de la Generalitat de Catalunya

Lluís Noguera i Jordana
Eduard Voltas i Poll

Vocals representants del Ministerio de Cultura

Juan Carlos Marset Fernández (fins març de 2009) / Mercedes Elvira del Palacio Tascón
Marta Cureses de la Vega (fins març de 2009) / Félix Palomero González

Vocals representants de l'Ajuntament de Barcelona

Jordi Martí i Grau
Marta Clari i Padrós

Vocal representant de la Diputació de Barcelona

Bartomeu Muñoz i Calvet

Vocals representants de la Societat del Gran Teatre del Liceu

Manuel Bertrand i Vergés
Félix Millet i Tusell

Vocals representants del Consell de Mecenatge

Josep Vilarasau i Salat
Josep Ferrer i Sala

Director General

Joan Francesc Marco i Conchillo

Secretari

Jaume Solé i Janer

Interventor

Joan Guerrero i Luque

1.3. Comitè de Direcció

Director General

Joan Francesc Marco

Director Artístic

Joan Matabosch

Directora Econòmico-Financera

Ana Serrano

Director Tècnic

Leonard Garuz (fins juny de 2009) / Xavier Sagrera

Director de Producció i Gires

Jordi Tort

Director de Comunicació

Antoni Batista (fins març de 2009) / Barbara Berini

Director de Mecenatge, Comercial, Màrqueting i Relacions Públiques

Oriol Aguilà (fins maig de 2009) / David Camps

Director de Recursos Humans

Jordi Tarragó

Adjunta a la Direcció General

Barbara Berini (fins març de 2009)

Cap de Gabinet de la Direcció General i Relacions Institucionals

Rosa Bassedas

Cap del Servei d'Assessoria Jurídica

Jaume Solé

Director Musical

Sebastian Weigle i Michael Boder

Director del Cor

José Luis Basso

1.4. Consell d'Assessorament Artístic

El Consell d'Assessorament Artístic es va constituir el 8 de gener de 2009.

Membres del Gran Teatre del Liceu

Director General
Joan Francesc Marco

Director Artístic
Joan Matabosch

Director Musical
Michael Boder

Director del Cor
José Luis Basso

Secretari
Jaume Solé

Assessors

Xavier Albertí – Músic, Compositor i Director d'Escena

Carles Riera – Pedagog i Professor de Música

Anna Maleras – Ballarina i Coreògrafa

Ramon Pla – Professor, Crític i especialista d'òpera

Antoni Ros-Marbà – Director d'orquestra i Catedràtic

2. Temporada artística

2.1. Òpera

Tiefland d'Eugen d'Albert

2, 4, 5, 8, 9, 11, 14, 15, 17, 20 octubre 2008

Musikdrama en un pròleg i dos actes. Llibret de Rudolph Lothar basat en el text teatral homònim d'Àngel Guimerà.

Estrena el 15 de novembre de 1903 al Neues Deutsches Theater de Praga. Estrena al Gran Teatre del Liceu el 18 de gener de 1910.

Direcció musical: Michael Boder

Direcció d'escena: Matthias Hartmann

Escenografia: Volker Hintermeier

Vestuari: Su Bühler

Il·luminació: Jürgen Hoffmann

Coreografia: Teresa Rotemberg

Vídeo: Sven Ortel

Assistents de la direcció d'escena: Claudia Blersch, Susana Gómez

Producció: Opernhaus Zürich

Orquestra Simfònica i Cor del Gran Teatre del Liceu

Direcció del Cor: José Luis Basso

Sebastiano: Alan Titus / Egils Silins (4, 9, 15)

Tommaso: Alfred Reiter / Johann Tilli (4, 9, 15)

Moruccio: Valery Murga

Marta: Petra Maria Schnitzer / Stephanie Friede (4, 9, 15)

Pepa: Michelle Marie Cook

Antonia: Rosa Mateu

Rosalía: Julia Juon

Nuri: Eva Liebau / Juanita Lascarro (8, 9, 11, 14, 15, 17, 20)

Pedro: Peter Seiffert / Jeffrey Dowd (4, 9 -el segon acte no canta, nomes actua-, 15) / John Treleaven (9 canta el segon acte des del costat de l'escenari)

Nando: Marcel Reijans

El capellà: Miquel Roca

Una veu: Paul Chiarot / Miquel Rosales

En ocasió de *Tiefland*

Exposició: Lluny de la Terra Baixa! Guimerà i el mite de la muntanya en l'imaginari català

Del 2 octubre a 15 desembre 2008 al Balcó Foyer. Amb la col·laboració de l'Institut del Teatre.

Comissari: Guillem-Jordi Graell

Recital: Eugen d'Albert i Àngel Guimerà

18 octubre 2008 al Foyer

Solistes: Elena Copons, Marta Mathéu (soprano), Jordi Mas, Marcel Reijans (tenor), Ventseslav Anastasov (baríton), Ricardo Estrada (piano)

Enric Morera: «Venc anells i tumbagues» de *Titaina*; «Oh, records tristos» de *La boja*; «És la cançó més sentida» de *La santa espina*; *La infanta Maria*; «Ai, adéu, pares del cor!» de *Les monges de Sant Aimant*

Amadeu Vives: «Ai, adéu, pares del cor!», «Pelegrins de l'amor» i «Vos no haveu estimat?» d'*Euda d'Uriach*; Cançó *Euda i Roger*

Jaume Pahissa: «Des de la infància mos pares he perdut» i «Pom enciser» de *Gal·la Placídia*

Fernand Le Borne: «Ce n'est pas un rêve!» i «Andrès... Oui, c'est moi» de *La Catalane*

Eugen d'Albert: «Ich war ein kleines Kind» i «Ein Mädchen sass am Meeresstrand» de *Liebesketten*; «Psyche wandelt durch Säulenhallen» de *Die toten Augen*

Amb el suport de:

Tiefland. Eva Liebau (Nuri), Julia Juon (Rosalia), Rosa Mateu (Antonia), Michelle Marie Cook (Pepa), Peter Seiffert (Pedro), Petra Maria Schnitzer (Marta). Foto: Antoni Bofill

Tiefland. Alfred Reiter (Tommaso), Petra Maria Schnitzer (Marta), Alan Titus (Sebastiano). Foto: Antoni Bofill

Eugen d'Albert i Àngel Guimerà. Ricardo Estrada, Jordi Mas. Foto: Antoni Bofill

Recull de premsa (selecció)

Tiefland

“Hartmann recorre a la ciencia-ficción. En el prólogo muestra un laboratorio con cuerpos clonados que pueden ser utilizados para los fines del señor feudal Sebastiano (un espléndido Alan Titus). Pedro / Manelic (soberbio Peter Seiffert, en plenitud vocal), es elegido por el malvado para convertirlo en esposo de su amante Marta (magnífica Petra Maria Schnitzer) y así poder seguir gozando de sus favores mientras planea su boda con una rica heredera.”

El Periódico de Catalunya. César Pérez Rosell. 4 d'octubre de 2008

“Matthias Hartmann es va proposar desplaçar la història des de l'anècdota costumista a l'arquetip universal, per això va plantejar una escena que transportés l'espectador de les muntanyes de Guimerà a un territori menys localitzat i, ahora, més recognoscible per a qualsevol ciutadà occidental familiaritzat amb la corruptibilitat de la condició humana a mans d'un poderós qualsevol. Algunes cròniques prèvies a l'estrena avançaven la possibilitat que el Liceu visqués la primera esbroncada del curs per culpa d'una escenografia agosarada.”

Regio 7. Toni Mata i Riu. 4 d'octubre de 2008

“El reparto era de lujo y así se comportó, encabezado por una Petra Maria Schnitzer siempre concentrada y controlando la afinación, un Peter Seiffert inmenso es su extenuante papel, un Alan Titus alucinante como Sebastiano y con el salvavidas de último momento de Eva Liebau como Nuri, una autentica revelación.”

ABC.ES. Pablo Meléndez-Haddad. 4 d'octubre de 2008

“Dirigée avec conviction par Michael Boder, nouveau chef de l'Opéra de Barcelone, la distribution repose essentiellement sur le magistral Peter Seiffert.”

Diapason. Jean-Claude Hulot. Desembre de 2008

“Peter Seiffert cantó con total autoridad el papel, agudo y de *heldentenor*, de Pedro, y estuvo muy bien acompañado por Petra María Schnitzer en el de Marta, mientras que Alan Titus defendió aún con fuerzas el de Sebastian.”

Adecuados a sus respectivos papeles resultaron Eva Liebau, Alfred Reiter y Valéry Murga, así como los cantantes secundarios. Michael Boder demostró una lúcida intervención como nuevo director musical en el foso. La escena que llevó hasta el escenario del Liceo Matthias Hartmann, proveniente de Zurich, profundiza en aspectos filosóficos en perjuicio del opresivo ambiente rural de la obra original.”

El Mundo. Gonzalo Alonso. 4 d'octubre de 2008

“As the romantic pair, real-life husband and wife Peter Seiffert and Petra-Maria Schnitzer (frequent Tannhäuser and Walküre costars on Spanish stages) delivered the heroic singing this music requires. American baritone Alan Titus was a very effective Sebastiano (...). In his first appearance as the successor to Sebastian Weigle as musical director of the Liceu, Michael Boder, a specialist in the core German repertoire and champion of new music, left a very good impression. The orchestra sounded sumptuous, disciplined and forceful.”

Opera News. Roberto Herrscher. Febrer 2009

Eugen d'Albert i Àngel Guimera

“Jaume Tribó, amè i docte, va presentar la sessió. Ricardo Estrada va estar molt bé com a únic instrument musical i, dins d'una dignitat general, ens van agradar especialment Jordi Mas, que sap transmetre emocions, en l'ària citada en què comparteixen text *Les monges de Sant Aimant* i *Euda d'Uriach*; Marcel Reijans, en “C'est ne pas un rêve”, de *La Catalane*, i el duo de sopranos Elena Copons i Marta Mathéu en “Vós no haveu estimat”, d'*Euda d'Uriach*.”

El Punt. Jordi Maluquer. 29 d'octubre de 2008

Le nozze di Figaro de Wolfgang Amadeus Mozart

11, 13, 14, 16, 17, 18, 21, 22, 24, 25, 26, 28, 29, 30 novembre 2008

Commedia per musica en quatre actes. Llibret de Lorenzo Da Ponte basat en l'obra *Le mariage de Figaro ou La folle journée* de Pierre Augustin Caron de Beaumarchais.

Estrena l'1 de maig de 1786 al Burgtheater de Viena. Estrena al Gran Teatre del Liceu el 2 de febrer de 1916.

Direcció musical: Antoni Ros-Marbà

Direcció d'escena: Lluís Pasqual

Escenografia: Paco Azorín

Vestuari: Franca Squarciapino

Il·luminació: Albert Faura

Coreografia: Montse Colomé

Assistent de la direcció d'escena: Leo Castaldi

Assistent d'escenografia: Jordi Soler

Assistent de vestuari: Francesca Petrocco

Assistent d'il·luminació: David Bofarull

Assistent de la direcció musical: Fausto Nardi

Producció d'escenografia: CTS (Cardiff Theatrical Services)

Confecció del vestuari: Sartoria Teatrale Farani (Roma)

Calçat: Pompei (Roma)

Nova coproducció: Gran Teatre del Liceu i Welsh National Opera (Cardiff)

Orquestra Simfònica i Cor del Gran Teatre del Liceu

Direcció del Cor: José Luis Basso

El comte d'Almaviva: Ludovic Tézier / David Menéndez (14, 17, 22, 25, 29)

La comtessa d'Almaviva: Emma Bell / Maite Alberola (14, 17, 22, 25, 29)

Susanna: Ofèlia Sala / Ainhoa Garmendia (14, 17, 22, 25, 29)

Figaro: Kyle Ketelsen / Joan Martin-Royo (14, 17, 22, 25, 29)

Cherubino: Sophie Koch / Jossie Perez (14, 17, 22, 25, 29)

Marcellina: Marie McLaughlin / Mercè Obiol (14, 22, 25, 29)

Bartolo: Friedemann Röhlig / Josep Ribot (14, 17, 22, 25, 29)

Basilio: Raúl Giménez / Vicente Ombuena (14, 17, 22, 25, 29)

Don Curzio: Roger Padullés

Barbarina: Eliana Bayón / Naroa Intxausti (14, 17, 22, 25, 29)

Antonio: Valeriano Lanchas

En ocasió de *Le nozze di Figaro*

Concert: *L'Ape Musicale*

12 novembre 2008 al Foyer.

Direcció musical: Santiago Serrate

Orquestra de l'Acadèmia del Gran Teatre del Liceu

Assessoria musical: Míriam Grau

Presentació: Albert Triola

Bonario: Paolo Bordogna (*baríton*)

Zuccherina: Jacquelyn Wagner (*soprano*)

Farinella: Auxiliadora Toledano (*soprano*)

Brunetto: Borja Quiza (*baríton*)

Don Capriccio: David Alegret (*tenor*)

Cecchina: Anna Tobella (*mezzosoprano*)

Antonio Salieri: simfonia de *Prima la musica, poi le parole*; «Sedete amici miei» de *La grotta di Trofonio*; «Permettete, o madamina» d'*Il ricco d'un giorno*
Vicenç Martín i Soler: «Dolce mi parve un di», «Ch'è una pettegola», «Viva, viva il gran poeta» i «Ah, no, placato io sono... Ti lascio al caro amante» d'*Una cosa rara*; «Serenò raggio» de *L'arbore di Diana*; «Ah, che coraggio» d'*Il burbero di buon cuore*
Gazzaniga: «Meco se una volta» de *La vendemmi*
Wolfgang Amadeus Mozart: «Là ci darem la mano» de *Don Giovanni*; *Al desio di chi t'adora*
Domenico Cimarosa: «Le donzelle» de *Le trame deluse*; «Trattar le cause» d'*Il falegname*; «Care piante fortunate» de *L'italiana in Londra*; «Orsù meser poeta» d'*Il fanatico burlato*
Giuseppe Giordani: «Ah, no, placato io sono» (no especifica de quina òpera)
Angelo Tarchi: «Perfidi, in questa guisa» de *L'arbore di Diana*

Amb el suport de:

Le nozze di Figaro. Emma Bell (Comtessa d'Almaviva). Foto: Rubén Ferrer Cherta

Le nozze di Figaro. Kyle Ketelsen (Figaro), Ludovic Tézier (Comte d'Almaviva), Ofélia Sala (Susanna). Foto: Rubén Ferrer Cherta

L'Ape Musicale. Auxiliadora Toledano, Jacquelin Wagner, Borja Quizá, Anna Tobella, David Alegret. Foto: Antoni Bofill

Recull de premsa (selecció)

Le nozze di Figaro

“El equipo vocal que ofreció estas Bodas tuvo un buen nivel e incorporó con solvencia los papeles de la complicada obra de Mozart, que el público pudo disfrutar (en parte gracias a los sobretítulos) de un modo como no ocurría antes, y valorar por lo tanto la labor interpretativa bien trabada y el canto eficiente de todo el reparto.”

La Vanguardia. Roger Alier. 13 de novembre de 2008

“*Le nozze* no necessita estrelles egoistes, sinó un equip de cantants conjuntats com el reunit pel Liceu (...) Hi ha un terme que unifica les direccions musical i escènica d'aquesta nova producció: pulcritud. Ara bé, amb matisos diferents. La versió d'Antoni Ros-Marbà seria titllada fa lustres de normal, avui en dia de tradicional, la qual cosa no és culpa del músic català, sinó dels temps. (...) En una òpera d'argument amb alt risc de confusió, Pasqual va aconseguir, fins i tot en les perilloses anades i vingudes del quart acte, la lleugerresa i claretat idònies perquè aquesta comèdia perfecte rutllés amb total presició.”

Avui. Xavier Cester. 13 de novembre de 2008

“Estas funciones representan el retorno del director Lluís Pasqual, que planteó una puesta en escena coherente, con una escenografía muy bella de Paco Azorin, compuesta por unos grandes paneles cambiables. La acción ha sido trasladada a los años 30 del siglo pasado, en un ambiente que recuerda mundos cercanos descritos en nuestra literatura; y lo hace de forma coherente con una dramaturgia que contradice poco el texto de Lorenzo Da Ponte y que desarrolla la acción con naturalidad.”

El Mundo. Albert Vilardell. 13 de novembre de 2008

“High-quality made the Gran Teatre del Liceu's new *Le nozze di Figaro* one of the most eagerly anticipated productions of the Barcelona season: the veteran conductor Antoni Ros-Marbà was joined by the distinguished director Lluís Pasqual and a scrumptious-looking line-up in the first of two casts.”

Opera. John Allison. Febrer de 2009

“Em va semblar elegant la direcció musical que Antoni Ros-Marbà va fer amb una formació reduïda (la finor mozartiana no requereix un desplegament simfònic) de l'orquestra del Liceu. També m'ho va semblar la posada en escena de Lluís Pasqual, fent atenció a l'expressió musical dels sentiments per definir la precisa gestualitat dels intèrprets i dirigint amb mestratge els moviments dels personatges en el frenesí de les portes que aquesta exquisida i alhora punyent comèdia d'embolics convida a obrir i a tancar. Elegants em van semblar els magnífics cantants (...). També vaig veure elegància en l'escenografia de Paco Azorin (...). No em semblaria just obviar l'elegància de la il·luminació d'Albert Faura i, evidentment, del vestuari de Franca Squarciarino.”

El Punt. Imma Merino. 13 de novembre de 2008

“Sucede a veces que el segundo reparto que se puede ver en el Liceu a precios más módicos resulta a la postre mejor conjuntado y más eficaz que el primero. Éste, siendo muy bueno, fue superado aquí por la mayor cohesión y entendimiento entre los intérpretes (todos españoles salvo la Marcellina, cantada por Marie McLaughlin por la súbita enfermedad de Mercè Obiol, y la portorriqueña Jossie Pérez como un correcto Cherubino).”

La Vanguardia. Roger Alier. 16 de novembre de 2008

“Beeindruckend war ausserdem, dass Ketelsen nicht nur tänzeln und rennen kann, sondern einen kräftigen, geschmeidigen und wohlklingenden Bariton hat, der wie die natürliche Verlängerung seiner erstaunlichen schauspielerischen. (...) Orchester und Chor des Liceu unter Antoni Ros-Marbà musizierten sehr engagiert in dieser schnellen, kurzweiligen Inszenierung von Lluís Pasqual.”

Frankfurter Allgemeine Zeitung. Paul Ingendaay. 28 de novembre de 2008

“Wie frisch und lebendig kann man doch Mozarts *Le nozze di Figaro* inszenieren, wie elegant und ästhetisch das Stück ausstatten! Zur offiziellen Saisonöffnung hatte das Gran Teatre del Liceu eine Neuproduktion der *Commedia per musica* angesetzt und dafür den katalanischen Regisseur Lluís Pasqual verpflichtet.”

Orpheus. Bernd Hoppe. Gener de 2009

“High-quality made the Gran Teatre del Liceu's new *Le nozze di Figaro* one of the most eagerly anticipated productions of the Barcelona season: the veteran conductor Antoni Ros-Marbà was joined by the distinguished director Lluís Pasqual and a scrumptious-looking line-up in the first of two casts.”

Opera. John Allison. Febrer de 2009

Simon Boccanegra de Giuseppe Verdi

23, 27, 30 desembre 2008; 2, 3, 5, 7, 8, 10, 11, 13, 14 gener 2009

Òpera en un pròleg i tres actes. Llibret de Francesco Maria Piave (amb modificacions de Giuseppe Montanelli), revisat el 1881 per Arrigo Boito, basat en l'obra d'Antonio García Gutiérrez.

Estrena el 12 de març de 1857 al Teatro La Fenice de Venècia. Estrena de la versió revisada per Arrigo Boito, el 24 de març de 1881 al Teatro alla Scala de Milà. Estrena al Gran Teatre del Liceu el 31 de desembre de 1862.

Direcció musical: Paolo Carignani

Direcció d'escena: José Luis Gómez

Escenografia i projeccions: Carl Fillion

Vestuari: Alejandro Andújar

Il·luminació: Albert Faura

Moviment escènic: Ferran Carvajal

Assistents de la direcció d'escena: Susana Gómez i Anna Llopart

Assistent d'escenografia: Anna Tusell

Assistent de vestuari: Carmen Mancebo

Assistent d'il·luminació: Guillem Gelabert

Tècnic 3D i realització de les imatges: Santiago Martos

Construcció d'escenografia: Ingeniería del Tiempo Libre, SL

Confecció del vestuari: Vestir L'Època, SL

Nova coproducció: Gran Teatre del Liceu i Grand Théâtre de Genève

Orquestra Simfònica i Cor del Gran Teatre del Liceu

Direcció del Cor: José Luis Basso

Intermezzo Programaciones Musicales

Simon Boccanegra: Anthony Michaels-Moore / Alberto Gazale (3, 7, 10, 13)

Maria Boccanegra: Krassimira Stoyanova / Barbara Haveman (3, 7, 10, 13)

Jacopo Fiesco: Giacomo Prestia / Stefano Palatchi (3, 7, 10, 13)

Gabriele Adorno: Neil Shicoff (23, 27) / Stefano Secco (30, 2, 8, 14) / Marcello Giordani (5, 11) / Aquiles Machado (3, 7, 10, 13)

Paolo Albiani: Marco Vratogna / Carlos Bergasa (3, 7, 10, 13)

Pietro: Pavel Kudinov

Un capità de ballesters: Jorge de León

Una serventa d'Amelia: Claudia Schneider

Simon Boccanegra. Krassimira Stoyanova (Maria Boccanegra),
Anthony Michaels-Moore (Simon Boccanegra). Foto: Rubén Ferrer Cherta

Simon Boccanegra. Giacomo Prestia (Gabriele Adorno), Krassimira Stoyanova (Maria Boccanegra). Foto: Rubén Ferrer Cherta

Recull de premsa (selecció)

Simon Boccanegra

“José Luis Gómez ens ofereix la seva sòbria visió d'una òpera que Verdi va escriure i reescriure amb vint-i-cinc anys de diferència. I en què, tal com ho veu el director, el gran músic va reflectir bona part de les decepcions polítiques que li havia provocat el somni patriòtic del *Risorgimento*. Verdi introdueix al final del primer acte de la versió revisada una cèlebre escena de revolta popular, manipulació de les masses i honestedat del líder que s'enfronta als corruptes, ben significativa en aquest sentit. I tot, dins d'una obra en què els elements més fulletonescos de l'argument queden compensats per la intensitat dels sentiments i l'amargor de la música.”

Que fem?. Ramón Oliver. 26 de desembre de 2008

“Verdi es la emoción pura a través del canto: nunca falla al describir los sentimientos de un personaje, reto que en el caso de *Simon Boccanegra* consigue por partida doble. Nos conmueve con la figura del padre que reencuentra a una hija que creía perdida para siempre -situación de alto riesgo lacrimógeno que Verdi sortea con sincero lirismo-, y después nos deja clavados en la butaca en la escena cumbre de la ópera, al final del primer acto, cuando, como hombre de Estado, clama por la paz, el amor y el perdón para unir a ciudadanos enfrentados

por el poder. Impresiona la grandeza final de Boccanegra, un corsario elegido primer dux de la República de Genova en unas elecciones amañadas y capaz de abandonar las cloacas del poder en un proceso de regeneración política que José Luis Gómez pone en primer plano en un nuevo montaje estrenado en el Liceo.

Poco ha frecuentado la ópera este sabio hombre de teatro que, desde hace 15 años, cuando dirigió *Carmen* en París, ha sabido esperar la propuesta adecuada para su regreso al género lírico. La clave está en el valor político del personaje de Boccanegra, construido como icono del ejercicio democrático, tolerante y republicano del poder, y el paralelismo que el director del Teatro de la Abadía traza con la propia grandeza del ciudadano Verdi en su compromiso político por la unidad de Italia.

Nada en el montaje enturbia el poder de la música. El director italiano Paolo Carignani mantiene un buen pulso narrativo y logra un eficaz rendimiento de la orquesta, que asegura el sostén dramático y el carácter de una partitura de excepcional belleza en el uso del color y el despliegue melódico. Fantástico el coro, con un canto rico en matices y realizado por el preciso movimiento escénico preparado por Ferran Carvajal.”

El País. Javier Pérez Senz. 25 de diciembre de 2008

“La dirección de José Luis Gómez -apoyada en una escenografía limpia, abstracta y basada en un juego de costosos paneles y una cuidada luminotecnia- incide en la esencia del drama al que aleja deliberadamente de referencias históricas para intentar resaltar los valores universales que plantea la obra. Lo que consigue el funcional pero en ocasiones frío montaje es hacer aflorar más la idílica tolerancia y el perfil humano del líder que el discurso político que subyace en el revisado libreto de Arrigo Boito.”

El Periódico de Catalunya. César López Rosell. 26 de diciembre de 2008

“El retorn de Paolo Carignani va ser ben afortunat gràcies a una versió precisa i flexible, atenta a totes les facetes d'una partitura de bellesa menys evidents que altres títols verdians. La suggerent atmosfera de la introducció del primer acte, la monumentalitat de l'escena del consell, la terribilitat de la maledicció de Paolo o el to elegíac de la mort del Dux van rebre el millor tractament per part d'un Carignani que va obtenir un magnífic rendiment de cor i orquestra.”

Avui. Xavier Cester. 27 de diciembre de 2008

“En s'attachant principalement à sa dimension politique, [José Luis Gómez] n'oublie pas pour autant ce qui, dans cet opéra (présenté ici dans sa version de 1881), touche aux sentiments humains, qu'ils soient d'amour, de jalousie ou de haine.”

Opéra Magazine. Richard Martet. Febrer de 2009

“Von einschneidender imposanz waren ebenfalls die von José Luis Basso einstudierten Chöre. Ein grosse musikalischer Wurf.”

Das Opernglas. Mark Fiedler. Febrer de 2009

“Unfolding in an expansive horizontal set by Carl Fillion, Gómez's staging suggests an interior universe that might be synonymous with the contained, creïble performance of Anthony Michaels-Moore, making an impressive debut in the role as the corsair Boccanegra who is elected to power on the basis of his bravery and military strategy.”

Queen Mary University of London. María Delgado. Febrer i març de 2009

El retablo de Maese Pedro de Manuel de Falla

3, 4, 5, 10 gener 2009

Òpera en un acte. Llibret del compositor basat en un episodi del capítol 26 de la segona part de *Don Quijote de la Mancha* de Miguel de Cervantes.

Estrena el 25 de juny de 1923 al saló de la princesa de Polignac. Estrena al Gran Teatre del Liceu el 3 de gener de 1958.

Direcció musical: Josep Vicent

Direcció d'escena: Enrique Lanz

Il·luminació: Alberto Rodríguez

Assistent de direcció d'escena: Yanisbel Victoria Martínez

Disseny titelles i escenografia: Enrique Lanz

Realització: Títeres Etcétera SLU, Jesús Carrasco SL, LaGarra Espectáculos SL, Latorre y Sanz Artesanos, SL, Leonardo Gutiérrez, Taller Espuig

Projeccions concepte i filmació: Enrique Lanz

Teatre d'ombres: Éric Deniaud

Postproducció: Déunidó

Accesoris de vestuari: Raquel Vaquero

Orquestra de l'Acadèmia del Gran Teatre del Liceu

Nova coproducció: Gran Teatre del Liceu, Teatro Real (Madrid), Teatro Calderón (Valladolid), Asociación Bilbaína de Amigos de la Ópera (ABAO), Teatro de la Maestranza (Sevilla), Ópera de Oviedo i Compañía Etcétera (amb la col·laboració de la Junta de Andalucía)

Don Quijote: Joan Martín-Royo / Marc Canturi

Maese Pedro: Xavier Moreno / Mikeldi Atxalandabaso

El Trujamán: Marisa Martins / Olatz Saitua

Manipuladors: Gabriel Ferrigno, Abel González Melo, Carlos Montes, Álvaro Beltrán, Luis Rodríguez, Miguel Rubio, Óscar Ruiz, Miguel Ángel Saura, Claudio Vegal, José Luis Villegas Padilla

Manipuladors del teatre d'ombres: Éric Deniaud, Yanisbel Victoria Martínez

Concert per a clave i cinc instruments de Manuel de Falla

Solista: Iván Martín (clavicèmbal)

El retablo de Maese Pedro. Foto: Antoni Bofill

El retablo de Maese Pedro. Foto: Antoni Bofill

Recull de premsa (selecció)

El retablo de Maese Pedro

“El recurso del teatro dentro del teatro es aquí ingeniosamente asumido por un plantel de marionetas titánicas que representan a Don Quijote, Sancho Panza, Trujamán y Maese Pedro, y que viven gracias a un equipo de expertos titiriteros haciendo que los inmensos personajes interaccionen deliciosamente como espectadores del drama que sucede en el retablo. Una propuesta que, secundada por la espléndida iluminación de Alberto Rodríguez, mantuvo embobados a los numerosos niños (y adultos) que asistieron al Liceu para presenciar el montaje.”

El Periódico de Catalunya. Manel Cereijo. 5 de gener de 2009

“Lanz hace que sus figuras se muevan con total convicción, que el cuento quede claramente explicado y que la música y la acción vayan siempre unidas de la mano. Fiel al original, el director de escena opta por que la ópera de títeres la canten muñecos en un hábil juego de teatro en el teatro, forzando perspectivas y dotando a sus hermosas figuras -unas completamente reconocibles y naturalistas, con barroco aspecto bronceado, otras medievales, otras africanas- de total protagonismo. El teatrino gigante en un momento se transforma en uno de tamaño natural, y el público de la sala pasa a ser compañero de aventuras de un Quijote hermoso amable, conquistando y encantando.”

ABC. Pablo Meléndez-Hadadd. 5 de gener de 2008

“Feliz idea esta del Liceu de auspiciar esta producción por uno de los grandes titiriteros españoles. Todo un desafío para Lanz, ya bien conocido aquí por *El carnaval de los animales*, ya que fue su abuelo Hermenegildo quien a pedido de Falla preparó los muñecos para la puesta de París y Barcelona mencionadas (1923). Y su propuesta, además de ambiciosa y bella, resuelve el difícil problema del teatro en el teatro, haciendo inteligible la narración del cautiverio y liberación de la bella Melisendra.”

La Vanguardia. Jorge de Persia. 7 de gener de 2009

“Josep Vicent va copsar la vitalitat rítmica del neoclassicisme amb ànima exhibit per Falla en ambdues partitures, amb impecables aportacions d'Iván Martín al clave i l'Orquestra de l'Acadèmia del Liceu. L'ús d'amplificació no va restar caliu a les veus de Marisa Martins, un notable cas de fregolisme al blanquejar potser de forma exagerada la veu per acostar-se més als nens soprano més habituals com a Trujamán, i Xavier Moreno, un Maese Pedro aclaparat per la rauxa del Quixot de Joan Martín-Royo, exquisit en la seva evocació de l'estimada Dulcinea.”

Avui. Xavier Cester. 5 de gener de 2009

“El Gran Teatro del Liceo se ha encargado de estrenar esta coproducción con numerosos teatros españoles que la irán representando a lo largo del año. La obra se ha dirigido por su brevedad y por su aspecto de fábula a un público infantil y familiar, y el resultado conseguido ha sido sorprendente debido a la calidad de la obra y la excelencia de las marionetas ideadas por Enrique Lanz y la Compañía Etcétera. La marioneta de Don Quijote, que forma parte del público, alcanza casi los seis metros de altura y los personajes de la trama son también imponentes y de enorme originalidad, haciendo las delicias del público infantil.”

La Razón. Fernando Sans Rivière. 9 de gener de 2009

“Así, los muñecos monumentales no desmerecieron en el escenario del Liceu y la acción, además del sobretitulado, se pudo seguir perfectamente por la claridad de la exposición, debida no sólo a la batuta de Vicent sino a la articulación de los tres cantantes, de los cuales, si bien cumplieron todos de modo más que notable en lo vocal (no tenían que actuar justamente, sino que estaban delante del teatrillo en la última fila de la orquesta sobre el escenario), hay que destacar sobre todo la prestación de Joan Martín-Royo en un magnífico Quijote.”

Mundoclasico.com. Jordi Binaghi. 31 de gener de 2009

L'incoronazione di Poppea de Claudio Monteverdi

3, 4, 5, 6, 7, 10, 11, 13, 14, 15 febrer 2009

Dramma musicale en un pròleg i tres actes. Llibret de Giovanni Francesco Busenello basat en *Annals* de Tàcit (llibres 13 a 16), *Els dotze Cèsars* de Suetoni (llibre 6), *Història romana de Dio Cassius* (llibres 61 i 62) i *Octàvia* del pseudo-Seneca.

Estrena el 1643 al Teatro SS Giovanni e Paolo de Venècia. Estrena al Gran Teatre del Liceu.

Direcció musical: Harry Bicket

Direcció d'escena: David Alden

Escenografia: Paul Steinberg

Vestuari: Buki Shiff

Il·luminació: Pat Collins

Assistents de la direcció d'escena: Natascha Ursuliak i Marcelo Buscaino

Assistent d'escenografia: Helmut Gebhardt

Assistent de vestuari: Jessica Braun

Assistent d'il·luminació: Benedikt Zehm

Coproducció: Bayerische Staatsoper (Munic) i Welsh National Opera (Cardiff)

Orquestra Barroca del Gran Teatre del Liceu

Nerone, emperador de Roma: Sarah Conolly / Kate Aldrich (4, 6, 11, 14)

Ottone, primer cavaller: Jordi Domènech

Seneca, filòsof: Franz Josef Selig / Mirco Palazzi (4, 6, 11, 14)

Liberto, capità de la guàrdia / soldat 2 / cònsol 2: Francisco Vas / Albert Casals (El dia 6
Francisco Vas actuà i Albert Casals cantà des del fosat)

Tribuno 2: Marc Pujol

Lucano, poeta / soldat 1 / cònsol 1: Guy de Mey

Valetto, patge de l'emperadriu: William Berger

Lictor / Mercurio / tribuno 1: Josep Miquel Ramón

Ottavia, emperadriu regnat: Maite Beaumont / Marina Rodríguez Cusi (4, 6, 11, 14)

Poppea, dama noble: Miah Persson / Isabel Bayrakdarian (4, 6, 11, 14)

Drusilla, dama de la cort: Ruth Rosique

La Virtut / damisel·la, dama de l'emperadriu: Judith van Wanroij

Arnalta, vella dida de Poppea: Dominique Visse / Xavier Sabata (4, 6, 11, 14)

Cor dels familiars de Seneca: Dominique Visse / Xavier Sabata (4, 6, 11, 14), Guy de Mey,
Josep Miquel Ramón

La Fortuna / Pal·las / Venus: Marisa Martins

L'Amor: Olatz Saitua

Cor d'Amors: Judith van Wanroij, Elena Copons, Inés Moraleda

En ocasió de L'incoronazione di Poppea i Salome

Recital: Cortesanes en l'òpera

16 febrer 2009 al Foyer.

Solistes: Eliana Bayón, Michelle Marie Cook (soprano), Salomé Haller, Marisa Martins (mezzosoprano), Josep Miquel Ramon (baríton), Ricardo Estrada (piano), Dani Espasa (piano, clave, orgue i direcció musical)

Vespres d'Arnadí: Sara Parés (flauta de bec), Guadalupe del Moral (violí 1), Germán Echeverri (violí 2), Xavier Roig (violoncel), Oriol Martí (violone), Berengère Sardin (arpa), Josep Maria Martí (guitarra i tiorba)

Assessorament musical, Jaume Creus

Claudio Monteverdi: «Sinfonia Tempo la Cetra» i «Con che soavità» de *Libro VII de Madrigali*; «Damigella tutta bella», «Balletto de la Bellezza», «Quel sguardo sdegnosetto» i «Ecco di dolci raggi» d'*Scherzi Musicali*; «La mia turca» d'*Ariose vaghezze*; «Il ballo delle ingrante» de *Libro VIII de Madrigali*

Tarquino Merula: *Ciaccona*
Andrea Falconieri: *Folias echa para mi Señora Doña Tarolilla de Carallenos*
Claude Debussy: *Trois chansons de Bilitis*
Giuseppe Verdi: «Ah forse è lui che l'anima» de *La Traviata*
Jaques Offenbach: «Amours divins!» i «Invocation à Vénus» de *La Belle Hélène*
Giacomo Puccini: «In quelle trine morbide» de *Manon Lescaut*
Jules Massenet: «Dis-moi que je suis belle» de *Thaïs*
Erich von Korngold: «Glück das mir verblieb» de *Die tote Stadt*

Amb el suport de:

L'incoronazione di Poppea. Sarah Conolly (Nerone), Miah Persson (Poppea).
Foto: Rubén Ferrer Cherta

L'incoronazione di Poppea. Dominique Visse (Arnalta), Miah Persson (Poppea).
Foto: Rubén Ferrer Cherta

Cortesanes a l'òpera. Ricardo Estrada, Eliana Bayón. Foto: Antoni Bofill

Recull de premsa (selecció)

L'incoronazione di Poppea

“Derroche de recursos teatrales al servicio de la última ópera de Monteverdi. Casi cinco siglos después de su estreno llega al Liceu *L'incoronazione di Poppea*, joya del barroco que merecía un rescate como el de esta producción. Una gozada tanto desde la óptica de la puesta en escena de David Alden como desde la de la versión musical de Harry Bicket ante la Orquesta Barroca del Gran Teatre.

Gran trabajo de conjunto para dar vida a un obra muy compleja. Los constantes recitativos, salpicados de arias cortas, dúos y madrigales, nos sitúan en lo reiterativo -en los descansos hubo alguna deserción-, pero el ingenioso libreto de Busenello unido al sutil hilo musical acaba por llevar al espectáculo a la brillante eclosión final con la sensual aria a dúo “Pur ti miro”.

La dirección de Bicket, atentísima a los dinámicos cantantes-actores y a sus momentos de virtuosismo vocal, no deja cabo suelto, aunque en ocasiones tenga que echar mano a la improvisación para adaptarse a los giros de un espectáculo pletórico de imaginación. Alden impone el reinado de la farsa y el sarcasmo. La sucesión de elaborados gags, que nos sitúan en el continuo efecto-sorpresa visual, mantienen en pie el ritmo de la trama. Para contar el triunfo de Eros sobre la Virtud y la Fortuna, representado por el acceso al trono junto a Nerone (una sólida Sarah Connolly) de la lasciva Poppea (una atractiva Miah Persson, ora Marylin, ora Carla Bruni), el director utiliza todo tipo de referencias estéticas. El colorista, extravagante y a veces elegante vesun tuario contribuye a exaltar lo caricaturesco. Aparecen tipos a lo dragqueen, tintines, cónsules con narices de Pinocho al cantar las glorias de Poppea, taconeos flamencos...

Todo un tratado sobre la relación entre sexo y política. Triunfo de la amoralidad que acaba aniquilando a Séneca, mentor de Nerone (un gran Franz Josef Selig), a la repudiada emperatriz Ottavia (Maite Beaumont), a Ottone, amante de Poppea (Jordi Doménech) y Drusilla (Ruth Rosique). Dominique Visse y William Berger brillan también dentro del estupendo reparto.”

El Periódico de Catalunya. César López Rosell. 5 de febrer de 2009

“Costa que arribi a ser representada a Catalunya l'obra operística de Claudio Monteverdi. Al respecte, només dir que *L'incoronazione de Poppea* tot just es va estrenar dimarts passat al Liceu i, malgrat que durant molt de temps la partitura va restar oblidada en un arxiu, en deu haver passat molt més des de la recuperació per considerar aquesta incorporació tardana al repertori liceístic un esdeveniment necessari i ineludible. Quan arriba, però, paga la pena. (...) També van brillar, d'aquesta manera democràtica que permet l'òpera barroca (de la qual *L'incoronazione...* n'és una manifestació primerenca), els excel·lents cantants, lluint unes bones aptituds dramàtiques a partir de la direcció intencionada de David Alden, que no ha dubtat a potenciar els elements còmics d'una òpera (i de fer-ho amb uns recursos i una estètica a la recerca de la sensibilitat i la complicitat de l'espectador actual) que alhora projecta ombres molt inquietants sobre el desig i l'exercici del poder.”

El Punt. Imma Merino. 6 de febrer de 2009

“David Alden se ha proyectado como un provocador convencido de que el revisionismo le hace bien a la ópera, característica que en su «Incoronazione di Poppea» -de su período muniqués- queda patente: enfrentarse a la sociedad actual a través de un género burgués y de obras maestras llenas de polvo que él se encarga de limpiar con una nueva mirada, caricaturizando a los personajes y revistiéndolos de guiños a la actualidad, siempre en un tono satírico que apunta a la política y al poder, al esperpento de una cultura en la que todo vale para conseguir el trono, tal como sucedía en la época de Nerón, disfrazando a cónsules y tribunos de payasos. Dentro de estas directrices su montaje de este Monteverdi -que se estrenaba en el Liceu- es modélico: algunos de sus personajes parecían sacados de la prensa rosa otros del cabaret, otros del circo.”

ABC. Pablo Meléndez Haddad. 5 de febrer de 2009

“L'edizione scelta da Harry Bicket, padrone assoluto del versante musicale, alla testa di un'orchestra a ranghi ridotti che suonava con strumenti originali, era sostanzialmente quella di Napoli (1651) e il suono -quello, almeno, sì- rimandava allo stile dell'opera del Seicento e della seconda pratica monteverdiana.”

L'Opera. Marcelo Cervelló-Eroles. Març de 2009

“Sie alle führt der Alte-Musik-Spezialist Harry Bicket am Pult des eigens für diese Produktion gegründeten Orquestra Barroca del Gran Teatre del Liceu zu einer musikalische Sternstunde. Die Musiker auf Originalinstrumenten spielen mit hoher Kultur und Virtuosität, die Monteverdis herrliches Werk ins schönste Licht setzt.”

Orpheus. Bernd Hoppe. Maig-juny de 2009

Die Meistersinger von Nürnberg de Richard Wagner
17, 23, 29 març; 3, 8, 14, 18 abril 2009

Drama musical en tres actes. Llibret de Richard Wagner.
Estrena el 21 de juny de 1868 al Königliches Hof und Nationaltheater de Munic. Estrena al Gran Teatre del Liceu el 19 de gener de 1905.

Direcció musical: Sebastian Weigle
Direcció d'escena: Claus Guth
Escenografia i vestuari: Christian Schmidt
Il·luminació: Jan Seeger
Coreografia: Carla Börner-Spiewok
Dissenyador de vídeo: Bastian Trieb
Assistents de la direcció d'escena: Josephine Hoffmann, Marcelo Buscaíno
Assistent d'escenografia: Florian Schaaf
Assistent de vestuari: Meta Bronski
Producció: Sächsische Staatsoper Dresden
Orquestra Simfònica i Cor del Gran Teatre del Liceu
Direcció del cor: José Luis Basso
Intermezzo Programaciones musicales

Hans Sachs: Albert Dohmen
Veit Pogner: Reinhard Hagen
Kunz Vogelgesang: Yves Saelens
Konrad Nachtigall: Kurt Gysen
Sixtus Beckmesser: Bo Skovhus
Fritz Kothner: Robert Bork
Balthasar Zorn: Roger Padullés
Ulrich Eisslinger: Ángel Rodríguez
Augustin Moser: José Ferrero
Hermann Ortel: Josep Ribot
Hans Schwarz: Tobias Schabel
Hans Foltz: Dario Russo
Walther von Stolzing: Robert Dean Smith
David: Norbert Ernst
Eva: Véronique Gens
Magdalene: Stella Grigorian
Vigilant nocturn: Magnus Baldvinsson

Die Meistersinger von Nürnberg. Bo Skovhus (Sixtus Beckmesser),
Albert Dohmen (Hans Sachs). Foto: Rubén Ferrer Cherta

Die Meistersinger von Nürnberg. Véronique Gens (Eva), Reinhard Hagen (Veit Pogner). Foto: Rubén Ferrer Cherta

Recull de premsa (selecció)

Die Meistersinger von Nürnberg

"Hans Sachs, el sabater cantaire, diu del cant de l'aspirant que "és nou, però no errat". I aquesta era la impressió predominant al Liceu en la interessantíssima producció de Claus Guth basada en la idea de pertorbació dels cànons burgesos i de denuncia de la hipocresia i en una dramaturgia molt treballada que requereix un gran esforç actoral. Els personatges queden perfectament retratats i l'aliança entre teatre i música vivifica un espectacle assumible fins i tot per als no wagneròfils. El públic ha de fer un estimulants esforç de comprensió que anima l'intercanvi d'opinions del qual semblen incapaços els pocs recalitrants que van protestar el muntatge procedent de Dresden.

Unes casetes de joguina representen Nuremberg en l'escenografia de Christian Schmidt. Els burgesos es defensen de l'espontaneïtat de Walter, però s'hi parapeten al final estamordits per la subversió de valors. La societat queda ridiculitzada. El marc és una gran caixa blanca que deforma les proporcions. Tot és massa gran o massa petit. Genial la referència al *Somni d'una nit de Sant Joan* de Shakespeare amb la referència a uns animals totèmics com el brau, el llop, l'ase i el conill.

Tot és i no és. A l'església els fidels canten el coral enfrontats a uns escuts d'armes. La batussa nocturna la protagonitzen uns cràpules que són els mateixos mestres cantaires i és Eva, emblema de la tradició, qui rebutja els honors per tal de fugir. David és un repel·lent odiat pels aprenents, Beckmesser, un petimetre a qui mutilen -amb la pertorbadora càrrega semàntica de la castració- que acaba suïcidant-se. Al segon acte hi ha un desdoblament brechtia amb uns ninots de drap que actuen com uns alter ego que comporten la idea de passat i futur. S'inverteix fins i tot el decorat, pare i filla prenen el cafè abans de sopar i el símbol de l'estiu és una flor de fred com el jonquill, que Beckmesser fa tornar d'un color verd biliós. Detalls dintre d'un esquema de capgirament global dinamitzat per les projeccions videogràfiques."

Avui. Xavier Casanoves Danés. 19 de març de 2009

“S'ha de tenir present que *Els mestres cantaires*, sobretot després que el nazisme celebrés amb entusiasme el discurs final amb què Hans Sachs exalta la tradició de la cultura alemanya dipositada en els mestres com un tresor per afrontar l'amenaça dels hipotètics enemics, és una òpera que arriba molt connotada, cosa que, de fet, és pròpia de tota l'obra wagneriana. A més, té com a escenari Nuremberg, la ciutat en què va tenir lloc, l'any 1934, aquell congrés del partit nazi amb unes desfilades que Leni Reifensthal va filmar fascinada. També en què es va celebrar el judici contra els dirigents nazis supervivents després de la Segona Guerra Mundial. Són fets incorporats a la memòria col·lectiva. El cas és que sense fer especial atenció a la defensa que Wagner va fer de la seva estètica musical tot suggerint que l'artista és aquell que inventa les seves pròpies regles, Claus Guth en fa una lectura en clau sociopolítica que apunta que la destrucció d'un ordre en comporta un altre de nou, el qual també crea les seves regles i les seves formes d'exclusió. D'aquí neix un nou autoritarisme i un altre malestar. Sí; la seva proposta és coherent i fa pensar.”

El Punt. Imma Merino. 28 de març de 2009

“Convindria, abans d'anar a l'òpera, que els espectadors no es conformessin tan sols amb conèixer l'argument: llegir (o rellegir) el llibret, amb una bona traducció, ajudaria sobremanera a entendre els textos, els pretextos i els megatextos d'allò que es canta. Per exemple, la magnífica traducció que ha fet Lourdes Bigorra de *Die Meistersinger von Nürnberg* que des d'ahir es pot veure al Liceu. Potser, això ajudaria a racionalitzar determinades actituds que no sempre fan justícia a l'espectacle vist al llarg d'una generosa sessió de sis hores de durada. És clar que també hi ha la música, i justament per això també és obligat escoltar-la o reescoltar-la amb l'esperit renovat, com si fos una primera vegada. (...)

Perque l'essència d'una òpera com *Die Meistersinger*... és el capgirament social a través de l'art. I Hans Sachs i Walther von Stolzing (no crec, com diu Fernando Herrero en un dels articles del programa de mà, que sigui tan sols Sachs) personifiquen la complexitat del propi Wagner, home i artista, que va escandalitzar els seus i va capgirar les bases de l'òpera, esdevinguda a partir d'aleshores un tot molt més ric, perpetuada en la seva totalitat artística.

El muntatge de Guth, que reprèn explícitament aquest capgirament al segon acte, comet alguns excessos, com la castració de Beckmesser al final del mateix acte. Però per altra banda, i aquí rau part del seu encert, entén la globalitat de la transversalitat literària, per exemple amb les cites al Somni d'una nit d'estiu shakesperià. Però també la transversalitat històrica en un dels moments més esfereïdors de l'espectacle, quan al final, i mentre els nuremburguesos aclamen Sachs després del panegíric sobre la superioritat de l'art alemany, Beckmesser travessa de punta a punta l'escenari ferit de mort i arrossegant el seu cos cap a un no espai. Una manera molt fina però ben desacomplexada de recordar que aquesta era l'òpera predilecta de Hitler, i que mentre ell saludava des del balcó del Festspielhaus de Bayreuth, homes i dones, jueus i gentils, o bé erraven per Europa fugint dels seus sicaris o bé sortien directament per les xemeneies dels camps d'extermini.”

Dietari operístic. Jaume Radigales. 18 de març de 2009

“Der Beifall galt zunächst dem Dirigenten Sebastian Weigle, der für seine farbige und dynamische Interpretation gefeiert wurde. Er befeuerte das Orquestra Simfònica del Gran Teatre del Liceu zu einer grossartigen Leistung.”

Das Opernglas. Beate Frakele. Juny de 2009

La cabeza del Bautista d'Enric Palomar
20, 22, 23, 24, 26, 28, 29, 30 abril; 2 maig 2009

Òpera en un acte i vuit escenes. Llibret adaptat per Carlos Wagner sobre el text homònim del "melodrama para marionetas" *Retablo de la avaricia, la lujuria y la muerte* de Ramón María del Valle-Inclán. El llibret integra també cançons i melodies populars i personatges i situacions d'*El embrujado*, una altra peça del *Retablo de la avaricia, la lujuria y la muerte*. La introducció es el poema *Rosa en llamas* de Valle-Inclán.

Estrena absoluta.

Direcció musical: Josep Caballé-Domènech

Direcció d'escena: Carlos Wagner

Escenografia: Alfons Flores

Vestuari: Mercè Paloma

Il·luminació: Xavi Clot

Moviment escènic: Marina Escoda

Assistent de la direcció d'escena: Albert Estany

Construcció de l'escenografia: Delfini Group, Srl

Confecció del vestuari: Sastrería Cornejo, SA

Alumne en pràctiques de l'Institut del Teatre (escenografia): Jorge Salcedo

Alumna en pràctiques de l'Institut del Teatre (figurinisme): Elisabet Siles

Producció: Gran Teatre del Liceu

Orquestra Simfònica i Cor del Gran Teatre del Liceu

Direcció del cor: José Luis Basso

Don Igi, el Indiano Gachupín (Higinio Pérez): José Manuel Zapata / Francisco Vas (23, 29)

La Pepona: Ángeles Blancas / Rosa Mateu (23, 29)

El Jándalo (Alberto Saco): Alejandro Marco-Buhrmester / Michael Kraus (23, 29)

Valerio, el Pajarito: Antonio Lozano

El barbero: Roberto Accurso

El sastre: Enric Martínez-Castignani

El enano de Salnés (Merengue): Javier Abreu

Rondalla de mozos: José Luis Casanova / Airam Hernández (23, 29), Carles Prat / Emili Roses (23, 29), Gabriel Diap / Xavier Comorera (23, 29), Dimitar Darlev / Miguel Ángel Currás (23, 29)

El ciego: Michael Kraus / Xavier Mendoza (23, 29)

Mozo de ciego: Fabiola Masino / Eliana Bayón (23, 29)

Amb el suport de:

FUNDACIÓ CAIXA CATALUNYA

La cabeza del Bautista. Ángeles Blancas (La Pepona), Alejandro Marco-Buhrmester (El Jándalo). Foto: Rubén Ferrer Cherta

La cabeza del Bautista. Foto: Rubén Ferrer Cherta

Recull de premsa (selecció)

La cabeza del Bautista

“Parece que la ópera española contemporánea va por buen camino, como prueban dos compositores tan distintos como Cristobal Halffter con su *Lázaro* y ahora Enric Palomar, con *La cabeza del Bautista* que el Liceu encargó y ahora ha estrenado. Palomar ha ido paso a paso y si en sus anteriores obras ya apuntaba cosas interesantes, ahora, en su tercer trabajo, está ya muy consolidado. Hay un elemento importante en ambos casos, que es el texto, que en la obra que nos ocupa parte de su homónima escrita por Ramón María del Valle Inclán y que ha adaptado de forma excelente Carlos Wagner, que a su vez ha hecho la regia escénica.”

El Mundo. Albert Vilardell. 22 d'abril de 2009

“Enric Palomar ha bastit una partitura amb ofici, o sigui amb capacitat per servir la rotunda càrrega expressiva del llibret, utilitzant amb intel·ligència quan ha calgut fonts musicals de tall popular, i ahora Carlos Wagner ha sabut donar consistència dramàtica –en el sentit teatral- al text bàsic fins a confegir, ambdós, una obra no genial, però sí consistent i, a més, beneficiada d'un equip artístic en perfecte sintonia, personificat per una Ángeles Blancas que si bé vocalment va haver de fer front als problemes d'una tessitura molt complicada –aquí l'ofici del compositor va resultat insuficient-, actoralment va fer una demostració impressionant de recursos, ben agombolada per la direcció cada dia més consistent de Josep Caballé Domènech i pel cor, en un treball eficientment perfilador del context “negre” bàsic de l'obra.”

Revista Musical Catalana. J.C.C. 9 de juny de 2009

“Enric Palomar té ben apresada la lliçó del millor Falla i Gerhard, i el perfum hispànic, hàbilment actualitzat sense cotilles, de la partitura brilla en la primera part de l'obra per donar pas a una paleta més ominosa mesura que la luxúria i la mort s'ensenyoreixen de la trama. Això sí, com en tantes òperes actuals, l'escriptura orquestra és molt més reeixida que la vocal.”

Avui. Xavier Cester. 22 d'abril de 2009

“Los personajes principales están bien resueltos: Don Igi, el comerciante propietario de los billares del pueblo, resultó muy bien caracterizado por José Manuel Zapata, quien hace una labor temperamental y detallista. A nivel vocal, la nueva partitura no es demasiado interesante, y muy especialmente en cuanto a este personaje. Sí posee mayor interés musical, a pesar de su brevedad, la partitura de Alberto Saco, a cargo del convincente barítono Alejandro Marco-Buhrmester. La Pepona apareció soberbiamente resuelta por la soprano Ángeles Blancas, quien ofrece una interesantísima interpretación.”

La Razón. Fernando Sans Rivière. 22 d'abril de 2009

“Valle-Inclán sitúa el argumento en un café español que Carlos Wagner recrea en un soberbio espacio escénico creado por Alfons Flores e iluminado con ricos matices por Xavi Clot: una batería de mesas de billar y tres árboles que identifican el entorno rural del drama. Por este paisaje onírico desfilan tullidos, ciegos y pordioseros: imágenes poderosas -acertado vestuario de Mercè Paloma- que son puro Valle-Inclán y también puro Buñuel y Azcona. No falla el ritmo teatral, ni el vigor dramático: este esperpento de resonancias bíblicas da mucho juego que Wagner resuelve con una espléndida dirección de actores.”

El País. Javier Pérez Senz. 22 d'abril de 2009

“Enric Palomar també té els seus referents hispànics inspirant-se en la tradició popular, a la manera del seu admirat Falla. Tendent a l'eclecticisme, Palomar també juga amb altres referents, com ara la mateixa *Salome*, de Strauss. El resultat, sense evitar a vegades una sensació de cosa sentida, té la seva eficàcia i la seva potència rítmica, tot i el pes del text de Valle-Inclán.”

El Punt. Imma Merino. 27 d'abril de 2009

“Das Liceu ist aber nicht nur eines de (nur) drei grossen Operhäuser Spaniens, es zählt zu den bedeutenden Theatern der Welt. (...) Ein Tonfall der lichte Nacht mit Unbedingtheit mischt, der heftige Emotionen anschlägt und doch nie auf Eleganz, auf Fasslichkeit verzichtet. Bedrohung, Lust, Erotik und Ungestüm kann Palomar wunderbar untergründig im Orchester abtossen.”

Süddeutsche Zeitung. Reinhard Brembeck. 23 d'abril de 2009

“Lacking neither symphonic vigor, sustained pace, nor the proper amount of dissonance to rank as “modern” or even “post-modern” or “minimalist” his writing is strongly rooted in the Hispanic dance and folksong rhythms that originated in the Renaissance and later percolated through works by such non-Hispanics such as Domenico Scarlatti, Bizet and Rimsky-Korsakov. (...) The largely international audience that filled the Liceu (regular patrons alongside theater managers and their staffs, critics, composers and performers) responded with thunderous applause far beyond mere courtesy.”

Musical America. Carlo Vitali. Abril de 2009

“Voici en effet un véritable opéra, avec une intrigue solidement ficelée et des personnages fortement caractérisés, let out rassemblé en quatre-vingt-dix minutes de spectacle, enchaînées sans entracte. (...) *La cabeza del Bautista* s'écoute donc avec beaucoup de plaisir: une musique franchement tonale, bien agencée et bien orchestrée, à laquelle font simplement défaut quelques grands épanchements lyriques, type duo passionné.”

Opéra Magazine. Richard Martet. Juny de 2009

“Dabei erwies sich die erste grosse Oper des mehrfach preisgekrönten katalanischen Komponisten keineswegs als akademisch, atonal oder schwer zugänglich. Im Gegenteil: Das etwa eineinhalbstündige Werk ist musikalisch und inhaltlich mitreissend und spannend. Es geht ins Ohr, denn Palomar durchsetzt die Komposition mit Elementen traditioneller spanischer Musik. Am Pult des Orchesters des Gran Teatre del Liceu vermochte Josep Caballé Domènech den rhythmischen Charakter des Werks ebenso überzeugend zu formen wie dessen lyrisch romantische und tragische Züge.”

Das Opernglas. Beate Frakele. Juny de 2009

Fidelio de Ludwig van Beethoven

18, 21, 22, 24, 26, 27, 30, 31 maig; 2 juny de 2009

Òpera en dos actes. Llibret de Joseph von Sonnleithner revisat per Stephan von Breuning i Georg Friedrich Treitschke basat en l'obra *Léonore ou L'amour conjugal* de Jean Nicolas Bouilly.

Estrena el 20 de novembre de 1805 al Theater an der Wien de Viena. Estrena de la versió revisada el 29 de març de 1806 al mateix teatre. Estrena de la versió definitiva el 23 de maig de 1814 al Kärntnertheater. Estrena al Gran Teatre del Liceu l'11 de gener de 1921.

Direcció musical: Sebastian Weigle

Direcció d'escena: Jürgen Flimm

Direcció d'escena associada: Gina Lapinski

Escenografia: Robert Israel

Vestuari: Florence von Gerkan

Il·luminació: Duane Schuler

Assistent de la direcció d'escena: Albert Estany

Assistent d'il·luminació: Gary Marder

Construcció de l'escenografia, confecció del vestuari i atrezzo: Tallers del Metropolitan Opera House

Producció: Metropolitan Opera House (New York)

Orquestra Simfònica i Cor del Gran Teatre del Liceu

Direcció del cor: José Luis Basso

Cor de Cambra del Palau de la Música Catalana

Direcció del cor: Jordi Casas i Bayer

Don Fernando: Anders Larsson

Don Pizarro: Terje Stensvold / Lucio Gallo (22, 26, 31)

Florestan: Clifton Forbis / Ian Storey (22, 26, 31)

Leonore: Karita Mattila / Gabriele Fontana (22, 26, 31)

Rocco: Stephen Milling / Friedemann Röhligh (22, 26, 31)

Marzelline: Elena de la Merced / Elena Copons (22, 26, 31)

Jaquino: Matthias Klink / David Alegret (22, 26, 31)

Primer presoner: Airam Hernández / Xavier Martínez (21, 24, 27, 31)

Segon presoner: Leo Paul Chiarot / Gabriel Diap (21, 24, 27, 31)

Fidelio. Karita Mattila (Leonore). Foto: Rubén Ferrer Cherta

Fidelio. Karita Mattila (Leonore), Elena de la Merced (Marzelline). Foto: Rubén Ferrer Cherta

Recull de premsa (selecció)

Fidelio

“Sin caer en la vulgaridad, el escándalo o la radicalidad, el director de escena alemán Jürgen Flimm (Giessen, 1941) firma una lectura moderna de *Fidelio* que cumple con eficacia sus objetivos: acercar un clásico lírico a la sensibilidad contemporánea y hacerlo con eficacia narrativa. Funciona bien su montaje, estrenado en el Metropolitan Opera House de Nueva York en el año 2000, que llega al Teatro del Liceo de Barcelona con ligeros retoques. Sitúa la acción en nuestros días, en una cárcel más próxima a Guantánamo que a la Revolución francesa, en cuyos ideales encontró Beethoven los cimientos para edificar su única ópera.

Beethoven nos habla de su idea del amor, de la entrega heroica, de la lucha contra la tiranía y la búsqueda de la justicia. Flimm incide más en la humanidad de los personajes que en su dimensión heroica. La dirección de actores subraya los sentimientos; la gestualidad respira realidad y cotidianidad. Es un Beethoven de carne y hueso que nos cuenta las peripecias que corre Leonora, disfrazada de hombre y con el nombre de Fidelio, para liberar a su marido, Florestán, encarcelado por motivos políticos. (...)

Sebastian Weigle, que conoce y dirige la obra de forma admirable, aligera la plantilla orquestal en busca de más transparencia sonora, claridad y espíritu camerístico. El planteamiento, como ya han demostrado directores como Ferenc Fricsay, Nikolaus Harnoncourt y Gardiner, es bueno y fiel a Beethoven, pero en un teatro demasiado grande como el Liceo la cuerda, ya de por sí anémica, pierde relieve pasadas las primeras filas del patio de butacas. Eso sí, se escucharon detalles de gran finura en las maderas.

La soprano Karita Mattila, una Leonora de muchos quilates, dota al personaje de una grandeza humana, un lirismo y un ímpetu dramático arrolladores.”

El País. Javier Pérez Sens. 20 de maig de 2009

“La gran triunfadora de la velada fue Karita Mattila, que mostró una profunda calidad expresiva, con un fraseo detallista, que supo reflejar el sufrimiento, la fuerza de carácter, la entrega y el amor, de una forma preciosista.”

El Mundo. Albert Vilardell. 22 de maig de 2009

“Y, como no podía ser de otra manera, Karita Mattila encarna una vez más una espléndida Leonore, rol que se ha convertido en uno de sus caballos de batalla predilectos y al que sabe conferir esa mezcla de heroísmo y dulzura que seguramente conviene al imaginario beethoveniano. La soprano finlandesa posee una voz idónea para los requerimientos del papel -por más que su emisión sea menos nítida que en sus interpretaciones de comienzos de la década- y su presencia constituye el atractivo principal del montaje.”

Actualidad Económica. Javier Velaza. 23 de mayo de 2009

“La gran figura del reparto era Karita Mattila y no defraudó. Muy activa –y, sobre todo, creíble- en escena, manejó todos sus registros vocales con maestría y, aún careciendo del timbre perforante que determinadas páginas parecen exigir, resolvió magníficamente tanto el comprometido recitativo de su aria “Abscheulicher! Wo eilst du hin?”, como las ascensiones al agudo, donde acertó siempre a evitar el grito. Una bella voz y un fraseo exquisito acabarían convirtiéndola en la gran triunfadora de la jornada.”

Ópera actual. Marcel Cervelló. 4 de juny de 2009

“Gabriele Fontana -Fidelio/Leonora- a soutenu avec brio ce rôle difficile sans jamais se mettre excessivement en avant. Ian Storey dans le rôle de Florestan son mari, rôle certes pas très long mais bien difficile à chanter, fait croire à son personnage aussi bien dans le désespoir de son injuste et dure incarcération que dans le joie de retrouver, au fin fond de sa geôle, et sa femme et la liberté. Les accents du geôlier Rocco -Friedemann Röhling- ont enflammé le public alors que Lucio Gallo -le malveillant Don Pizarro- voyait son travail vocal irréprochable légèrement gâché par une gestuelle excessive. David Alegret -Jacquino- fut un amoureux éconduit sensible et résigné. Elena Copons -Marzellina, la fille du pays-, créa la surprise agréable de la soirée.”

Webthea. Jaume Estapà. Juny de 2009

Salome de Richard Strauss

19, 20, 22, 25, 28, 29 juny; 1, 2, 4, 5, 7 juliol 2009

Musikdrama en un acte. Llibret basat en la traducció alemanya de Hedwig Lachmann de l'obra homònima d'Oscar Wilde.

Estrena el 9 de desembre de 1905 a la Hofoper de Dresden. Estrena al Gran Teatre del Liceu el 29 de gener de 1910.

Direcció musical: Michael Boder

Direcció d'escena: Guy Joosten

Escenografia: Martin Zehetgruber

Vestuari: Heide Kastler

Il·luminació: Manfred Voss

Concepció i realització de la pel·lícula: Claudio Paziienza

Assistent de la direcció d'escena: Wolfgang Gruber

Assistent de l'escenografia: Stephanie Wagner

Assistent del vestuari: Beatrix Lorber

Construcció de l'escenografia: Ingeniera del Tiempo Libre, SL

Confecció del vestuari: Vestir L'Època, SL

Nova coproducció: Gran Teatre del Liceu i Théâtre de La Monnaie - De Munt (Brussel·les)

Orquestra Simfònica del Gran Teatre del Liceu

Herodes: Robert Brubaker / Gerhard Siegel (20, 29, 2, 5)

Herodias: Jane Henschel / Vivian Tierney (20, 29, 2, 5)

Salome: Nina Stemme / Erika Sunegårdh (20, 29, 2, 5)

Jochanaan: Mark Delavan / Robert Bork (20, 29, 2, 5)

Narraboth: Francisco Vas / Stefan Heibach (22, 25, 28, 29, 1, 2, 5)

Un patge d'Herodias: Anna Tobella

Cinc jueus: Clemmens Löschmann, Jon Plazaola, Josep Fadó, Jordi Casanova i Alberto Fera

Dos nazarens: Stanislav Shvets i Pavel Kudinov

Dos soldats: Patrick Schramm i Kurt Gysen

Un capadoci: Josep Ribot

Una esclava: Beatriz Jiménez

En ocasió de *Salome*

Concert: Richard Strauss

8 juliol 2009 al Foyer

Direcció musical: Michael Boder

Orquestra Simfònica del Gran Teatre del Liceu

Solistes: Erika Sunnegardh (soprano), Alba Ventura (piano)

Richard Strauss: Suite per a tretze instruments de vent en Si bemol Major; *Metamorphosen*, estudi per a vint-i-tres solistes de corda; «Liebeshymnus» i «Sehnsucht» de *Fünf Lieder*; «Schlagende Herzen» de *Drei Lieder nach Gedichten von Otto Julius Bierbaum*; «Das Rosenband» de *Vier Lieder*; «Muttertändelei» de *Drei Gesänge älterer deutscher Dichter*; «Der Stern» de *Fünf Kleine Lieder nach Gedichten von Achim von Arnim und Heinrich Heine*; *Rote Rosen*; «Frühlingsfeier» de *Sechs Lieder*

Amb el suport de:

Salome. Nina Stemme (Salome). Foto: Rubén Ferrer Cherta

Salome. Stanislav Shvets (Natzaré), Nina Stemme (Salome), Robert Brubaker (Herodes), Jane Henschel (Herodias).
Foto: Rubén Ferrer Cherta

Concert Strauss. Michael Boder. Foto: Antoni Bofill

Recull de premsa (selecció)

Salome

“El Liceu s'ha apuntat un trumfo amb la primera *Salome* d'una de les sopranos més rellevants de l'actualitat. Nina Stemme ha superat les expectatives: actriu entregada, veu franca i generosa en tots els registres, capaç del clímax més voluptuós i de la insinuació més delicada, la soprano sueca ha cobert de manera impressionant totes les facetes d'aquesta jove convertida brutalment en dona, que va culminar amb una escena final al·lucinant. Stemme va estar ben envoltada per l'Herodes deliciosament histèric de Robert Brubaker (abillat a la Karl Lagerfeld) i l'Herodies verinosa de Jane Henschel, mentre que el Jochanaan pla de Mark Delavan almenys tenia totes les notes. El segon trumfo va ser Michael Boder, rescabulant-se del pàl·lid *Tiefland* d'inicis de temporada. Amb una orquestra en forma, el titular de la casa no va estalviar ni una unça de la brutaitat expressionista ni de la sensualitat decadent de la partitura de Strauss.”

Avui. Xavier Cester. 22 de juny de 2009

“Narraboth, capità de la guàrdia que vigila Jochanaan, mira obsessivament Salome i ho paga amb la vida. També la mira Herodes, que insisteix a veure-la ballar, la qual cosa, com es pot fer constar de manera literal amb la mítica dansa dels set vels, és una manera de despullar-la. Herodes pagarà la satisfacció del seu desig havent de complir amb el desig terrible de Salome: el cap de Jochanaan, que, de fet, és la boca de Jochanaan, l'home que ella mira (ha passat de ser objecte de desig a ser-ne subjecte) sense que ell ni tan sols vulgui veure aquella que bescanta com a filla del vici. Mirar és perillós. No fer-ho, també: «A mi no m'has vist mai. Si m'haguessis mirat, m'hauries estimat», canta Salome mirant el cap tallat abans de besar-hi els llavis i de trobar-hi un gust amarg, que potser ho és de l'amor. A l'entorn del tema de la mirada, fent-hi una reflexió que implica l'espectador de qualsevol espectacle, gira en certa manera la posada en escena de Guy Joosten, que deu haver-se fet inevitablement polèmica al Liceu a partir del simple fet que transfigura l'escenari bíblic per crear un reflex actual d'un ambient de poderosos podrits en la corrupció, protegits per uns guardes de seguretat abillats com gàngsters de Tarantino, convençuts que tot pot pagar-se amb diners, com ara la carn jove de la qual abusen i que contribueixen a prostituir. Que protesti qui vulgui, però aquest muntatge, funcionant a nivell escenogràfic i pel que fa als moviments escènics, interroga amb sentit una obra per dir-nos alguna cosa del present que potser incomoda.”

El Punt. Imma Merino. 25 de juny de 2009

“És Joan el Baptista el captiu del rei Herodes? Doncs en aquest estimulants i polèmic muntatge pel qual es passegen els clons de Karl Lagerfeld, Noemi Campbell o Iman (queda clar que Herodes devia ser un monarca molt fashion) més aviat és el profeta (capaç d'aparèixer sempre en el lloc més imprevisit, i ben viu encara que li tallin el cap) el que té captivada tota la cort. La seva veu implacable, que és la veu ancestral de la idea de Déu, la fe i la por que donen origen a les grans religions –sempre a mata-degolla entre elles-, la moral i la culpa, espanten més que les armes de foc amb què amenacen els seus enemics, i intenten destruir allò que és indestructible, senzillament perquè es mou més enllà de la raó i/o la força. Si Salome desitja els llavis del profeta, no és tant en aquest cas pel desig apassionant i sexual que li coneixíem de sempre, sinó perquè d'aquests llavis en surten paraules que també poden servir-li de vehicle per a la seva pròpia venjança.”

Que fem?. Ramon Oliver. 26 de juny de 2009

“Die Salome der Nina Stemme, die sensationell in Barcelona in dieser partie debütierte (...) oberste Kategorie berühmter Salome-Interpretinnen Katapultierte”

Das Opernglas. Brigita Kempen. Setembre 2009

“Stemmes Salome bleibt ganz ruhig und überlegt. Im weissen, keck mit einer schwarzen Schleife verzierten Abendkleid und mit blond wippendem Pferdeschwänzchen ist sie eher ein spätes Mädchen, das es wissen will, als ein berechnendes Kindfrauenluder.”

Die Welt. Manuel Brug. 29 de juny de 2009

“Contre vents et marées, et sans jamais lutter avec les instruments ni forcer ses moyens naturels, Nina Stemme chante, et c’est tant mieux –combien a-t-on vu de Salome hystériques se réfugiant dans le cri! La scène finale est superbement phrasée, variée en couleurs, en nuances; c’est dans la musique qu’elle puise sa force expressive. (...) Michael Boder maîtrise vigoureusement le flot orchestral torrentiel voulu par Richard Strauss. La formation du Liceu peut s’enorgueillir de délivrer une sonorité franche, jamais massive; elle obéit à la lettre à cette direction précise, dosant habilement les contrastes de dynamique, fuyant les effets incongrus.”
Opéra Magazine. Michel Parouty. Setembre 2009

“Gesanglich ist Stemmes Darbietung von Anfang an überzeugend, immer entspannt im Ton, gelegentlich aufblühend und nuancenreich auch in den stilleren Passagen (“Hättest du mich gesehen, du hättest mich geliebt”). (...) Das Orchester und der Dirigent wurden frenetisch gefeiert.”
Opernwelt. Ekkehard Pluta. Agost 2009

“Nu ging in Barcelona een Schitterende, erg originele *Salome* in premiere (...) Een pracht van een voorstelling.”
De Morgen. Stephen Moens. 8 de juliol de 2009

“It is a cause for celebration in the operatic world when someone with almost all the right credentials comes along, as Nina Stemme has just done at Barcelona’s Gran Teatre del Liceu.”
The Sunday Telegraph. John Allison. 5 d’agost de 2009

“But she certainly is Isolde and sings her first *Salome* with sumptuous power and radiance that few have achieved since Birgit Nilsson and Gwyneth Jones in their haydays. Conquertrish and determined, Stemme also supplies vocal delicacy when the conductor Michael Boder, who stresses the score’s modernity, is not unleashing the full orchestral armory. The other special musical achievement is Robert Brubaker’s clarion-toned Herod, a part often left to character tenors or those at career twilight. He becomes a Karl Lagesfeld lookalike in Joosten’s production, which fills the bullet-pocked concrete bunker of the designer Martin Zehetgruber with gun-toting heavies.”
The Sunday Times. Hugh Cunnig. 5 de juliol de 2009

“Et là, Joosten remplit parfaitement son contrat. Rarement, on a aussi bien compris le naturel d’enfant gâté de Salome, son obsession à vouloir embrasser la bouche du seul homme qui lui résiste –le prophète Jokanaan- jusqu’au point de réclamer sa tête, et rarement l’horreur tranquille du personnage n’est apparue aussi nettement. Semblablement, peu d’Herode sont apparus aussi veules, versatiles et pathétiques que l’espèce de sosie de Karl Lagerfeld (ici, Robert Brubaker, excellent) campé comme parrain d’une tribu décadente, festoyant en un banquet aux allures de dernière cène où Tétrarque, trônant à la place du Christ, est entouré de sa femme, de sa belle-fille, des cinq Juifs et des deux Nazaréens voulus par Strauss, auxquels Joosten a ajouté trois figurantes, prostituées mondaines pour faire l’appoint.”
La Libre Belgique. Nicolas Blammont. 29 de juny de 2009

“En offrant à l’immense cantatrice suédoise Nina Stemme sa première Salome, Le Liceu de Barcelona vient d’inscrire l’une des pages les plus précieuses de son Histoire.”
Classique Toulouse. Robert Pénavayre. 3 de juliol de 2009

Turandot de Giacomo Puccini
21, 22, 24, 25, 27, 28, 29, 30, 31 juliol 2009

Drama líric en tres actes. Llibret de Giuseppe Adami i Renato Simoni sobre una faula de Carlo Gozzi basada en *Les mil i una nits*. Segona versió del final de Giacomo Puccini. Últim duo i escena final de Franco Alfano sobre els apunts deixats per Puccini.
Estrena el 25 d'abril de 1926 al Teatro alla Scala de Milà. Estrena al Gran Teatre del Liceu el 30 de desembre de 1928.

Direcció musical: Giuliano Carella
Direcció d'escena: Núria Espert
Escenografia: Ezio Frigerio
Vestuari: Franca Squarciapino
Il·luminació: Vinicio Cheli
Coreografia: Marco Berriel
Assistent de direcció d'escena: Marco Berriel
Assistent de vestuari: Laura Lo Surdo
Atrezzo: E. Rancati, s.r.l. (Milà)
Sabateria: Pompei 2000 s.r.l. (Roma)
Perruqueria: Mario Audellio (Torí)
Coproducció: Gran Teatre del Liceu i Asociación Bilbaina de Amigos de la Ópera (ABAO)
Orquestra Simfònica i Cor del Gran Teatre del Liceu
Direcció del cor: José Luis Basso
Polifònica de Puig-Reig
Direcció del cor: Ramon Noguera
Cor Infantil de l'Escola de Música Municipal Nou Barris
Direcció del cor: Elisenda Saladrígues

Turandot: Maria Guleghina / Georgina Lukács (22, 25, 29) / Anna Shafajinskaia (28, 31)
Emperador Altoum: Josep Ruiz
Timur: Stefano Palatchi / Giorgio Giuseppini (22, 25, 28, 29, 31)
Calaf: Marco Berti / Carl Tanner (22, 25, 29) / Fabio Armiliato (28, 31)
Liù: Ainhoa Arteta / Norah Ansellem (22, 25, 28, 29) / Daniela Dessì (31)
Ping: Gabriel Bermúdez
Pang: Eduardo Santamaría
Pong: Vicenç Esteve Madrid
Mandarí: Philip Cutlip
Veu del príncep de Persia: Graham Lister / José Luis Casanova (24, 25, 28, 30)
Donzelles: Anna Oliva, Angèlica Prats, Núria Lamas, Hortènsia Larrabeiti
Boia: Susana Goulart
Príncep de Persia: Pau Laborda

Turandot. Maria Guleghina (Turandot). Foto: Rubén Ferrer Cherta

Turandot. Maria Guleghina (Turandot), Marco Berti (Calaf). Foto: Rubén Ferrer Cherta

Recull de premsa (selecció)

Turandot

“A una *Turandot* se va para escuchar bellas melodías de ayer y de siempre en boca de gladiadores que lancen la red hasta el último piso y la recuperen cargada de aplausos; voces grandes y con aguante que no se arredren ante la densidad orquestal, sino que, muy al contrario, se crezcan con ella. Objetivo conseguido. Maria Guleghina (Turandot) es toda fuerza y en algún momento hasta grito que descompone la línea, pero siempre coraje. Marco Berti (Calaf) es un tenor de oficio, acostumbrado a los grandes espacios como Verona, un tipo de confianza, aunque la voz no sea la mejor que uno haya oído. Cortó por lo sano el calderón (alargamiento de la nota) del final del “Nessun dorma!”, como si considerara que, una vez servido el agudo, el resto era relleno. Claro que enfrente se colocó un director también fiable, pero que maneja volúmenes excesivos para no perjudicar al canto. La sorpresa de la noche fue Ainhoa Artera (Liú) en su primer papel representado en el teatro de ópera de la que ahora es su ciudad de residencia. Empezó nerviosa, pero al final sacó un Tu che di gel sei cinta de espléndida factura. Bien el resto de reparto y coro. El “Liceu de tota la vida” salió satisfecho.”

El País. Agustí Fancelli. 23 de juliol de 2009

“*Turandot* che dieci anni fa inaugurava il teatro ricostruito dopo l’incendio e che, sempre con le favolose scene di Ezio Frigerio e i bellissimi costumi di Franca Squarciapino, veniva riproposto nel 2005 con tre cast alternativi como è avvenuto adesso. Tre risonanti battute di gong per un pubblico in delirio.”

Opera Magazine. Marcelo Cervelló-Eroles. Agost de 2009

2.2. Dansa

Balé Da Cidade de São Paulo

3, 4, 5, 6 setembre 2008 (5 funcions)

Dualidade@br

Música: Amália Rodrigues, Henry Tourge, Wim Mertens, Delirium (enregistrada)

Coreografia: Gagik Ismailian

Escenografia: Gagik Ismailian

Vestuari: Gerardo Lima Júnior

Il·luminació: Wagner Freire

Assistents coreogràfics i d'assaigs: Lumena Macedo i Laudnel Delgado

Ballarins: Marisa Bucoff / Carolina Franco, Jefferson Damasceno, Yasser Díaz/ Gleibson Vigne, Cleber Fantinatti / Leonardo Hoehne, Fabiana Fornes, Kênia Genaro / Melisa Soares, Liris do Lago / Roberta Botta, Robson Lourenço, Jaruan Miguez, Andrea Thomioka, Wagner Varela, Alex Soares, Erika Ishimaru, Paula Zonzini

Canela fina

Música: Michael Gordon (enregistrada)

Coreografia: Cayetano Soto

Vestuari: Cayetano Soto

Il·luminació i escenografia: Michael Simons

Assistents coreogràfics i d'assaigs: Lumena Macedo i Laudnel Delgado

Ballarins: Roberta Botta, Cleber Fantinatti, Carolina Franco, Kênia Genaro, Willy Helm, Erika Ishimaru, Ditto Leite, Robson Lourenço, Liris del Lago, Leonardo Polato, Alex Soares, Melissa Soares, Andrea Thomioka, Wagner Varela, Gleidson Vigne, Paula Zonzini, Fabiana Fornes, Fernando Rocha, Jaruan Miguez, Jefferson Damasceno, Marisa Bucoff, Tutto Gomes, Yasser Díaz, Andrea Thomioka, Leonardo Hoehme

Perpetuum

Música: Johann Strauss

Coreografia: Ohad Naharin

Escenografia: Arik Levi

Vestuari: Rakefet Levy

Il·luminació: Avi Yona Bueno

Assistents coreogràfics i d'assaigs: Lumena Macedo i Laudnel Delgado

Direcció musical: Guerassim Voronkov

Orquestra de l'Acadèmia del Gran Teatre del Liceu

Ballarins: Roberta Botta, Marisa Bucoff, Fernanda Bueno, Jefferson Damasceno, Yasser Díaz, Cleber Fantinatti, Fabiana Fornes, Carolina Franco, Kênia Genaro, Tutto Gomes, Willy Helm, Erika Ishimaru, Liris do Lago, Ditto Leite, Robson Lourenço, Jaruan Miguez, Leonardo Polato, Dilêna Reis, Fernando Rocha, Alex Soares, Melissa Soares, Andrea Thomioka, Wagner Varela, Gleidson Vigne, Paula Zonzini, Adilson Junior, Leonardo Hoehne

Perpetuum. Balé Da Cidade de São Paulo. Foto: Antoni Bofill

Canela fina. Balé Da Cidade de São Paulo. Foto: Antoni Bofill

Recull de premsa (selecció)

“El Liceu inaugura temporada amb el Ballet de São Paulo, una companyia de 40 anys que arriba amb una obra de Cayetano Soto, jove coreògraf sabadellenc sortit de l'Institut del Teatre que passeja el seu talent per tot el món. La seva *Canela fina* és un mar de sensacions: visuals, amb un vestuari d'un sol color -canyella-, auditiu, pels ritmes electrònics de Michael Gordon, i, sorprenentment, olfatiu, amb un núvol de canyella que impregna tot el teatre. Soto, un nom a seguir i recordar, no només firma la coreografia sinó també l'escenografia, el vestuari i la il·luminació. El seu llenguatge és molt físic, dur i sense concessions, en què cada nota és un moviment, sovint inesperat. Els solos, passos a dos i a tres denoten sensibilitat i són acurats i precisos, però són els moments corals els que ens porten el millor, amb moviments frenètics que segueixen l'estela del Forsythe més contemporani. Encara que cadascun dels ballarins esdevé un bon executor, el conjunt no assoleix la perfecció tècnica que requereix la coreografia. I és que tot i que el Ballet de São Paulo té molta força, bona tècnica i una manera de ballar entregada i alegre, li falta la precisió mil·limètrica que situa una companyia entre les primeres del món.

Va obrir la vetllada *Dualidade@br*, del brasiler Gagik Ismalian, una peça de pur estil neoclàssic que recull l'herència de les dues cultures mare del Brasil: la portuguesa, a través del fado d'Amália Rodrigues i un vestuari d'inspiració indiana, i l'africana a través d'uns ritmes electrominimalistes amb vestits vermell sang que ens remeten als rituals brasilers, una part del país que no ha arribat a aquesta companyia blanca -només vam veure un afroamericà entre els 25 ballarins-. Aquesta recerca de les arrels més l'esteticisme del jove coreògraf remeten *Dualidade@bra* aquell primerenc Arenal de Nacho Duato, salvant un impactant i acrobàtic pas a tres que desvetlla el públic de tant de lirisme. Va tancar la nit la irònica *Perpetuum*, del sempre aplaudit Ohan Naharin, on la decadent Viena dels valsos de Strauss -meravellosament portats per Gueràssim Voronkov al capdavant de l'Orquestra de l'Acadèmia del Liceu- queda perfectament caricaturitzada amb una estètica Tim Burton i sorprenents idees escèniques, com els militars penjats de la paret. Tres estils per a una companyia potent i dinàmica, però no virtuosa.”

Avui. Francesc Melcion. 6 de setembre de 2008

Tanztheater Wuppertal - Pina Bausch

10, 12, 13, 14 setembre 2008

Café Müller

Música: Henry Purcell: "O let me weep", "Next winter comes slowly", "See, even night herself is here" de *The Fairy Queen*; "When I'm laid in earth" de *Dido and Aeneas* (enregistrada)

Coreografia: Pina Bausch

Escenografia: Rolf Borzik

Vestuari: Rolf Borzik

Ballarins: Pina Bausch, Dominique Mercy, Nazareth Panadero, Jean-Laurent Sasportes, Michael Strecker, Aida Vainieri / Azusa Seyama

La consagració de la primavera (Das Frühlingsopfer)

Música: Igor Stravinsky (enregistrada)

Coreografia: Pina Bausch

Escenografia: Rolf Borzik

Vestuari: Rolf Borzik

Col·laboració: Marion Rito, Hans Pop

Assistents d'assaigs: Josephine Ann Endicott, Barbara Kaufmann, Ed Kortlandt, Dominique Mercy, Kenji Tagaki

Ballarins Alexeider Abad González, Pablo Arán Gimeno, Rainer Behr, Andrey Berezin, Damiano Bigi, Stephan Brinkmann, Hsuan Cheng, Ales Cucek, Clementine Deluy, Silvia Farias, Mareike Franz, Chrystel Guillebeaud, Paul Hess, Ditta Miranda Jasjfi, Daphnis Kokkinos, Eddie Martinez, Thusnelda Mercy, Meritxell Checa Esteban, Morena Nascimento, Jorge Puerta Armenta, Marcela Ruiz Quintero, Franko Schmidt, Azusa Seyama, Michael Strecker, Fernando Suels Mendoza, Aida Vainieri, Anna Wehsarg, Szu-Wei Wu, Tomoko Yamashita, Tsai-Chin Yu, Andy Zondag, Sergey Zhukov

La consagració de la primavera. Tanztheater Wuppertal-Pina Bausch. Foto: Antoni Bofill

Café Müller. Tanztheater Wuppertal-Pina Bausch. Foto: Antoni Bofill

Recull de premsa (selecció)

“Sospechábamos, ya de antemano, que el programa que la compañía de Pina Bausch presentaba en el Liceu no iba a ser miel sobre hojuelas. Estas dos piezas son el emblema de toda su carrera y resultan decisivas para entender el devenir de la historia de la danza, especialmente del siglo XX y hasta nuestros días. Efectivamente, *Café Müller* es una obra de una crudeza despiadada, provocadora y que no da ningún tipo de tregua.

Para entender algunas de las claves de esta pieza cabría recordar que Pina Bausch es alemana y que bebe de la tradición del gran movimiento expresionista alemán de posguerra; creadora de un estilo y lenguaje genuino que fusiona la danza y el teatro expresionista germánico, y lo mezcla de forma sublime con la danza clásica y la incipiente danza moderna, deconstruyendo todo su artificio para llegar a expresar cualquier sentimiento o emoción, por intensa, mínima o insignificante que ésta sea.

A tenor de lo visto y oído a la salida de la función, efectivamente, su danza es todavía altamente provocadora. Desde luego, su baile se esfuerza en saber qué es lo que sienten o tratan de expresar esos seres irreales, como salidos de una pesadilla, avanzando tambaleantes sin rumbo ni dirección por entre las sillas de ese café desolado, o saliendo y entrando a través de las puertas, incluso apresados en una puerta giratoria, como ratones enjaulados de un

laboratorio, abalanzándose contra las paredes, en una atmósfera cargada de angustia y de desesperanza. Eso, efectivamente, puede parecer una provocación para el auditorio.

Aunque, a estas alturas de la película, ¿no se trataría más bien de una incitación sincera y honesta hacia el público por compartir la gran pena y tristeza de un lamento de amor; por revivir la obsesión en encontrar el consuelo que puede ofrecer un abrazo, incluso no deseado; por contrarrestar la sensación de desamparo aunque sea por un breve instante al chocar un cuerpo con el otro, ni que sea en medio del caos y por accidente?

No puede ser la provocación el resultado de no querer acercarnos a ese espejo que nos pone delante de nuestros ojos esta gran creadora para que cada uno de nosotros revolbamos nuestro particular prontuario de historias, emociones y sentimientos, y consigamos en la oscuridad de un teatro no sentir el tremendo agujón de la soledad. Eso sí, nadie como la propia Pina podría haber defendido subiéndose a escena la absoluta validez de esta pieza. Por su edad y extrema fragilidad, y su movimiento más que lírico y etéreo, su actuación en esta pieza destiló la infinita inocencia y el mismo desamparo de esa pequeña niña que vivió esa época devastadora. Y que ha sabido construir en el escenario su único y mejor refugio.

La Consagración de la primavera es la otra cara de la moneda. De la expresión de los sentimientos más íntimos pasamos a la invocación de lo externo, del medio ambiente, del respeto y loa por la Tierra, por la vida, algo muy característico de la tradición educativa alemana. Siguiendo la fascinante partitura de Stravinski se van sucediendo las escenas tribales, juegos y cortejos, rituales y círculos, provocando un palpito trepidante con unos movimientos escénicos perturbadores. Los jóvenes sudorosos, extenuados, con la tierra del escenario impregnada en sus cuerpos, transmiten al patio de butacas una sensualidad impactante y la virulencia de la primavera, de una forma terriblemente vivida e impactante.

El público del Liceu destinó especialmente sus aplausos a esta segunda pieza, pero el imperecedero legado de esta coreógrafa comienza en un café.”

El Mundo. Rosalia Ayuso. 12 de setembre de 2008

Nederlands Dans Theater I

19, 20, 21, 22 març 2009 (5 funcions)

Silent Screen

Música: Philip Glass: *Glassworks* (1982) enregistrada per The Philip Glass Ensemble. "Why does someone have to die?" de *The Hours* (2002); Michael Riesman (piano), Lyric Quartet Orchestra, dirigida per Nick Ingman

Coreografia: Paul Lightfoot i Sol León

Concepte audiovisual: Paul Lightfoot i Sol León

Realització Audiovisual: Metropolis Film i Dicky Schuttel

Escenografia: Paul Lightfoot i Sol León

Vestuari: Paul Lightfoot i Sol León

Il·luminació: Tom Bevoort

Ballarins: Celia Made, Iratxe Ansa Santesteban, Karyn Benquet, Nina Botkay, Lidia Bustinduy, Aurélie Cayla, Shirley Essenboom, Natalia Horecna, Sandra Marín García, Virginie Martinat, Sarah Reynolds, Valentina Scaglia, Andrea Schermoly, Lesley Telford, Ema Yuasa, Allan Falieri Carvalho de Lima, Yvan Dubreuil, Fernando Hernando Magadan, Kenta Kojiri, Patrick Marin, Georgi Milev, Javier Monzón García, Jorge Nozal, Miguel Oliveira Alves, Ivan Pérez Avilés, Jiri Pokorny, Lukas Timulak, Medhi Walerski, Stefan Zeromski, Bastien Zorzetto

Tar and Feathers

Música: Wolfgang Amadeus Mozart: Andantino del Concert per a piano núm. 9 en Mi B major, "Le jeune homme"; Samuel Beckett: *What is the word*; Dirk Haubrich (nova composició creada per a aquesta coreografia inspirada en el concert de Mozart); Tomoko Mukaiyama (improvisació en directe sobre una composició pròpia)

Coreografia: Jiri Kylian

Escenografia: Jiri Kylian

Vestuari: Joke Visser

Il·luminació: Mikki Kunttu

Assistent de la coreografia: Lorraine Blouin

Solistes: Tomoko Mukaiyama (piano), Jiri Kylian (veu)

Ballarins: Celia Made, Iratxe Ansa Santesteban, Karyn Benquet, Nina Botkay, Lidia Bustinduy, Aurélie Cayla, Shirley Essenboom, Natalia Horecna, Sandra Marín García, Virginie Martinat, Sarah Reynolds, Valentina Scaglia, Andrea Schermoly, Lesley Telford, Ema Yuasa, Allan Falieri Carvalho de Lima, Yvan Dubreuil, Fernando Hernando Magadan, Kenta Kojiri, Patrick Marin, Georgi Milev, Javier Monzón García, Jorge Nozal, Miguel Oliveira Alves, Ivan Pérez Avilés, Jiri Pokorny, Lukas Timulak, Medhi Walerski, Stefan Zeromski, Bastien Zorzetto

Silent Screen. Nederlands Dans Theater I. Foto: Antoni Bofill

Tar and Feathers. Nederlands Dans Theater I. Foto: Antoni Bofill

Recull de premsa (selecció)

“Estilització de sentiments i bellesa d'imatges, aquestes són les dues tecles inferiors i superiors, blanques i negres, com les d'un piano, que toquen al Nederlands Dans Theater, tant si és amb les mans del seu coreògraf més important, Jiri Kilian, com si ho fan el tàndem de joves coreògrafs residents Sol León i Paul Lightfoot. Un doble programa que traça una melodia contínua que sona plena de bellesa i rigor tècnic al llarg d'una història de recerca constant.

La companyia holandesa ha mantingut des dels seus orígens un interès per la contemporaneïtat sense que representés cap oprobi mantenir unes bases clàssiques en l'harmonia dels cànons estètics i en la formació dels ballarins, una assimilació que els ha propulsat amb força al món durant un temps explosiu en el camp de la dansa, ple de trencaments i fugides d'estudi. No és el cas de León-Lightfoot, deixebles de Kilian, i encara menys d'ell mateix, mèdiem per a més de dues generacions de l'encarnació de tota bellesa metafísica. A *Silent screen* s'usa una pantalla panoràmica per transportar els ballarins a paisatges on els cíclics moviments naturals en blanc i negre retallen la gestualitat de sentiments impactants remarcats pel vermell d'alguns elements de vestuari. En canvi, un antic càstig públic que consistia a empastifar una persona amb quitrà i arrebossar-la amb plomes és el retrat que Kilian ha fet de la bogeria a *Tar and feathers*, on el color blanc és el full abans d'escriure, la por a la creació desbocada que només un piano amb potes de dos metres podria acompanyar. Amb aquesta imatge quasi daliniana ens queda gravada la nit talment un somni; ni que poguéssim veure aquestes peces mil vegades encara no n'hauríem copsat tot el valor.”

Avui. Bàrbara Raubert Nonell. 21 de març de 2009

Corella Ballet Castilla y León

9, 10, 11 juliol de 2009 (5 funcions)

La Bayadère

Música: Ludwig Minkus (arranjaments de John Lanchbery)

Direcció artística: Àngel Corella

Coreografia: Natalia Makarova (basada en l'obra de Marius Petipa)

Reposició de la coreografia: Susan Jones i Olga Evreinoff

Escenografia: Pier Luigi Samaritani

Vestuari: Theoni V. Aldredge

Il·luminació: Diego Acera

Coordinació de la producció: Dina Makaroff

Producció: Teatro Colón (Buenos Aires)

Direcció d'orquestra: Phillip Ellis

Orquestra de l'Acadèmia del Gran Teatre del Liceu

Solor: Àngel Corella (9, 11n) / Joseph Gatti (10t) / Iain Mackay (10n, 11t)

Niyika: Alina Cojocarú (9, 11n) / Kazuko Omoki (10t) / Carmen Corella (10n, 11t)

Gamzatti: Adiaris Almeida (9, 10t, 11n) / Ashley Ellis (10n, 11t)

Ídol de bronze: Fernando Bufalà (9, 11t) / Kirill Radev (10t) / Yevgen Uzlenkov (10n, 11n)

Gran Braman: Yerlan Andagulov (9, 10n, 11t) / George Birkadze (10t, 11n)

Raja Dugmanta: Geoege Birkadze (9, 11t) / Sergey Dyachkov (10t, 10n, 11n)

Faquir Magdaveya: Kirill Radev (9, 11t) / Tevgen Uzlenkov (10t) / Fernando Bufalà (10n, 11n)

Mainadera: Irene Vaqueiro (9, 10n, 11t) / Georgina Molina (10t, 11n)

Amic de Solor: Ion Agirretxe (9, 10t, 11t, 11n) / George Birkadze (10n)

Trio d'ombres (acte II): Kazuko Omori, Mª José Sales i Ashley Ellis (9, 11n) / Ana Calderón, Alba Cazorla i Cristina Casa (10t, 11t) / Cristina Casa, Mª José Sales i Alexandra Basmagy (10n)

Ballarins: Alexandra Basmagy, Ana Cabral, Ana Calderón, Yoko Callegari, Irene Campillo, Alba Cazorla, Margarita Cuéllar, Elena Diéguez, Tracy Jones, Carla López, Marta Ludevid, Georgina Molina, Paula Paz, Andrea Palacios, Mónica Pelfrey, Emma Pérez, Irene Rubio, Raquel Santamarta, Ana Belén Sanz, María Sordo, Irene Vaquerizo, Carrie Walsh, Greta Wright, Lucia You, Ion Agirretxe, Sergio Amorós, Yerlan Andagulov, Joel Colmenero, Russell Ducker, Sergey Dyachkov, Daniel Fajardo, Luca Giaccio, Valerio Lunadei, Toby Malitt, Julio Rivas, Iván Sánchez, Roberto Sánchez, Sergei Terns, Giacomo Vitelli, Mattia Vitelli

La Bayadère. Ángel Corella (Solor), Adiarys Almeida (Gamzatti) Corella Ballet Castilla y León. Foto: Antoni Bofill

La Bayadère. Corella Ballet Castilla y León. Foto: Antoni Bofill

Recull de premsa (selecció)

“Durant la roda de premsa prèvia a l'estrena de *La Bayadère* al Liceu, Àngel Corella va dir que estava sorprès perquè en menys d'un any de vida, la seva companyia, Corella Ballet Castilla y León, s'havia situat entre les millors del món. Una fanfarronada. Això és el que va semblar aleshores. Després de veure *La Bayadère*, però, no està tan clar. Potser no diríem que és una de les millors companyies del món, perquè no deixa de ser jove i inexperimentada, però sí que ha assolit amb molt poc temps un nivell més que digne. Només cal veure el treball del cos de ball, que pren un relleu especial en *La Bayadère*. En l'escena de l'entrada de les ombres, en el segon acte, per exemple, les 24 ballarines van estar impecables a nivell tècnic i van oferir al públic un dels moments més màgics de la nit. El públic no deia ni piu. Cap estossecc, res. Les noies van anar desfilant i fent els seus arabescs penché en una dansa hipnòtica i blava. Es nota que darrere del quadre hi ha un gran treball supervisat per la sàvia Natàlia Makarova, responsable de l'actualització de la coreografia de Petipa.

Què hem de dir de Corella. Va estar, com sempre, exultant, amb uns grans salts que traspuaven una seguretat i una força commovedors. A més, es va saber rodejar de solistes fantàstiques, tant la romanesa Alina Cojocar, que va oferir una Nikija encisadora i valenta, i la cubana Adiaris Almeida, que va mostrar uns equilibris gairebé sobrenaturals (tant en piruetes com en els fouettés italians), en el seu paper de Gamzatti. Breu però contundent va ser també la intervenció de Fernando Bufalá en el paper d'Ídol de Bronze, que va deixar tothom enlluernat.

La producció del Teatro Colón, -tal com prometia Corella-, va ser un festival de colors i formes digne de qualsevol gran teatre internacional, sense oblidar la nota inestimable de la música en directe (tota una raresa avui dia al Liceu), amb l'acurada direcció de Phillip Ellis, al capdavant d'una inspirada Orquestra de l'Acadèmia del Gran Teatre del Liceu.

Veure la companyia de Corella suposa veure acomplert un somni: que existeixi a l'Estat un ballet de gran qualitat i amb mitjans que pugui absorbir els excel·lents ballarins que es formen en el territori i que han de marxar fora per fer carrera; que ofereixi al públic poder gaudir de bon ballet sense haver d'anar a l'estranger, i sobretot, que faci renéixer l'afició per la dansa clàssica.”

El Punt. Valèria Gaillard. 11 de juliol de 2009

2.3. Concerts

Requiem de Verdi

22 octubre 2008

Direcció d'orquestra: Enrique Mazzola

Orquestra Simfònica i Cor del Gran Teatre del Liceu

Direcció del Cor: José Luis Basso

Cor de Cambra del Palau de la Música Catalana

Direcció: Jordi Casas i Bayer

Solistes: Hasmik Papian (soprano), Luciana d'Intino (mezzosoprano), Josep Bros (tenor), René Pape (baix)

Requiem de Verdi. Hasmik Papian, Luciana d'Intino, Enrique Mazzola. Foto: Antoni Bofill

Concert Händel

23, 27 novembre 2008

Direcció d'orquestra: Alessandro Vitiello

Orquestra de Cambra

Solistes: Isabel Rey (soprano), Daniela Barcellona (mezzosoprano)

Christoph Willibald Gluck: Sinfonia, «Vieni, appaga il tuo consorte», «Qual vita è questa mai... Che fiero momento» i «Ecco un nuovo tormento... Che farò senza Euridice» d'*Orfeo ed Euridice*

Georg Friedrich Händel: «Tornami a vagheggiar» d'*Alcina*; «Cara sposa» i «Or la tromba» de *Rinaldo*; «Io t'abbraccio» de *Rodelinda*; «Piangerò la sorte mia», «Va tacito e nascosto» i «Caro! Bella!» de *Giulio Cesare*; «Un pensiero nemico di pace» d'*Il trionfo del Tempo e del Disinganno*

Ottorino Respighi: *Antiche arie e danze*

Concert Händel. Isabel Rey, Daniela Barcellona, Alessandro Vitiello. Foto: Antoni Bofill

46è Concurs Internacional de Cant Francesc Viñas – Concert final

18 gener 2009

Direcció d'orquestra: Guerassim Voronkov

Orquestra Simfònica del Gran Teatre del Liceu

Solistes: Ekaterina Isachenko, Kishani Jayasinghe (soprano), Carol García, Valeria Tornatore, Alisa Kolosova (mezzosoprano), Hyojong Kim, Roger Padullés (tenor), Sung-Hwa Hong, Richard Sveda (bariton), Soon-Ki Kim, Stanislav Angelov (piano)

Wolfgang A. Mozart: «Papagena! Wibchen!» i «Dies Bildnis» de *Die Zauberflöte*; «Smanie implacabili» de *Così fan tutte*

Piotr I. Txaikovski: «Vy mne pisali» i «Kuda, kuda» de *Ievgueni Onieguin*

Ruperto Chapí: «Al pensar en el dueño de mis amores» de *Las hijas de Zebedeo*

Gioachino Rossini: «Nacqui all'affanno» de *La cenerentola*; «Cruda sorte» de *L'italiana in Algeri*

Jules Massenet: ària de les cartes de *Werther*

Georg Friedrich Händel: «Or la tromba» de *Rinaldo*

Felix Mendelssohn: «Es ist genug» d'*Elies*

Franz Schubert: *Erkönig*

Vaughan Williams: *Buonaparty*

Giuseppe Verdi: «Pace, pace mio Dio» de *La forza del destino*

Antonin Dvorak: ària de la lluna de *Rusalka*

Giacomo Puccini: «Che gelida manina» de *La bohème*

Charles Gounod: «O Dieu! Que de bijoux!» i «Salut! Demeure chaste et pure» de *Faust*

Gershwin: «My man's gone now» de *Porgy and Bess*

Solistes participants del Concert final del Concurs Francesc Viñas. Foto: Antoni Bofill

Recull de premsa (selecció)

“Este año los primeros premios del Concurs Viñas han vuelto a quedar desiertos y para los muchos concursantes españoles (51) sólo ha habido dos premios, aunque, eso sí, destacados. El concierto final de ganadores, con el lleno habitual, lo inició el barítono eslovaco Richard Sveda, que lució un timbre grato, seguido de la mezzo española Carol García, que interpretó con buena coloratura y voz atractiva y segura el Rondò de *La Cenerentola* y una pieza de Chapí. Decepcionó algo la italiana Valeria Tornatore con un Mozart bastante insípido y un aria de Werther mejor; en cambio la rusa Alisa Kolosova (de 21 años) levantó el nivel con su excelente Cruda sorte de La italiana... y con una modélica aria del Rinaldo de Händel. Siguió el barítono coreano Sung-Hwa Hong, en un aria de oratorio de Mendelssohn correcta, pero flojísimo en *Erkónig*, un lied de Franz Schubert, a pesar de tener el premio especial de este compositor y el de oratorio.

En la segunda parte se pudo apreciar la bella voz de la soprano rusa Ekaterina Isachenko y la tersa voz tenoril del coreano Hyojong Kim; lástima que aun no tenga el sentido del fraseo ni del tiempo. Los dos premios mayores fueron los únicos de altura: la soprano de Sri Lanka Kishani Jayasinghe exhibió elegancia en el Aria de las joyas, de *Faust* y sobre todo un fiato portentoso en un aria de Gershwin. Finalmente el tenor Roger Padullés demostró buena línea y un timbre lírico de calidad en el aria de tenor de *Faust* (do de pecho incluido) y lo confirmó en la emotiva aria de *Evgeni Onegin* de Tchaikovski, Kuda, kuda, que fue muy bien recibida por el público.

La Vanguardia. Roger Alier. 20 de gener de 2009

Requiem d'Antonin Dvorák
17, 18 febrer 2009

Direcció d'orquestra; Jirí Kout
Orquestra Simfònica i Cor del Gran Teatre del Liceu
Direcció del cor: José Luis Basso
Intermezzo Programaciones Musicales
Solistes: Riccarda Merbeth (soprano), Ildikó Komlósi (mezzosoprano), Christopher Ventris (tenor), Ante Jerkunica (baix)

Amb el suport de:

Requiem de Dvorak. Ildikó Komlósi, Riccarda Merbeth, Jiri Kout, Christopher Ventris, Ante Jerkunica. Foto: Antoni Bofill

Recull de premsa (selecció)

“La orquesta y el coro del Gran Teatre se han enfrentado, durante dos días, a la intensa y emotiva partitura del *Requiem*, opus 89 de Antonín Dvorák, con la dirección del checo Jirí Kout, un experto en la obra de su ilustre paisano. Su dominio de la pieza, que supo transmitir a las dos formaciones y a los cuatro solistas invitados, se manifestó desde el podio con expresivos gestos, silenciosos tarareos y una notable dosis de energía destinada a apuntalar los momentos de drama y marcado lirismo de esta vibrante composición. (...)

El equilibrio compositivo de la pieza permitió el lucimiento de todos los participantes. Particularmente brillante estuvo el coro, siempre ajustado a los matices y a la dramatización del texto y a los saltos del dolor a la esperanza. Impresionantes el “Requiem aeternam” y el “Dies irae” por citar dos momentos del inicio. Brillan los contrastes entre lo luminoso y las masas sonoras y la conjunción de nuevas armonías con la fuente original de inspiración. El “Agnus Dei” final fue hermoso por lo etéreo.

La orquesta siguió bien las pautas marcadas por Kout. De los solistas, el mejor fue el bajo Ante Jerkunica, capaz de dimensionar todo el drama de la partitura como su imponente timbre. Comunicativa la soprano Riccarda Merbeth, correcto el tenor Christopher Ventris y, a distancia del resto, la mezzo Ildikó Komlósi."

El Periódico de Catalunya. César López Rosell. 19 de febrer de 2009

Concert Mozart

21, 25 abril 2009

Direcció d'orquestra: Sebastian Weigle
Orquestra de l'Acadèmia del Gran Teatre del Liceu
Solista: Edita Gruberova (soprano)

Wolfgang Amadeus Mozart: Obertura de *Lucio Silla*; «Ach ich fühl's», de *Die Zauberflöte*;
«Welcher Kummer herrscht in meiner Seele» i « Martern aller alter» de *Die Entführung
aus dem Serail*; Obertura i «E Susanna non vien...Dove sono» de *Le nozze di Figaro*;
«In quali eccessi.. Mi tradi» i «Crudele...Non mi dir», de *Don Giovanni*
Domenico Cimarosa: Obertura d'*Il matrimonio segreto*
Felix Mendelssohn: *Das Märchen von der schönen Melusine*

Concert Mozart. Edita Gruberova, Sebastian Weigle. Foto: Antoni Bofill

Recull de premsa (selecció)

“Edita Gruberova arrasa. Cante lo que cante, tenga días mejores o peores, la soprano de Bratislava tiene un algo en su arte que enloquece al público liceísta.

No es para menos: a más de 30 años de su primera actuación en el coliseo de La Rambla y con más de 40 años subiéndose a los mejores escenarios de todo el mundo, Gruberova tiene todavía mucho que ofrecer; ella es el vivo ejemplo de una carrera larga, provechosa y que saca el mejor partido a las posibilidades de cada momento artístico (...).

Fue recibida y despedida, merecidamente, con el entusiasmo de las grandes. A su lado, un atento Sebastian Weigle respiró con ella, al mando de una aplicadísima Orquestra de l'Acadèmia del Liceu.”

El Periódico de Catalunya. Manel Cereijo. 23 d'abril de 2009

2.4. Recitals

Recital Matthias Goerne

12 febrer 2009

Solistes: Matthias Goerne (baríton), Andreas Haefliger (piano)

Joahannes Brahms: *Romanzen aus L. Tiecks Magelone*, op.33

Ludwig Tieck (text): *Die wundersame Liebesgeschichte der schönen Magelone und des Grafen Peter von Provence*

Versió reduïda per Dieter Görne i traduïda al català per Manuel Capdevila i Font i recitada per Jordi Dauder

Matthias Goerne. Foto: Antoni Bofill

Recull de premsa (selecció)

“Goerne está en el momento dulce de su carrera, como intérprete ha alcanzado una gran madurez y el cuerpo aún no muestra signo de fatiga. Su exquisita expresividad se basa en un prodigioso uso de un legato que descansa sobre un control de la respiración diafragmática ejemplar. Esta trabajada habilidad física, unida a su clara idea de lo que quiere hacer y cómo lo quiere hacer, da lugar a una interpretación suelta, fácil, natural y cuando el sofisticado arte del lied suena natural es cuando estas canciones alcanzan su autenticidad y liberan toda su belleza.

Esto, ni más ni menos, es lo que ocurrió en la actuación de Goerne en el Liceo.”

El País. Xavier Pujol. 14 de febrer de 2009

Recital Anne Schwanewilms

28 maig 2009

Solistes: Anne Schwanewilms (soprano), Manuel Lange (piano)

Claude Debussy: «De rêve», «De grève», «De fleurs» i «De soir» de *Proses lyriques*

Hugo Wolf: «Im Frühling», «Gesang Weylas», «Aus einer Wanderung», «Verborgenheit», «Das verlassene Mägdlein», «Wo find' ich Trost», «Der Genesene an die Hoffnung», «Elfenlied», «Selbstgeständnis» i «Storchenbotschaft» de *Mörrike-Lieder*

Richard Strauss: «In goldener Fülle», «Wer lieben will, muss leiden» i «Ach, was Kummer, Qual und Schmerzen» d'*Archt Lieder*, «Blauer Sommer» i «Weisser Jasmin» de *Vier Lieder von Carl Busse und Richard Dehmel*; «Das Rosenband» de *Vier Lieder*

Anne Schwanewilms. Foto: Antoni Bofill

Recull de premsa (selecció)

“Cuando la soprano alemana Anne Schwanewilms se presentó hace tres años con un recital en el Liceu, la saludamos como “la heredera”. Se entendía que su porte, estilo, su hieratismo y el repertorio escogido la hacían digna sucesora de una señora del lied como Elisabeth Schwarzkopf. Hasta cierto punto, la etiqueta sigue siendo válida. Pero sería injusto reducirla a eso: Schwanewilms tiene personalidad propia y parece haber cedido al citado hieratismo para abordar con tintes de transparente humor la picaresca inherente a algunas páginas de Richard Strauss o Hugo Wolf, dos de los autores que, junto a cuatro canciones de Debussy, estuvieron presentes la noche del jueves en el Liceu.

Impecablemente arropada por Manuel Lange al piano, la soprano demostró que todo en ella responde a un sentido innato de la musicalidad: afinación impecable, fraseo impoluto, expresividad medida de la primera a la última sílaba, y sobre todo, esa elegancia que es herencia pura y marca de la casa, todo a la vez. Schwanewilms no es heredera de una u otra cantante, sino de un modo de entender la música como algo necesario, como un bloque compacto, sin afectaciones ni amaneramientos.”

La Vanguardia. Jaume Radigales. 31 de maig de 2009

Recital Thomas Quasthoff

17 juny 2009

Solistes: Thomas Quasthoff (baríton), Justus Zeyen (piano)

Franz Schubert: *Die schöne Müllerin*

Thomas Quasthoff. Foto: Antoni Bofill

Recull de premsa (selecció)

“Les metàfores fluvials abunden a *Die schöne Müllerin*, reflex d'un recorregut emocional que va de la innocència impetuosa al desencís amorós. Quasthoff va seguir el curs d'aquest gran rierol schubertià amb una cura extraordinària en la diferenciació d'afectes i atmosferes, però, en conjunt, la interpretació no va desembocar en una experiència transfiguradora com la que assoleix amb *Winterreise*. ¿Va ser només una qüestió de color vocal? (...)

Per descomptat, amb un dels grans liederistes de l'actualitat el nivell va ser d'excel·lència. L'energia desbordant de *Mein* va ser l'apropiat punt culminant de la flamarada amorosa, contrastant així encara més la caiguda en el dubte, el despit i el dolor per l'actitud de la molinera. En aquest tram final de la vetllada, Quasthoff va arribar al moll de l'os. El públic va reaccionar amb entusiasme sorprenent vista la displicència d'altres sessions liederístiques de tant o més mèrit.”

Avui. Xavier Cester. 21 de juny de 2009

Recital Edita Gruberova

21 juny 2009

Solistes: Edita Gruberova (soprano), Friederich Haider (piano), Juanjo Mercadal (clarinet)

Wolfgang Amadeus Mozart: *Als Luise die Briefe ihres ungetreuen Liebhabers verbrannte*, *Das Veilchen*, *Oiseaux, si tous les ans*, *Dans un bois solitaire*, *Ridente la calma*, *Un moto di gioia*

Franz Schubert: *Der Jüngling an der Quelle*; *Der Fluß*, *Im Haine*; *Lied der Mignon*; *An Silvia*; *Gretchen am Spinnrade*; *Der Hirt auf dem Felsen*

Antonín Dvorák: *Vuit cants d'amor*

Richard Strauss: *Die Nacht*; *Allerseelen*; *In goldener Fülle*; *Zueignung*

Friedrich Haider, Edita Gruberova. Foto: Antoni Bofill

Recull de premsa (selecció)

“On és el límit? Cada actuació d'Edita Gruberova acaba amb el públic embogit, rendit a la veu, el carisma i l'art de la soprano eslovaca. Un recital de lied en principi no semblava el marc més propici per a un desbordament emocional, però el programa oficial va ser prolongat amb quatre propines, acompanyades d'ovacions inacabables i una pluja de paperets que proclamaven, amb raó: "Ben tornada a casa". I sí, hi va haver flors. Gruberova no és una estranya en el món del lied, que aborda amb un estil més directe i menys alambinat que el belcanto. La pulcritud extrema del seu Mozart va tenir lògica continuació amb un extens bloc centrat en Schubert que va oferir perles com la delicadesa de *Der Jüngling an der Quelle* i les perfectament negociades ondulacions de *Der Fluss*.”

Avui. Xavier Cester. 24 de juny de 2009

Recital Ian Bostridge

3 juliol 2009

Solistes: Ian Bostridge (tenor), Julius Drake (piano)

Franz Schubert: *Im Frühling; Über Wildemann; Der liebliche Stern; Tiefes Leid; Auf der Brück; Aus Heliopolis I; Aus Heliopolis II; Abendbilder; Ins stille Land; Totengräbers Heimweh; Auf der Riesenkoppe; Sei mir gegrüßt; Daß sie hier gewesen; Die Forelle; Des Fischers Liebesglück; Fischerweise; Atyls; Nachtviolen; Geheimnis; Waldesnacht (Im Walde)*

Ian Bostridge. Foto: Antoni Bofill

Recull de premsa (selecció)

“No descobrirem Bostridge, de llarga i acreditada carrera i que en la seva anterior actuació al Liceu, el febrer del 2006, va provocar molta literatura i va aixecar onades d'admiració. Continua dominant fins al mínim detall tot el que canta, s'ho creu, ho viu i ho comunica. Va fer la sensació, però, que està en un moment personal de canvi en què, quant a la interpretació, potser ha d'abandonar la figura del jove bell i innocent, a qui la música li rajava com un doll, i que erròniament encara és la seva imatge promocional, a l'home de 44 anys que du ja la vida reflectida al rostre, la tensió expressiva a les mans i una certa preocupació potser a causa dels maldecaps del dia concret que actuava. Va fer un programa, especialment la primera part, ple de cançons tristes «fugint del temps, del món, vers la mort», com titula el seu comentari en el programa de mà Nona Arola. El missatge melancòlic, dolencós, del cantant ens calava l'ànima i semblava incapaç d'arribar algun dia a cantar alguna cosa optimista i riallera.”

El Punt. Jordi Maluquer. 6 de juliol de 2009

2.5. Foyer

Simply Barbra Steven Brinbeg en recital

Obres del repertori de Barbra Streissand

24, 25 octubre 2008 al Foyer

Solistes: Steven Brinberg (cantant), Christopher Denny (piano)

Il·luminació: Sandra Caballero

Burton Lane: «Hurry, it's lovely up here» d'*On a Clear Day You Can See Forever*

Marvin Hamlisch: «The way we were» de *The Way We Were*

Michel Legrand: «What are you doing the rest of your life?» de *The Happy Ending*; «The way he makes me feel», de *Yentl*

Jule Styne: «Don't rain on my parade», «People» de *Funny Girl*;

Charles Strouse: «Tomorrow» d'*Annie*

Burt Bacharach: *Close to You*

Milton Schafer: «He touched me» de *Dra! The Cat!*

Rupert Holmes: «Everything» d'*A Star is Born*

Milton Ager: *Happy Days Are Here Again*

Harold Arlen: «Over the rainbow» de *The Wizard of Oz*

Barbra Streissand: «Evergreen» d'*A Star is Born*

Maurice Yvain: *My Man* (versió anglesa de *Mon homme* inclosa a *Funny Girl*)

Stephen Sondheim: «Send in the clowns» d'*A Little Night Music*; «I'm still here» de *Follies*

Amb el suport de:

Freixenet

SanMiguel

Christopher Denny, Steven Brinberg. Foto: Antoni Bofill

Recull de premsa (selecció)

“Quince años lleva Steven Brinberg con el personaje de Barbra Streisand a cuestas. Este singular imitador de voces, pero también de los tics de los artistas, debutó el viernes en España con su show en el Foyer del Liceu. Expectación en una sala llena de mitómanos de la diva y amantes de los espectáculos de cabaret.

“Estoy muy emocionada de actuar en este gran teatro, aunque sea en el sótano”, dijo entre las risas del público Brinberg, caracterizado con largas uñas, pestañas postizas y peluca. El transformista, acompañado al piano por un no menos cómico Christopher Denny, se enfrentó con *Simply Barbra* al repertorio de la estrella.

Con un elaborado guión, mostró su gran capacidad para imitar las inflexiones vocales de la intérprete. “Cantaré *Funny girl*, mi último musical en Broadway, del que solo han pasado 44 años”, dijo al atacar *Don't rain on my parade*. Hubo alusiones al marido de la actriz, James Brolin, y a los candidatos a la presidencia. “Yo sé las casas que tengo, pero McCain no”. Mostró su apoyo a Obama y dijo que solo había hecho 17 películas –“algunas más que Madonna”-. “Mi dedicación a las causas políticas y humanitarias no me deja más tiempo”, añadió antes de colocar un oportunista gag sobre Vicky Cristina Barcelona, resaltando con gracia el poder de seducción de Bardem.

Interpretó canciones emblemáticas como *Tomorrow*, *Close to you*, *My man*, *Send in the clowns* o *People*, pero uno de los mejores momentos fue el de la aparición, como invitado, de Pep Anton Muñoz, que cantó primero en solitario y después a dúo junto Brinberg una pieza de Sondheim. Un buen complemento para este show de un actor-cantante que va más allá del transformismo.”

El Periódico de Catalunya. César López Rosell. 27 d'octubre de 2008

The Best is Yet to Come Els millors temes de Carolyn Leigh
12, 13 desembre 2008 al Foyer.

Solistes: Sara Zahn (cantant), Christopher Denny (piano)
Direcció: Barry Kleinbort
Il·luminació: Jordi Esclasans

Johnny Richards: *Young at Heart*

Cy Coleman: *You Fascinate Me So / Witchcraft; The Best is Yet to Come; When in Rome; Firefly*; «On the other side of the tracks», «Be a performer», «I've got your number», «I wanna be yours», «Real live girl», «Smart people stay single», «Here's to us» de *Little Me*; «Tall hope», «Hey, look me over!» de *Wildcat; Bouncing Back for More; Pass Me By; Rules of the Road; On Second Thought; Come Summer*; «Take it from the top» de *Take it From the Top*

Marvin Hamlisch: «Six o'clock news» de *Smile*

Lee Pockriss: *When Jeremiah Can be With Me*; «Sooner or later» de *Great Gasby; What is Love?*

Morton Gould: *Remembrance Day*

Philip Springer: *How Little We Know*

Jule Styne: *Killing Time*

Jack Segal: *The Happy Time*

Amb el suport de:

Freixenet

SanMiguel

Christopher Denny, Sara Zahn. Foto: Antoni Bofill

Encaje. Adriana Varela retrospectiva

21 febrer 2009 a la sala

Solistas: Adriana Varela (cantante), Marcelo Macri (piano), Horacio Avilano (guitarra), Walther Castro (bandoneón)

Dirección musical: Marcelo Macri

Guillermo Barbieri: *Anclao en París*

Roberto Grela: *Las 40*

Juan de Dios Filiberto: *Malevaje*

Atilio Stampone: *Afiches*

José Dames: *Fuimos*

Juan Rezzano: *Duelo criollo*

Rodolfo Sciammarella: *Quién hubiera dicho*

Azucena Maizani: *Pero yo sé*

Marcos Larrosa: *Los cosos de al lao*

Carlos Gardel i José Razzano: *Mano a mano*

Roberto Emilio Goyeneche: *Pompas de jabón*

Rafael Rossi: *Como abraza a un rencor*

Edgardo Donato: *Muchacho*

Lucio Demare: *Malena*

Pedro Laurenz: *Como dos extraños*

Joaquín Sabina: *Con la frente marchita*

Carlos Gardel: *Volver*

Juan Carlos Cobián: *Los mareados*

Amb el suport de:

Freixenet

SanMiguel

Adriana Varela. Foto: Antoni Bofill

Recull de premsa (selecció)

“No està en la mà ni en la veu de qualsevol plantar-se davant l'escenari d'un coliseu líric com el del Liceu i engolir-lo com aquell que s'empassa la vida en un glop. Adriana Varela no sols va deixarnos mostra que ella és una de es escollides, sinó que va anar més enllà. Va ser senzilament impressionant sentir-se partícip des del pati de butaques de la transformació del teatre d'òpera en un providencial boliche dels que hi ha als soterranis de 'avinguda Corrientes. Un d'aquells tuguris on la passió s'arrossega entre mitges de malla, talons de vertigen, camises emmidonades i olor de cossos en zel. Un refugi de passió i tradició on es parets transpiren les reminiscències del primer tango incrustades en la veu de rierol que travessa la gola de sorra de la Varela. Tocada per la llum i les ombres del Polaco Goyeneche, el paisanatge de Cadícamo (*Niebla del riachuelo, El morocho y el oriental, Los mareados*), la poètica filosòfica i ravalera de Manzi (*Fuimos, Malena*), la immensitat de Gardel (*Volver*), el classicisme de Discépolo (*Malevaje*), l'orgull de Troilo (*Sur*), la provocació d'Aguilar (*Lloró como una mujer*), el despit de Rossi (*Como abrazo un rencor*) i la contemporaneïtat de Rafael Varela (*Chau*), la d'Avellaneda vampiritza tots els referents i s'erigeixen una transmissora única capaç d'aplegar ortodòxia i transgressió. El tango ha d'agrair l'existència de veus com la seva, tant per la capacitat de dir-lo com per la sobrietat implacable d'un acompanyament instrumental amb què en té prou per fer convergir la sonoritat més ancestral i la irredempció piazzollana.”

Avui. Pere Pons. 23 de febrer de 2009

Yvonne Printemps, une diva mise à nue

6, 8 març 2009 al Foyer

Solistes: Amy Burton (soprano), John Musto (piano)
Direcció d'escena: Jean-Philippe Clarac & Olivier Deloeuil
Escenografia: Stefanie Pasterkamp
Il·luminació: Guillem Gelabert

Louis Beydts: «Sourire aux lèvres...» de *La S.A.D.M.P.*

André Messager: «J'ai deux amants...», «Toute l'histoire... mon rêve» i «Couplets du charme» de *L'amour masqué*

Reynaldo Hahn: «Etre adoré... Paris, si tu veux m'adopter» de *Mozart*; «Couplets C'est sa banlieue...» de *Ciboulette*

Martini: *Plaisir d'amour*

Maurice Yvain: *Je chante la nuit*, «Non, non, jamais les hommes...» de *Ta Bouche*

Oscar Strauss: «Je ne suis pas...» de *Trois Valses*

Cole Porter: *Goodbye, Little Dream, Goodbye*

Georges Auric: *Printemps*

Francis Poulenc: *Les Chemins de l'amour*

Amb el suport de:

Freixenet

SanMiguel

John Musto, Amy Burton. Foto: Antoni Bofill

Recull de premsa (selecció)

“La missió era impossible: no es pot recrear la veu, la personalitat, el magnetisme que van fer únics els grans cantants del passat. Per això hi va haver una notable diferència quan, a mig espectacle, Amy Burton es va treure la perruca: ja no érem davant d'una soprano volent ser Yvonne Printemps, sinó d'una soprano cantant el repertori d'una de les grans dives franceses

de l'opereta del període d'entreguerres. La vetllada, de sobte, va adquirir una dimensió molt més engrescadora. (...)

La primera virtut de Burton va ser la seva excel·lent dicció, imprescindible perquè unes lletres curulles de sobreentesos picardiosos fessin efecte. Amb un estil directe, una veu de timbre un xic anònim, però tècnicament impecable, i el suport massa emfàtic del seu marit John Musto al piano, la cantant nord-americana va oferir, entre altres peces, fragments d'obres de Hahn (com el *Mozarten* que Printemps interpretava el jove Wolfgang Amadeus) i *Messenger*, un repertori encisador que encara avui continua molt relegat a la mateixa França. No hi van faltar perles transatlàntiques, com *Goodbye, little dream, goodbye* de Cole Porter, però va ser en la peça final, l'irresistible *Les chemins de l'amour* de Poulenc, quan, gràcies a Amy Burton, la frescor de primavera per fi va entrar al Liceu."

Avui. Xavier Cester. 9 de març de 2009

Albéniz

En ocasió del centenari de la mort d'Isaac Albéniz.
17 maig 2009 al Foyer

Solistes: Judith Borràs, Eilana Lappalainen, Estefanía Perdomo (soprano), José Ferrero (tenor),
Dario Russo (baix-baríton), Borja Mariño (pianista i assessor musical), Cesc Gómez
(presentador)

Isaac Albéniz: «She is mine», «Love sprang from his couch», «Many and many a weary mile»,
«I trust you» i «The hours creep on» de *The Magic Opal*; «My child, your hand is cold» i
«Oh Luis, this sad last meeting» de *Pepita Jiménez*; «So am I quite unknown?», «Woe
is me to love a fairy» i «Adieu! My own heart true» d'*Henry Clifford*; «Merlin, my
master», «Oh fate uncouth!», «Who are you, damsel?» i «Born on the wings of the
summering swallow!» de *Merlin*

Amb el suport de:

Borja Mariño, Eilana Lappalainen, Dario Russo. Foto: Antoni Bofill

Me llaman la primorosa Ángeles Blancas en recital
5, 7 juny 2009 al Foyer

Solistes: Ángeles Blancas (soprano), Giovanni Auletta (piano)
Direcció d'escena: Emilio Sagi
Vestuari: Jesús Ruiz
Il·luminació: Alberto Rodríguez
Assistents de direcció d'escena i actors: Carlos Roo i Hugo González
Nova coproducció: Gran Teatre del Liceu i Teatro Arriaga (Bilbao)

Gerónimo Giménez i Manuel Nieto: «Me llaman la primorosa» de *El barbero de Sevilla*
José Serrano: «Canción de la gitana» de *La alegría del batallón*
Pablo Luna: «De España vengo, de España soy» de *El niño judío*
Francisco Asenjo Barbieri: «Canción de la Paloma» de *El barberillo de Lavapiés*
Enric Granados: *Ocho valeses poéticos*
José Serrano: «Qué te importa que no venga» de *Los claveles*
Ruperto Chapí: «Cuando está tan hondo» de *El barquillero*
Gerónimo Giménez: «Sierra de Granada» de *La Tempranica*
Manuel de Falla: «Vivan los que ríen» de *La vida breve*
Franz Liszt: *Tarantella*
Federico Chueca i Joaquín Valverde: «Tango de la Menegilda» de *La gran vía*
Vicente Lleó: «Ay, Ba!» de *La corte del Faraón*
Ernesto Pérez Rosillo i Manuel Martínez Mollá: «La canción del higo» de *La pipa de oro*

Amb el suport de:

Freixenet

SanMiguel

Ángeles Blancas. Foto: Antoni Bofill

Recull de premsa (selecció)

“Arrollador espectáculo en el foyer del Liceu. El derroche de prestaciones exhibido por la soprano Ángeles Blancas es de los que quedan grabados en la retina. El repertorio de zarzuela, con incursiones en la revista, pasado por el tamiz de esta exuberante artista satisfizo las expectativas del público atraído por este montaje con estética de cabaret dirigido por Emilio Sagi.

Explosiva en su vocalidad y con cargadas dosis de picardía y sensualidad, la cantante dominó el show de principio a fin demostrando su condición de animal escénico. Generosa y desinhibida, Blancas, acompañada al piano por el estupendo Giovanni Auletta, apareció con un vestido con bordados rojos, flor en el pelo y una cortina de globos. Calor en la sala al iniciar el programa con la voz todavía fría para cantar la romanza de Elena, “Me llaman la primorosa”, de *El barbero de Sevilla*, que da título al recital.

Nada importante porque el ambiente del abarrotado foyer empezó a ponerse a tono muy pronto. El gracioso uso de los abanicos y mantones, y una gestualidad de primera, pero midiendo siempre los excesos, empezaron a poner las cosas en su sitio. Mejoró con su versión de la “Canción de la gitana”, de *La alegría del batallón*, y explotó con “De España vengo...”, de *El niño judío*. La interpretación, paseando garbosamente su figura por entre las mesas del foyer, de “La canción de la paloma”, de *El barberillo de Lavapiés*, cerró un primer bloque.

Y llegó el turno a los momentos de mayor intensidad dramática. La Blancas más pasional, con un sensual vestido negro, peineta, mantilla y collares sabiamente utilizados, bordó “Qué te importa que venga”, de *Los claveles*; “Cuando está tan hondo”, de *El barquillero*, y “Sierra de Granada”, de *La Tempranica*. La canción “Vivan los que ríen”, de *La vida breve* de Falla, la acabó interpretando tumbada en el suelo.”

El Periódico de Catalunya. César López Rosell. 8 de juny de 2009

2.6. El Petit Liceu

Amb el suport de:

Cantant amb el Cor

Sesions familiars: 7, 8 novembre 2008

Sessions escolars: 3, 4, 5, 6 novembre 2008. Al Foyer
(6 funcions)

Direcció: José Luis Basso

Cor del Gran Teatre del Liceu

Pianista: Vanessa García

Presentació: Lluís Alsius

Giuseppe Verdi: «Che faceste? Dite su!» de *Macbeth*; «Vedi, le fosche notturne spoglie» d'*Il trovatore*; «Va pensiero» de *Nabucco*; «Noi siamo zingarelle» de *La Traviata*

Richard Wagner: «Steuermann lass die Wacht!» de *Der fliegende Holländer*

Giacomo Puccini: «Perché tarda la luna?» de *Turandot*

Georges Bizet: «Toreador, en garde» de *Carmen*

Wolfgang Amadeus Mozart: «Hei sei euch Geweihten!» de *Die Zauberflöte*

Cançó popular catalana: *El rossinyol*

Foto: Antoni Bofill

La Ventafocs

Sessions familiars: 22, 23, 29, 30 novembre 2008; 25, 26 abril; 2 maig 2009

Sessions escolars: 24, 25, 26, 27, 28 novembre 2008; 28, 29, 30 abril 2009

(26 funcions)

Música: Gioachino Rossini

Adaptació musical: Albert Romani

Llibret: Joan Font i David Pintó

Direcció musical: Stanislav Angelov

Direcció d'escena: Joan Font (Comediants)

Escenografia: Joan Guillén

Vestuari: Joan Guillén

Il·luminació: Alberto Rodríguez

Coreografia: Xevi Dorca

Ajudant de direcció: Emilià Carilla

Solistes: Stanislav Angelov / Olga Kharitonina (piano), Laia Magri / Pau Santacana (fagot)

Construcció de l'escenografia: Odeón Decorados

Confecció del vestuari: Època

Atrezzo: Taller Jordi Castells

Perruques: Departament de caracterització del Gran Teatre del Liceu

Producció: Gran Teatre del Liceu

Don Ramiro: Albert Casals / Jordi Casanova

Dandini: Toni Marsol / Lluís Martínez-Agudo

Don Magnifico: Jeroboam Domingo Tejera / Xavier Fernández

Clorinda: Maia Planas / Belén López

Tisbe: Anaïs Masllorens / Laura Ortiz

Angelina: Anna Tobella / Marta Valero / Carol García

Rateta (actriu): Maria Casellas / Marta Rosell

Foto: Antoni Bofill

Els músics de Bremen

Sessions familiars: 13, 14, 20, 21 desembre 2008

Sessions escolars: 4, 5, 9, 12, 15, 16, 17, 18, 19 desembre 2008. A L'Auditori de Cornellà (18 funcions)

Música: Poiré Vallvé, enregistrada pels equips tècnics del Gran Teatre del Liceu i interpretada per l'Orquestra de l'Acadèmia del Gran Teatre del Liceu, dirigida pel propi autor

Direcció artística i dramaturgia: Joan-Andreu Vallvé (Centre de Titelles de Lleida)

Coreografia: Marta Almirall

Disseny escenografia, titelles i figurins: Joan-Andreu Vallvé

Il·luminació: Alberto Rodríguez

Construcció escenogràfica: Oriol Ferré i Sergi Torrelles

Construcció de titelles: M. Teresa Cordoní, Elisabet Vallvé, Joan-Andreu Vallvé i Acadèmia Cucurull

Realització vestuari: Atuendo

Coordinació titelles: Julieta Agustí

Producció: Gran Teatre del Liceu

Producció delegada Centre de Titelles de Lleida

Mestra: Anna Briansó / Marta Rosell

Clarinet: Naüm Monterde / Dani Arias

Ballarins:

Ruc / Cuiner / Senglar: Miquel Fiol / Ricard Fernández

Gos / Pagès / Mussol: Mariona Camelia

Gat / Nen / Conill: Mònica Cano / Laura Ruiz

Gall / Mestressa / Guineu: Eva Vilamitjana / Neus Suñé

Foto: Antoni Bofill

La petita Flauta Màgica

Sessions familiars: 18, 24, 25 gener, 1 febrer 2009

Sessions escolars: 13, 14, 15, 16, 19, 20, 21, 22, 23, 26, 27, 28, 29, 30 gener 2009. A L'Auditori de Cornellà

(22 funcions)

Música: Wolfgang Amadeus Mozart

Direcció d'escena: Joan Font (Comediants)

Direcció musical: Manel Ruiz

Adaptació Musical: José Menor

Adaptació catalana a la música: Jaume Creus

Escenografia, vestuari i artefactes: Joan Guillén

Il·luminació: Albert Faura / Quico Planas

Coreografia: Montse Colomé

Assistent de la direcció d'escena: Emilià Carilla

Regidoria: Montse Alacuart

Realització audiovisual: Jordi Moliner

Realització de l'escenografia: Castells i Planas, A. García, Roig Curvados

Realització d'atrezzo: Lluís Traveria

Realització del vestuari: Època

Producció: Gran Teatre del Liceu

Papageno: Manel Esteve / Toni Marsol / Carles Daza / Xavi Fernández

Tamino: Jordi Casanova / Francisco Javier Jiménez / Hèlios Pardell / Xavier Martínez

Pamina: Susana Rodríguez / Mariluz Martínez

Reina de la Nit / Papagena: Ruth Nabal / Rocio Martínez

Sarastro: Pablo López / Enric Arquimbau / Roberto Benito

Monostatos: Miquel Cobos / Ricard Torino / Ricard Alonso

Actors: Pere Jané / Vicenç Beltran / Mariona Camèlia / Mònica Cano / Miquel Fiol / Eva Vilamitjana

Piano: Manel Ruiz / Miguel Ángel Dionis

Flauta: Jaume Cortadellas / Patricia Mazo

Foto: Antoni Bofill

Pere i el llop de Serguei Prokófiev

Sessions familiars: 7, 14, 15 febrer 2009

Sessions escolars: 6, 10, 11, 13 febrer 2009

(12 funcions)

Direcció d'escena: Enrique Lanz

Direcció musical: Kai Gleusteen / Gueràssim Voronkov

Manipuladors: Gabriel Ferrigno, Enrique Lanz, Rubén Martínez, Yanisbel Martínez, Óscar Ruiz

Narrador: Claudio Vegal

Producció: Compañía Etcétera

Orquestra de l'Acadèmia del Gran Teatre del Liceu

Pere (violí): Yoann Guerin / Nicolai Katarksi (concertino), Pablo Badenas, Nicola Bates, Maryna Belevtseva, Vladimir Chilaru, Ophelie Duhem, Fernando Fernández, Alexandra Ivanovski, Magdalena Kostrzewska, Sabina Morelli, Alberto Navas, Asunción Rosalen, Daniel Sádaba, Katarzyna Slempl, Raluca Stan, Marina Surnacheva, Jordi Vila, Ruslana Vnebreaci, Estefanía Zarzo

(viola): Felipe Escalada, Manuel Esteban, Alicia García, Silvia García, Cristina Izcue, Marta Rovinalti

(violoncel): Szuzsanna Brezovai, Elisa González-Pola, Mauro Greco, Ingrid Kuntzmann, Gemma Llorens, Diego Palermo, Cecilia Slamig

(contrabaix): Danilo Manelli, Pietro Marmora, Laszlo Onodi, José Miguel Such, Dimitry Yaroslavtsev

Avi (fagot): Martina Lando

Caçador (percussió): Jorge Navarro

Ocell (flauta): Yolanda González, Alessandra Warnke

Ànec (oboé): Roberto Ordax, Sarah Turner

Gat (clarinet): Joan Calabuig, Ireneusz Dudzik, Juan Francisco Romero

Llop: Raúl Balaguer, César Femenia (trompeta); Ross Lyness, Diego Sanz (trombó); Carlos Rafael Estevens, M. Desamparats Ferrandis, Mihai Soare, Adrià Tomàs (trompa)

Foto: Antoni Bofill

El Superbarber de Sevilla

Sessions familiars: 7, 8 març 2009

Sessions escolars: 3, 4, 5, 6, 9, 10 març 2009. A L'Auditori de Cornellà
(11 funcions)

Música: Gioachino Rossini

Direcció musical: Alan Brach

Direcció d'escena: Tricycle

Adaptació i arranjaments musicals: Albert Romani

Traducció i adaptació del llibret: Miquel Desclot

Escenografia: Joan Jorba

Vestuari: Anna Güell

Il·luminació: Roger Puiggener

Ajudant de direcció: Elena Vilaplana

Regidoria: Pilar Solà

Realització d'escenografia: Odeon Decorats

Realització del vestuari: Goretti

Solistes: Stanislav Angelov / Olga Kharitonina / Alan Branch (piano), Jaume Cortadellas / Jorge López / Patricia Mazo (flauta), Miquel Àngel Cordero (contrabaix)

Producció: Gran Teatre del Liceu i Institut Valencià de la Música

Figaro: Xavier Mendoza / Manel Esteve

Rosina: Tina Gorina / Elena Roche

Conte d'Almaviva: Vicenç Esteve Madrid / Helios Pardell / Jordi Casanova

Bartolo: Vicenç Esteve Corbacho / Josep Ferrer / Xavier Fernández

Basilio: Pablo López / Joan Sebastià Colomer

Foto: Antoni Bofill

Nederlands Dans Theater I

Sessions escolars: 20 de març de 2009
(1 funció)

Silent Screen

Música: Philip Glass: *Glassworks* (1982) enregistrada per The Philip Glass Ensemble. "Why does someone have to die?" de *The Hours* (2002); Michael Riesman (piano), Lyric Quartet Orchestra, dirigida per Nick Ingman

Coreografia: Paul Lightfoot i Sol León

Concepte audiovisual: Paul Lightfoot i Sol León

Realització Audiovisual: Metropolis Film i Dicky Schuttel

Escenografia: Paul Lightfoot i Sol León

Vestuari: Paul Lightfoot i Sol León

Il·luminació: Tom Bevoort

Ballarins: Celia Made, Iratxe Ansa Santesteban, Karyn Benquet, Nina Botkay, Lidia Bustinduy, Aurélie Cayla, Shirley Essenboom, Natalia Horecna, Sandra Marín García, Virginie Martinat, Sarah Reynolds, Valentina Scaglia, Andrea Schermoly, Lesley Telford, Ema Yuasa, Allan Falieri Carvalho de Lima, Yvan Dubreuil, Fernando Hernando Magadan, Kenta Kojiri, Patrick Marin, Georgi Milev, Javier Monzón García, Jorge Nozal, Miguel Oliveira Alves, Ivan Pérez Avilés, Jiri Pokorny, Lukas Timulak, Medhi Walerski, Stefan Zeromski, Bastien Zorzetto

Foto: Antoni Bofill

La primera cançó

Sessions familiars: 14, 15, 21, 22 març 2009. Al Foyer
(8 funcions)

Idea original: Xavier Pujol i Reina Capdevila

Composició i direcció musical: Mariona Vila

Música: enregistrada per Cor Infantil de l'Orfeó Català, Solista: Núria Pena, Dirigit per Elisenda Carrasco

Direcció d'escena i guió: Anna Llopart

Escenografia i vestuari: Ricard Prat

Il.luminació: Sandra Caballero

Moviment: África Navarro

Disseny de so: Damien Bazin

Cantant: Maia Planas

Actor: Toni Viñals

Piano: Lluís Vidal

Mariona Vila: *I tu qui ets?, La lluna, Trescapuorquetxeta, El cargolet, Pianista, cantant i ballari*

Johannes Brahms: *Nana*

Popular: *Soneta, vine'm a l'ull, Roda moliner, Ball rodó, Catarineta, Tres, sis, nou*

Gioachino Rossini: fragment de *Stabat Mater*

Giuseppe Verdi: fragment del preludi de l'acte I de *La Traviata*

Foto: Antoni Bofill

Allegro Vivace

Sessions escolars: 26, 27, 20, 31 març, 1, 2 abril 2009

Sessions familiars: 28, 29 de març de 2009. A L'Auditori de Cornellà
(10 funcions)

Música: Fragments de Verdi (*La Traviata* i *Rigoletto*), Monteverdi (*L'Orfeo*), Purcell (*Dido and Aeneas*), Mozart (*Don Giovanni*), Berlioz (*La damnation de Faust*), Rossini (*L'italiana in Algeri*), Bizet (*Carmen*), Puccini (*Turandot*), Donizetti (*L'elisir d'amore*)

Direcció d'escena: Joan Font (Comediants)

Direcció i adaptació musical: Stanislav Angelov

Guió original: Joan Font, José Antonio Gutiérrez, Moisés Maicas

Versió catalana adaptada a la música: Emilio Gutiérrez, José Antonio Gutiérrez

Coreografia i adjunta a la direcció d'escena: Montse Colomé

Escenografia, vestuari i màscares: Joan Guillén

Il·luminació: Alberto Rodríguez

Assistent de la direcció d'escena: Emilià Carilla

Realització d'escenografia: Taller d'escenografia Castells

Realització de l'audiovisual: Departament d'Audiovisuals del Liceu

Realització del vestuari: Goretti, Època, Toni Langa

Realització de perruques: Damaret

Producció: Gran Teatre del Liceu

Vivace: Ivan Labanda / Jordi Vidal

La noia: Queralt Albinyana / Marta Rosell

Alícia Ferrer / Elena Roche (soprano), Marta Rodrigo / Marta Valero (mezzosoprano), Francisco Javier Jiménez / Ricard Torino (tenor), Xavier Fernández / Pablo López (baríton)

Stanislav Angelov / Olga Kharitonina (piano), Ester Vila (violonchelo)

Foto: Antoni Bofill

El petit escuraxemeneies de Benjamin Britten
22, 27 maig 2009

Lletra: Eric Crozier
Adaptació al català: Odile Arqué
Direcció musical: Elisenda Carrasco i Ribot
Direcció Cor infantil de Sant Cugat: Oriol Castanyer
Preparació musical solistes i cor: Elisenda Carrasco Ribot
Direcció d'escena: Santi Arnal (Companyia Per Poc)
Ajudant de direcció: Anna Fernández
Creació plàstica: Aitana Bernabé
Vestuari, titelles i escenografia: Santi Arnal, Aitana Bernabé, Anna Fernández
Construcció llibre: "Xarli"
Il·luminació: Raimon Rius
Producció: Anna Fernández
Maquillatge i perruqueria: Imàgic
Assistent musical: Gonzalo Redondo
Coordinació escènica i regidoria: Isabel Arbonés
Gestió i coordinació: Assumpció Malagarriga, Josep M. Sabench, Lluïsa Garcia
Cor infantil de Sant Cugat
Cor general: Alumnat de centres de secundària
Jove Orquestra Nacional de Catalunya
Bernat Piqué, Víctor Pérez, Ignasi Roca, Bernat Prat, Anna Peña, Laura Marin (violí); Laura Resina, Laura Erra (viola), Ferran Sola, Oriol Prat (violoncel), Mario Garcia (percussió), Pau Baiges, Anna Roig (piano)
Organitzen: Institut d'Educació de l'Ajuntament de Barcelona, Gran Teatre del Liceu, Jove Orquestra Nacional de Catalunya

Sam: Laura Fernández / Berta Morató
Juliet Brook: Anna Ma. Capmany / Serena Saenz
Sophie Brook: Núria Milà
Gay Brook: M Rosa Soler / Gina Batlle
Jonny Crome: Elena Agudo / Nina García / Laura Pont
Hughie Crome: Emili Torrell / Clara Dolcet
Tina Crome: Gemma Clarassó / Núria Pena
Miss Baggot: Montserrat Bertral
Rowan: Maria Ponsatí
Bob i Tom: German de la Riva
Clem i Alfred: David Hernández

2.7. Gires i producció

Gires dels cossos estables (Orquestra Simfònica i Cor del Gran Teatre del Liceu)

Requiem de Verdi

19 octubre 2008 al Palau de la Música Catalana

Direcció d'orquestra: Enrique Mazzola

Direcció del cor: José Luis Basso

Orquestra Simfònica i Cor del Gran Teatre del Liceu

Solistes: Hasmik Papian (soprano), Luciana D'Intino (mezzosoprano), Josep Bros (tenor), René Pape (baix)

Cor de cambra del Palau de la Música Catalana

Direcció: Jordi Casas i Bayer

Concert

30 octubre 2008 a L'Auditori de Barcelona

Direcció d'orquestra: Rachel Worby

Orquestra Simfònica del Gran Teatre del Liceu

Solista: Jessye Norman (soprano)

Wolfgang Amadeus Mozart: *Divertimento en re major; Vado, ma dove?*

Henry Purcell: «Thy Hand, Belinda... » de *Dido and Aeneas*

Pietro Mascagni: Intermezzo i «Voi lo sapete, mamma» de *Cavalleria rusticana*

Giuseppe Verdi: Marxa trionfal i «Ritorna vincitor!» de *Aida*

Camille Saint-Saëns: Bacchanale i «Mon coeur s'ouvre à ta voix» de *Samson et Dalila*

Leonard Bernstein: «Somewhere» de *West Side Story*

Richard Rodgers i Oscar Hammerstein: «You'll Never Walk Alone» de *Carousel*

George Gershwin: *Love Walked In; Our Love is Here to Stay; The Man I Love*

Morton Gould: *Deep River*

Concert

24 gener 2009 a l'Auditori de Girona

25 gener 2009 a l'Auditori Enric Granados de Lleida

27 gener 2009 al Teatre Fortuny de Reus

29 gener 2009 a l'Auditori del Centre Cultural de la Caixa de Terrassa

Direcció d'orquestra: Josep Pons (24, 25 i 27) / Alfons Reverté (29)

Orquestra Simfònica del Gran Teatre del Liceu

Solista: Karine Deshayes (soprano)

Manuel de Falla: Interludi i dansa de *La vida breve*

Maurice Ravel: *Shéhérazade*

Anton Dvorák: *Simfonia núm 9 en Mi menor, op. 95 "del Nou Món"*

Concert Schumann, Bartók, Lutoslawski

6, 7, 8 febrer 2009 a L'Auditori de Barcelona

Direcció musical: Michael Boder

Orquestra Simfònica del Gran Teatre del Liceu:

Solista: Tabea Zimmermann (viola)

Robert Schumann: *Simfonia núm. 3. "Renana"*

Béla Bartók: *Concert per a viola, opus postum*

Witold Lutoslawski: *Concert per a orquestra*

Gires de l'Orquestra de l'Acadèmia del Gran Teatre del Liceu

Amb el suport de:

Carmina Burana de Carl Orff

11 octubre 2008 a l'Espai Maragall de Gavà
12 octubre 2008 al Gran Teatre de la Passió de Cervera
26 octubre 2008 al Pavelló d'Esports de Puig-Reig

Direcció musical: Guerassim Voronkov

Orquestra de l'Acadèmia del Gran Teatre del Liceu; Cor de la Polifònica de Puig-reig; Coral infantil de l'Escola de Música de Puig-Reig

Solistes: M. Teresa Alberola (soprano), Oriol Rosés (11, 12) / Jordi Domènech (26) (contratenedor), Lluís Sintes (11) / Toni Marsol (12, 26) (baríton)

Festival Sincrònic

16 octubre 2008 a l'Auditori Enric Granados de Lleida

Direcció d'orquestra: Kai Gleusteen

Orquestra de l'Acadèmia del Gran Teatre del Liceu

Solistes: Pedro Pardo (piano)

Artem Vassiliev: *Cadenza*

Nino Díaz: *Petra*

Salvador Brotons: «Prelude, Interlude and Finale» de *Reverend Every Man*

Manuel Oltra: *Simfonia Esparsa*

I Puritani de Vincenzo Bellini

20, 22 novembre 2008 al Teatre Gayarre de Pamplona

Direcció musical: Miquel Ortega

Direcció d'escena: Massimo Gasparón

Direcció del Cor: Màximo Olóriz

Orquestra de l'Acadèmia del Gran Teatre del Liceu

Coro de ópera Premier Ensemble

Lord Arturo: Shalva Mukeria

Elvira: María José Moreno

Riccardo: Marcin Bronikowski

Giorgio: Dimitry Ivaschenko

Enrichetta: Mercedes Gorriá

Valton: Carlos García

Bruno: David Echeverría

Concert Una nit d'òpera per a Victoria de los Ángeles

24 gener 2009 al Teatre-Auditori de Sant Cugat

Direcció d'orquestra: Guerassim Voronkov

Orquestra de l'Acadèmia del Gran Teatre del Liceu

Solistes: María Gallego (soprano), Josep Bros (tenor)

Obres de Wolfgang Amadeus Mozart, Charles Gounod, Gustave Charpentier, Francesco Cilea, Giacomo Puccini, J. Guerrero, Pablo Sorozàbal i Jesús Guridi

Concert

7 de març 2009 a l'Auditori Municipal de Terrassa

Direcció d'orquestra: Mathew Willis
Orquestra de l'Acadèmia del Gran Teatre del Liceu

Ludwig van Beethoven: Obertura *Leonora III*
Johannes Brahms: *Simfonia núm. 4*

Concert XXIX Cicle Concerts de Primavera

25 març 2009 al Castell de Sant Marçal de Cerdanyola del Vallès
28 març 2009 a l'Auditori Municipal de Cervera

Direcció d'orquestra: Kai Gleusteen
Orquestra de l'Acadèmia del Gran Teatre del Liceu
Solistes: Paul Cortese (viola), Kai Gleusteen (violí)

Kurt Atterberg: Suite núm 3 per a violí, viola i orquestra de cambra
Astor Piazzolla: *Las cuatro estaciones Porteñas*
Wolfgang Amadeus Mozart: *Simfonia núm. 39*

La sardana de l'any 08

9 maig 2009 a l'Auditori de Girona

Direcció musical: Marcel Sabaté i Salvador Brotons
Orquestra de l'Acadèmia del Gran Teatre del Liceu
Cobla Bilsbal Jove, Cobla Ciutat de Girona
Solista: Jordi Molina (tenora)

Josep Solà: *Foment de Prada Conflent*
Xavier Forcada: *El coll del Padró*
Jeroni Velasco: *Ja en tenim 10*
Xavier Cassanyes: *Onades daurades a Palamós*
René Picamal: *Remors de Palamós*
Carles Santiago: *La plaça del Paraigües*
David Estañol: *Quinze de quinze*
Josep Coll: *Al mestre Puigferrer*
Joan Làzaro: *Avinent*
Dolors Viladrich: *Per tu, Joan*
Agustí Borgunyó: *L'aplec*
Marc Timón: *Canço de bressol per a fer adormir la guerra*
Salvador Brotons: *Concert catalanesc*

XII Certamen de cant per a veus joves. Premi Manuel Ausensi

23 maig 2009 al Gran Teatre del Liceu

Direcció d'orquestra: Guerassim Voronkov
Orquestra de l'Acadèmia del Gran Teatre del Liceu
Solistes: Aleksandra Chacinska, Saioa Hernández, Rocío Ignacio, Rocío Martínez, Judith Pezoa, Isabel Rodríguez, Núria Vilà, Elisandra Pérez (soprano), Filippo Mineccia (contratenor), Andeka Gorrotxategui, Jung Soon Yun (tenor), Jong-Hoon Hei (baríton), José David Cervera (baix)

Concert

6 juny 2009 a l'Auditori Municipal de Terrassa
7 juny 2009 al Castell de Montjuïc de Barcelona, en ocasió del concert dels Plenilunis

Direcció musical: Kai Gleusteen
Orquestra de l'Acadèmia del Gran Teatre del Liceu
Sergei Rachmaninov: *Simfonia núm 2*

Concert

21 juny 2009 al Palau de la Música Catalana

Direcció d'orquestra: Salvador Brotons

Orquestra de l'Acadèmia del Gran Teatre del Liceu

Cor del Gran Teatre del Liceu

Direcció del cor: José Luis Basso

Cor de Cambra del Palau de la Música Catalana

Direcció del cor: Jordi Casas i Bayer

Solistes: Maria Suchs (soprano), Min A. Baek (mezzosoprano), Xavier Martínez (tenor), Miquel Rosales (bariton), Meritxell Argenté (veu blanca infantil)

Agustí Borguñó: *L'aplec (festa camperola)*

Samuel Barber: *Simfonia núm. 1*

George Gershwin: *Un americà a París*

Leonard Bernstein: *Chichester Psalms*

Concert Nits d'Estiu

15 juliol 2009 al Jardí del Palau Robert de Barcelona

Direcció musical: Guerassin Voronkov

Orquestra de l'Acadèmia del Gran Teatre del Liceu

Sergei Rachmaninov: *Simfonia núm 2*

Agustí Borguñó: *L'aplec (festa camperola)*

Johann Strauss: Obertura de *Die Fledermaus*

Gires d'El Petit Liceu

La petita Flauta Màgica

20 setembre 2008 al XXVIII Festival Internacional de Música de Matadepera (1 funció)

16 novembre 2008 a l'Espai Maragall de Gavà (1 funció)

19 agost 2009 al Teatro Victoria Eugenia de San Sebastián (1 funció)

(Total 3 funcions)

Música: Wolfgang Mozart

Direcció d'escena: Joan Font (Comediants)

Direcció musical: Manel Ruiz

Adaptació Musical: José Menor

Adaptació catalana a la música: Jaume Creus

Escenografia, vestuari i artefactes: Joan Guillén

Il·luminació: Albert Faura / Quico Planas

Coreografia: Montse Colomé

Assistent de la direcció d'escena: Emilià Carilla

Regidoria: Montse Alacuart

Producció: Gran Teatre del Liceu

Papageno: Manel Esteve / Toni Marsol

Tamino: Jordi Casanova / Francisco Javier Jiménez / Hèlios Pardell / Xavier Martínez

Pamina: Susana Rodríguez

Reina de la Nit / Papagena: Ruth Nabal

Sarastro: Pablo López / Enric Arquimbau

Monostatos: Miquel Cobos / Ricard Torino

Actors: Oscar Dasi, Pere Jané, Vicenç Beltran

Piano: Manel Ruiz / Miguel Ángel Dionis

Flauta: Jaume Cortadellas / Patricia Mazo

El Superbarber de Sevilla

16, 17, 18 octubre 2008 al Gran Teatro de Cáceres (5 funcions)
23, 24, 25 octubre 2008 al Teatro Bergidum de Ponferrada (5 funcions)
30, 31 octubre, 1 novembre de 2008 al Teatro Padilla de Almería (6 funcions)
15, 16, 17, 18 novembre 2008 al Gran Teatro de Córdoba (6 funcions)
30 novembre, 1, 2 desembre 2008 a l'Auditorio Ciudad de León (5 funcions)
10, 11, 12 desembre 2008 al Teatro Principal de Vitoria (6 funcions)
8, 9, 10, 11 febrer 2009 al Teatro Jovellanos de Gijón (7 funcions)
4, 5, 6 maig 2009 al Teatro Rojas de Toledo (6 funcions)
27, 28, 29 maig 2009 al Teatro Salón Cervantes d'Alcalá de Henares (6 funcions)
(Total 52 funcions)

Música: Gioachino Rossini

Direcció musical: Alan Brach

Direcció d'escena: Tricycle

Escenografia: Joan Jorba

Vestuari: Anna Güell

Il·luminació: Roger Puiggener

Ajudant de direcció: Elena Vilaplana

Solistes: Olga Kharitonina / Alan Branch / Stanislav Angelov (piano), Jaume Cortadellas / Jorge López (flauta), Miguel Ángel Cordero / Jordi Soler (contrabaix)

Producció: Gran Teatre del Liceu

Figaro: Manel Esteve / Xavier Mendoza

Rosina: Tina Gorina / Elena Roche

Conte d'Almaviva: Francisco Javier Jiménez / Vicenç Esteve Madrid / Helios Pardell / Jordi Casanova

Bartolo: Vicenç Esteve Corbacho / Josep Ferrer / Xavier Fernández

Basilio: Pablo López / Joan Sebastià Colomer

La Ventafocs

26 octubre 2008 al Teatre Principal de Girona (2 funcions)
9 novembre 2008 al Teatre Zorrilla de Badalona (2 funcions)
1 desembre 2008 al Gran Teatre del Liceu, funció privada del Col·legi d'Enginyers (1 funció)
18 gener 2009 al Teatre Kursaal de Manresa (1 funció)
25 gener 2009 al Teatre Atrium de Viladecans (1 funció)
1 febrer 2009 a l'Auditori Alfons Vallhonrat de Terrassa (1 funció)
8 febrer 2009 l'Auditori del Centre Cultural de Sant Cugat del Vallès (1 funció)
12, 13 febrer 2009 al Teatro Filarmonica de Oviedo (3 funcions)
22 febrer 2009 al Teatre Municipal de Balaguer (1 funció)
8 març 2009 al Teatre Cirvianum de Torelló (1 funció)
15, 16 maig 2009 al Teatro Arriaga de Bilbao (4 funcions)
19 abril 2009 al Teatre Joventut de l'Hospitalet de Llobregat (1 funció)
1 agost 2009 al Festival Portaferrada de Sant Feliu de Guíxols (1 funció)
(Total 20 funcions)

Música: Gioachino Rossini

Adaptació musical: Albert Romani

Direcció musical: Stanislav Angelov

Solistes: Stanislav Angelov / Olga Kharitonina (piano), Laia Magri / Pau Santacana (fagot)

Direcció d'escena: Joan Font (Comediants)

Escenografia: Joan Guillén

Vestuari: Joan Guillén

Il·luminació: Alberto Rodríguez

Coreografia: Xevi Dorca

Ajudant de direcció: Emilià Carilla

Assistent de vestuari i maquillatge: Irene Saganta

Regiduria: María de Frutos

Producció: Gran Teatre del Liceu

Don Ramiro: Albert Casals / Jordi Casanova / Helios Pardell
Dandini: Toni Marsol / Lluís Martínez-Agudo
Don Magnifico: Jeroboam Domingo Tejera / Xavier Fernández
Clorinda: Maia Planas / Belén López
Tisbe: Anaïs Masllorens / Laura Ortiz
Angelina: Anna Tobella / Marta Valero / Carol García
Rateta (actriu): Maria Casellas / Marta Rosell

Els músics de Bremen

29 novembre 2008 al Palacio de Festivales de Santander (2 funcions)
15 novembre 2008 al Gran Teatre del Liceu, amb motiu del Festival de Cultura del Raval (1 funció)
14, 15, 16 febrer 2009 al Teatro Arriaga de Bilbao (4 funcions)
(Total 7 funcions)

Música: Poiré Vallvé, enregistrada pels equips tècnics del Gran Teatre del Liceu i interpretada per l'Orquestra de l'Acadèmia del Gran Teatre del Liceu, dirigida pel propi autor
Direcció artística i dramaturgia: Joan-Andreu Vallvé (Centre de Titelles de Lleida)
Coreografia: Marta Almirall
Disseny escenografia, titelles i figurins: Joan-Andreu Vallvé
Il·luminació: Alberto Rodríguez
Construcció escenogràfica: Oriol Ferré i Sergi Torrelles
Construcció de titelles: M. Teresa Cordoní, Elisabet Vallvé, Joan-Andreu Vallvé i Acadèmia Cucurull
Realització vestuari: Atuendo
Coordinació titelles: Julieta Agustí
Producció: Gran Teatre del Liceu
Producció delegada Centre de Titelles de Lleida

Mestra: Anna Briansó / Marta Rosell
Clarinet: Naüm Monterde / Dani Arias
Ballarins:
Ruc / Cuiner / Senglar: Miquel Fiol / Ricard Fernández
Gos / Pagès / Mussol: Mariona Camelia
Gat / Nen / Conill: Mònica Cano / Laura Ruiz
Gall / Mestressa / Guineu: Eva Vilamitjana / Neus Suñé

El retablo de Maese Pedro de Manuel de Falla

16, 18 gener 2009 al Teatro Real de Madrid (3 funcions)
23, 24, 26 gener 2009 a l'Auditorio Padre Soler de la Universidad Carlos III de Leganés (5 funcions)
21 març 2009 al Teatro Calderón de Valladolid (2 funcions)
27, 28, 29 març 2009 al Teatro Arriaga de Bilbao (4 funcions)
(Total 14 funcions)

Direcció musical: Josep Vicent
Direcció d'escena: Enrique Lanz
Il·luminació: Alberto Rodríguez
Assistent de direcció d'escena: Yanisbel Victoria Martínez
Disseny titelles i escenografia: Enrique Lanz
Realització: Títeres Etcétera SLU, Jesús Carrasco SL, LaGarra Espectáculos SL, Latorre y Sanz Artesanos, SL, Leonardo Gutiérrez, Taller Espuig
Projeccions concepte i filmació: Enrique Lanz
Teatre d'ombres: Éric Deniaud
Postproducció: Déunidadó
Accesoris de vestuari: Raquel Vaquero
Orquesta-Escuela de la Sinfónica de Madrid / Orquestra de l'Acadèmia del Gran Teatre del Liceu (21, 27, 28, 29)
Clave: Iván Martín (21, 27, 28, 29)

Nova coproducció: Gran Teatre del Liceu / Teatro Real (Madrid) / Teatro Calderón (Valladolid) / Asociación Bilbaína de Amigos de la Ópera (ABAO) / Teatro de la Maestranza (Sevilla) / Ópera de Oviedo / Compañía Etcétera (amb la col·laboració de la Junta de Andalucía)

Don Quijote: Marc Canturri

Maese Pedro: Mikeldi Atxalandabaso / Xavier Moreno (27.28.29)

El Trujamán: Olatz Saitua (16, 18, 27, 28, 29) / Ruth González (23, 24, 26)

Manipuladors: Gabriel Ferrigno, Abel González Melo, Carlos Montes, Álvaro Beltrán, Luis Rodríguez, Miguel Rubio, Óscar Ruiz, Miguel Ángel Saura, Claudio Vegal, José Luis Villegas Padilla

Manipuladors del teatre d'ombres: Éric Deniaud, Yanisbel Victoria Martínez

Allegro vivace

20, 21, 22 abril 2009 al Teatro de la Maestranza de Sevilla (7 funcions)

7 juny 2009 a l'Auditori de Girona (1 funció)

(Total 8 funcions)

Direcció d'escena: Joan Font (Comediants)

Direcció musical: Stanislav Angelov

Adaptació musical: Javier Pérez Batista i Stanislav Angelov

Guió original: Joan Font, José Antonio Gutiérrez, Moisés Maicas

Versió castellana: Emilio Gutiérrez i José Antonio Gutiérrez

Coreografia i adjunta a la direcció d'escena: Montse Colomé

Escenografia, vestuari i màscares: Joan Guillen

Il·luminació: Alberto Rodríguez

Assistent de la direcció d'escena: Emilià Carilla

Piano: Olga Kharitonina

Cello: Ester Vila

Constructors i realitzadors: Taller d'escenografia Castells, Goretti-Epoca, Sombrereria Garay, Joan Guillen, Damaret

Producció: Gran Teatre del Liceu

Vivace: Jordi Vidal

Noia: Queralt Albinyana

Solistes: Elena Roche (soprano), Marta Valero (mezzosoprano), Ricard Torino (tenor), Pablo López (baríton)

Produccions en lloguer

La Cenerentola

Octubre / Novembre 2008 al Théâtre Royal de La Monnaie (Brussel·les) (10 funcions)

Direcció d'escena: Joan Font (Comediants)

Coproducció: Gran Teatre del Liceu / Welsh National Opera (Cardiff) / Houston Grand Opera / Grand Théâtre de Genève

Giulio Cesare

Octubre / Novembre 2008 al Teatro de la Maestranza (Sevilla) (4 funcions)

Direcció d'escena: Herbert Wernicke

Coproducció: Gran Teatre del Liceu / Theater Basel

Ariadne auf Naxos

Setembre / Octubre 2008 al Teatro Euskalduna de Bilbao (ABAO) (4 funcions)

Direcció d'escena: Uwe Eric Laufenberg

Coproducció: Gran Teatre del Liceu (procedent del Théâtre Royal de la Monnaie – Brussel·les)

El gato con botas

Març del 2009 a l'Opéra de Lausanne (6 funcions)

Direcció d'escena: Emilio Sagi

Coproducció: Gran Teatre del Liceu / Asociación Bilbaína de Amigos de la Ópera / Asociación Asturiana de Amigos de la Ópera

Representacions als teatres coproductors

Le nozze di Figaro

Abril 2009 a la Welsh National Opera (Cardiff)

Direcció d'escena: Lluís Pasqual

Coproducció: Gran Teatre del Liceu / Welsh National Opera (Cardiff)

Les mamelles de Tirésias

Maig 2009 al Teatro Arriaga (Bilbao)

Direcció d'escena: Emilio Sagi

Coproducció: Gran Teatre del Liceu / Teatro Arriaga (Bilbao)

Rigoletto

Juny / Juliol 2009 al Teatro Real (Madrid)

Direcció d'escena: Graham Vick

Coproducció: Gran Teatre del Liceu / Teatro Real (Madrid)

Król Roger

Juliol 2009 al Bregenz Festival

Direcció d'escena: David Pountney

Coproducció: Gran Teatre del Liceu / Bregenz Festival

3. Audiovisuals

3.1. Enregistraments i emissions

El Liceu aposta decididament per ampliar els seus públics. Les noves tecnologies són les eines que fan possible el "Liceu de tots" que inspira la institució, la seva voluntat d'equipament públic. Internet en banda ampla i les emissions via satèl·lit en alta definició són els recursos tècnics d'aquest projecte.

Òpera Oberta

Òpera Oberta és un curs universitari d'iniciació a l'òpera, ofert dins les assignatures de lliure elecció i adreçat a les universitats de tot el món. Es basa en la retransmissió en directe per Internet d'una sèrie d'òperes de la temporada del Liceu en unes condicions òptimes tant d'imatge com de so.

Tiefland. 20 octubre 2008. 1.120 espectadors

Le nozze di Figaro. 26 novembre 2008. 1.475 espectadors

Simon Boccanegra. 14 gener 2009. 1.229 espectadors

L'incoronazione di Poppea. 10 febrer 2009. 1.203 espectadors

Un ballo in maschera (del Teatro Real). 31 març 2009. 1031 espectadors

Fidelio. 27 maig 2009. 785 espectadors

Aquesta temporada van participar trenta-cinc universitats:

Espanya

Universidade de A Coruña

Universitat Autònoma de Barcelona

Universidad de Burgos

Universidad Carlos III de Madrid

Universidad Castilla-La Mancha (4 campus)

Universitat de les Illes Balears

Universitat de Lleida

Universidad de Murcia

Universidad de Oviedo

Universidad Politécnica de Madrid (2 campus)

Universidad de La Rioja

Universitat de València

Universidade de Vigo

Universitat d'Alacant

Universidad de Alcalá de Henares

Universitat de Barcelona

Universidad de Cantabria

Universidad de Cádiz (2 campus)

Universitat de Girona

Universidad de León

Universidad de La Laguna

UNED

Universitat Pompeu Fabra

Universidad Politecnica de Valencia

Universitat Rovira i Virgili de Tarragona

Universidad de Valladolid

Universidad de Zaragoza

Andorra

Universitat d'Andorra

França

TELECOM ParisTech

Portugal

Universidade do Porto

Universidade do Minho

Mèxic

Universidad Autónoma de Ciudad Juárez

Universidad Autónoma de Nuevo León

Universidad Nacional Autónoma de México

Universidad Autónoma de Guadalajara

Anella Cultural

L'Anella Cultural és un projecte que pretén intensificar l'ús de la xarxa com a instrument de difusió, producció i intercanvi cultural, i facilita la innovació de formats.

Le nozze di Figaro. 28 novembre 2008. 750 espectadors. 6 teatres
L'incoronazione di Poppea. 13 febrer 2009. 530 espectadors. 4 teatres
La Ventafocs. 26 abril 2009. 1.253 espectadors. 4 teatres

En aquesta temporada hi van participar set municipis catalans.

Reus	Teatre Fortuny
Lleida	Teatre Escorxador
Mataró	Teatre Monumental
Sant Cugat del Vallès	Teatre Auditori
Vilanova i la Geltrú	Auditori Neàpolis
Girona	Teatre Municipal
Vic	Aula Magna de la UVic

Emissió a cinemes

Les retransmissions als cinemes completen una oferta innovadora per mitjà d'un nou producte econòmicament competitiu en un mercat audiovisual en desenvolupament constant.

Simon Boccanegra. 14 gener 2009. 18 cinemes d'Espanya. 6.033 aforament. 1.296 espectadors
Salome. 7 juliol 2009. 17 cinemes d'Espanya. 6.843 aforament. 1.084 espectadors

<u>Barcelona</u>	Cinesa Diagonal Cinesa Diagonal Mar Cinesa La Maquinista Cinesa Heron City Cinesa Parc Vallès (Terrassa)
<u>Madrid</u>	Cinesa Proyecciones Cinesa Heron City Las Rozas Cinesa Príncipe Pío
<u>Mallorca</u>	Cinesa Festival Park
<u>Murcia</u>	Cinesa Nueva Condomina (Només Simon Boccanegra)
<u>Oviedo</u>	Cinesa Parque Principado
<u>Santander</u>	Cinesa Bahía de Santander
<u>Santiago de Compostela</u>	Cinesa Área Central
<u>Sevilla</u>	Cinesa Plaza de Armas
<u>València</u>	Cinesa Bonaire
<u>Vizcaya</u>	Cinesa Artea (Leioa)
<u>Zaragoza</u>	Cinesa Gran Casa Cinesa Augusta

El Liceu a la platja Tercera edició

Enguany la iniciativa “El Liceu a la platja” va celebrar la tercera edició i, per primer cop, es va seguir també al jardí del Palau Robert. La primera edició d'aquest projecte va tenir lloc el juliol del 2007 amb la retransmissió de *Norma*, de Bellini, i la segona, el juliol del 2008, amb el concert de Josep Carreras. L'acceptació popular d'aquest projecte és indiscutible i tant les associacions veïnals, els districtes com l'Ajuntament de Barcelona, en conjunt, li donen suport i el converteixen en un projecte absolutament barceloní.

Turandot. A la Platja de la Barceloneta i als Jardins del Palau Robert. 24 juliol 2009

Foto: Antoni Bofill

Emissió per Televisió de Catalunya

Le nozze di Figaro. 2 i 9 agost 2009
Simon Boccanegra. 16 i 23 agost 2009
L'incoronazione di Poppea. Estiu 2010
La cabeza del Bautista. 26 juliol 2009
Salome. Estiu 2010
Turandot. 24 juliol 2009

Enregistrament en HD

Le nozze di Figaro. 18 i 21 novembre 2008
Simon Boccanegra. 8 i 14 gener 2009
L'incoronazione di Poppea. 10 i 13 febrer 2009
Salome. 4 i 7 juliol 2009

Enregistrament en SD

La cabeza del Bautista. 30 abril i 2 de maig 2009
Turandot. 24 juliol 2009

Emissions per ràdio

Tiefland. 14 octubre 2008. Radio Clásica
Requiem de Verdi. 22 octubre 2008. Radio Clásica
Le nozze di Figaro. 18 novembre 2008. Radio Clásica
Concert Händel. 27 novembre 2008. Radio Clásica
Simon Boccanegra. 27 desembre 2008. Radio Clásica
Concert final Concurs Francesc Viñas. 18 gener 2009. Catalunya Música / Radio Clásica
Concert Falla-Dvorak-Ravel. 24 gener 2009. Catalunya Música
L'incoronazione di Poppea. 7 febrer 2009. Catalunya Música / 10 febrer 2009. Radio Clásica
Recital Mattias Goerne. 12 febrer 2009. Radio Clásica
Les cortesanes a l'òpera. 16 febrer 2009. Catalunya Música
Rèquiem de Dvorak. 17 febrer 2009. Radio Clásica / 18 febrer 2009. Catalunya Música
Die Meistersinger von Nurnberg. 23 març 2009. Catalunya Música / 14 abril 2009. Radio Clásica
Concert Mozart. 21 abril 2009. Radio Clásica / 25 abril 2009. Catalunya Música
La cabeza del Bautista. 24 abril 2009. Catalunya Música / 30 abril 2009 Radio Clásica
Albéniz. 17 maig 2009. Catalunya Música
Fidelio. 21 maig 2009. Catalunya Música / Radio Clásica
Recital Anne Schwanewilms. 28 maig 2009. Catalunya Música / Radio Clásica
Recital Thomas Quasthoff. 17 juny 2009. Catalunya Música / Radio Clásica
Salome. 25 juny 2009. Radio Clásica / 4 juliol 2009. Catalunya Música
Recital Ian Bostridge. 3 juliol 2009. Catalunya Música / Radio Clásica
Concert Richard Strauss. 8 juliol 2009. Catalunya Música
Turandot. 24 juliol 2009. Catalunya Música / Radio Clásica

Canal Liceu Òpera Barcelona

El canal Liceu Òpera Barcelona a YouTube, i el seu entorn digital, és una altra eina de difusió. Des de la seva posada en marxa, al març de 2009 ha rebut més de 409.494 visites.

3.2. Edicions de DVDs

La producció audiovisual del Liceu té ja un balanç de més d'una trentena de DVD, vint dels quals han obtingut reconeixements internacionals. Les òperes que han sortit al mercat aquesta temporada son:

Gaudí de Joan Guinjoan

Enregistrat el novembre de 2004; Editat per Columna Música el març de 2009

Direcció musical: Josep Pons

Direcció d'escena: Manuel Huerga

Escenografia: Lluís Danés

Vestuari: Josep Abril

Il·luminació: Joan Teixidó

Coreografia: Ramon Oller

Nova Producció: Gran Teatre del Liceu

Orquestra Simfònica i Cor del Gran Teatre del Liceu

Gaudí: Robert Bork

Alexandre: Vicente Ombuena

Rosa: Elisabete Matos

Mateu: Francisco Vas

Josep: Stefano Palatchi

Primer ajudant: Joan Josep Ramos

Segon ajudant: Jordi Mas

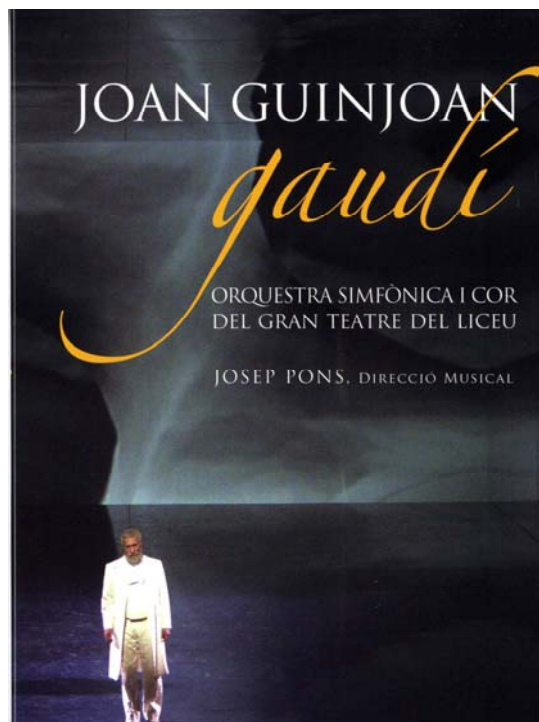
Tercer ajudant: Xavier Comorera

Quart ajudant: Omar A. Jara

Cinquè ajudant: Ramon Grau

Sisè ajudant: Daniel Alfonso

Una veu: Jordi Royo

Recull de premsa (selecció)

“Así las cosas, la grieta (“esquerda” en catalán, la lengua en que se expresa el libreto) se erige en protagonista y columna vertebral DE la trama, grietas que simbolizan la crisis de final del siglo XIX y que afectaba a todos los aspectos de la vida y del arte, tanto del propio Gaudí como de toda Europa. Grietas que el artista interioriza, rechazando todo compromiso con la realidad. Y al interiorizar el conflicto, lo asume rompiéndolo todo. Ahí surge una parte esencial de la ópera, el ballet *Trencadís* (segundo y último acto) que simboliza la destrucción originada por una tormenta en el Baix Camp tarraconense, que todo lo rompe y dispersa, pero que Gaudí reconstruye a su manera, reuniendo los fragmentos, juntándolos en lo posible. Símbolo de la ruptura y la reconstrucción. *Trencadís*, por lo demás, que ha adquirido entidad propia y se ha erigido en pieza autónoma con gran éxito de difusión.

Guinjoan permanece fiel a su estilo, en este reto que abordó con temor y atrevimiento, añadiendo a la línea cantabile algunas arias (homenaje a la ópera tradicional) y ciertos cantos populares de su tierra, teniendo en cuenta como referencia unos cuantos títulos operísticos desde Puccini hasta nuestros días. Respecto al estreno de la obra, el 3 de noviembre de 2004, en el Gran Teatre del Liceu, la filmación, de gran belleza en muchos momentos y realizada en directo en el mismo lugar, el 10 de noviembre del mismo año, favorece los primeros planos y la individualización de personajes y momentos, subrayando con intención encuadres y tomas con zoom. Lo que contribuye a concentrar más la atención del espectador. Josep Pons firma una excelente dirección musical, y Manuel Huerga, que en 1988 hizo una película sobre Gaudí, tiene a su cargo una asimismo notable dirección escénica. El barítono estadounidense Robert Bork realiza un verdadero *tour de force*, haciendo lo que puede por *dar el personaje*, que consigue a medias, y expresándose en un catalán muy aceptable”

Scherzo. José Guerrero Martín. Juliol 2009

“Guinjoan sabe evitar las concesiones en su intento de revitalizar unas líneas melódicas y unas soluciones vocales que asuman la tradición operística en su sentido más amplio, deseando asimismo mantener la inteligibilidad del texto (en catalán). Lejos está la experimentación de *Diari*. Pero el esfuerzo deviene infructuoso. Nada hay que reprochar al compositor ni a los entregados intérpretes, entre los que destaca el barítono Robert Bork y la intensa dirección de Josep Pons”

Ritmo. D.C.S. Juliol 2009

“La primera aproximación del compositor de Riudoms al género operístico satisface con creces las expectativas con una música directa, respetuosa con el concepto tradicional en estructura y vocalidad y, al tiempo, enriquecida por un magisterio orquestal e intuición dramática evidentes, singularmente en el acto primero, más apegado a una visión realista del taller de Gaudí, y escorado en el segundo hacia un nivel más abstracto, que explicita la poética arquitectónica del creador de la Sagrada Familia y los conflictos individuales y sociales que su puesta en obra suscita. Momentos culminantes como el crescendo hacia el final tormentoso de la última escena del acto I, el ballet *Trencadís* –ya conocido como obra autónoma- que abre el acto II, en coreografía de Ramon Oller, o el monólogo de Gaudí en la posterior escena cuarta puntúan un desarrollo narrativo guiado por el habitual buen hacer de Pons, por una dirección escénica de Manuel Huerga que se interna con resultados visuales sugerentes en lo tecnológico y por un reparto equilibrado, en que destaca el noble timbre baritonal de Robert Bork (Gaudí), la presencia escénica de Elisabete Matos (Rosa) y la acertada línea de canto de Vicente Ombuena (Alexandre).”

AudioClásica. Germán Gan Quesada. Juliol 2009

“La vie d’Antoni Gaudí, l’architecte visionnaire de Barcelone comme sujet d’opéra? Une gageure bien difficile à tenir en fait: les états d’âme et l’obstination du grand créateur face à l’arrogance de sa riche clientèle, à l’incompréhension de son temps et aux soubresauts de l’histoire, tout cela est avant tout verbal (...). L’acte II, avec le ballet *El Trencadís*, est au contraire abstrait, avec d’immenses projections vidéos colorées, et la partition du compositeur catalan s’y fait un peu moins linéaire, même si son langage musical ne se distingue pas du courant de la production du dernier quart du XXe siècle. “

Classica. Pierre Filinois. Octubre 2009

Norma de Vincenzo Bellini

Enregistrat el juliol de 2007; Editat per ArtHaus el maig de 2009

Direcció musical: Giuliano Carella

Direcció d'escena: Francisco Negrín

Escenografia: Anthony Baker

Vestuari: Jonathan Morrell

Il·luminació: Wolfgang Göbbel

Coproducció: Gran Teatre del Liceu i Grand Théâtre de Genève

Orquestra Simfònica i Cor del Gran Teatre del Liceu

Norma: Fiorenza Cedolins

Pollione: Vincenzo La Scola

Adalgisa: Sonia Ganassi

Oroveso: Andrea Papi

Flavio: Jon Plazaola

Clotilde: Begoña Alberdi

Recull de premsa (selecció)

“Fiorenza Cedolins exhibe un instrument voluminoso, rico en armònics y un canto cien por cien italiano. (...) Como Adalgisa, Sonia Ganassi resulta mucho más convincente, dada su adecuación y dominio estilístico; los dúos de ambas –magnífico “O remembranza”- constituyen los momentos más logrados de la representación”

Ritmo. D. F. R. Juliol 2009

“Fiorenza Cedolins die bereits 2003 in der Partie in Tokio debütiert hatte, Zeist sich hiera uf der Höhe ihres Könnens. Ihre Norma ist dramatisch grundiert, besitzt Durchschlagskraft und Verve und jongliert zugleich mühelos mit zarten und innigen Farber, feinen Trillern und junstvollen Koloraturen. Im “Casta Diva” gelingt ihr einfach alles -die minutenlange Brava- Kanonade genießt sie mit innerlich platzendem Stolz. Sie ist der Prototyp der heroischen Tragödin, zelebriert Mimik und Gestik mit klassischem Pathos und beherrscht souverän die “alte Schule” der Dramatisierung uns tragischen Akzentuierung. Die inszenierung von Francisco Negrín hat

entscheidenden Anteil an der dominierenden Wirkung der Fiorenza Cedolins, denn sie dreht sich homogen ausgewogen und durch nichts ablenkend um die Titelheldin. Negrín spielt mit wunderschönen Farben in der beleuchtung und in denn historischen schlichten Kostümen, Bestückt die Bühne mit grossen Versatzteilen, die Opferstätte oder Privatgermächer flexibel Konkretisieren, konzentriert sich auf funktionell effektvolle abläufe und stimmungsreiche Ästhetik und gibt dem charisma der Darsteller ausreichend Raum. Die Kameraführung passt sich exzellent diesem Konzept an: ruhige momentaufnahmen, an die partitur und Bühnensituation angepasste Zooms und schmeichelnde Porträts der Sänger begleiten aufmerksam und klar das dramatische Geschehen.

Welch ein Glück, dass auch alle anderen Protagonisten auf sehr hohem Niveau agieren und deshalb die DVD nicht zur reinen „Cedolins Show“ mutiert! Sonia Ganassi kann sich getrost neben ihre Norma Kollegin auf das gleich hohe Siegertreppchen stellen. Mit elektrisierend schönem Timbrem ausdrucksstarker Klangfülle und sensiblen Feinheiten lotet sie die tiefen Gefühle der Adalgisa ehrlich berührend aus. Nicht nur ihre Einzelauftritte, sondern auch die herrlichen Ensembleszenen durchlaufen eine intensive Steigerung und vermitteln Spannung und Esprit. (...)

Das Symphony Orchestra unter der Leitung von Giuliano Carella präsentiert sich in vollem, breitem Klang und erfreut mit virtuoser Spieltechnik. Carella entwickelt die emotionalsten Momente in den tragisch wühlenden Klangbildern und hält Intensität in grossen Bögen.“

Das Opernglas. Brigitte Kempen. Juli/August 2009

“Cette Norma bénéficie d’abord de la mise en scène soignée de Francisco Negrín, qui privilégie la direction d’acteurs, Dans des décors un peu passe-partout et des costumes mêlant différentes époques avec un certain bonheur. Habituee à un répertoire plus tardif (Aida, Tosca, Santuzza...), Fiorenza Cedolins affiche ici un chant plus raffiné que ses précédentes incarnations ne le laissaient espérer, et dévoile un vrai tempérament dramatique (“In mi aman alfin tu sei...”) et une incontestable présence scénique. Sonia Ganassi est une jeune druidesse expressive et stylée, qui sait ce que belcanto romantique veut dire : ses interventions sont une leçon de style, un exemple de l’art de varier les couleurs, de conduire une ligne de chant. (...) Belle direction de Giuliano Carella, qui conduit cette Norma avec une attention constante portée aux chanteurs et sait, comme bien peu, souligner les couleurs contrastées de la partition et en faire ressortir la poésie lunaire.“

Classica. Philippe Thanh. Octobre 2009

“La direzione di Giuliano Carella è eccellente, Sospinta da una forte capacità narrativa che mette in bel risalto la drammaticità dell’opera, pur rispettandone i momenti di pura contemplazione lirica. Carella si conferma abile concertatore, attento al palcoscenico, mentre accompagna con sicurezza ed intelligenza le voci. (...)

Fiorenza Cedolins e Sonia Ganassi si impongono come due delle più convincenti, se non le più convincenti interpreti di quest’opera dei nostri giorni. L’affermazione può sembrare esagerata, ma non lo è, e cercheremo di dimostrarla con buona pace di coloro, molti, che ci considerano plauditores per partito preso di queste due cantanti e pronti dunque a cantarne incondizionatamente le lodi. Non nascondo la simpatia che nasce proprio dal loro talento artistico.

Veniamo alla Norma della Cedolins. Non so se sia brava, bravissima, migliore o peggiore di altre, né in che posto stia in un’ipotetica graduatoria. So solo che la resa del personaggio e della vocalità è completa, soprattutto se si pensa che la Cedolins riporta Norma, deragliata sui binari di un fronzuto vocalismo, all’interno del suo alveo che è quello di una forte drammaticità, cioè di una tragédie-lyrique all’italiana. Si è detto e si dice che Fiorenza Cedolins non sia una belcantista in senso stretto, ma già in un’altra occasione ho osservato che una delle caratteristiche della vocalità di Norma consiste proprio nel suo rapporto totale con la parola, da cui la melodia nasce. Ed è tanto vera questa realtà che all’interno del capolavoro, i Recitativi sono uno dei punti di forza. Non è un caso che Bellini chiese a Giuditta Pasta di dare corpo a questa melodica declamazione sulla quale si innestano i passi fioriti. (...)

Il grande Recitativo che apre il II atto è detto con tenero lirismo, mentre il Duetto con Adalgisa, lungi dall’essere trasformato in quello che non deve essere, alias l’occasione per un’esibizione concertistica, è vissuto con ardimento, compresi i passi fioriti nei quali i due personaggi si ritrovano un’ultima volta prima della catastrofe. La Cedolins affronta con rinnovata passione tesa sempre e mettere in risalto il dramma di Norma. È servito da una vocalità che dal declamato traspassa alla melodia pura di “Deh! Non volerli vittime”, dopo il pianissimo di “io

mieto”, non può essere astrattamente lunare, ma è innervato dalla coscienza di una donna el cui amore è diventato ossessione. (...)

Allo stesso modo è eccellente d’Adalgisa do Sonia Ganassi. Siamo sicuri che se la signora portasse un cognome diverso, se facesse Von Ganassen, Ganassova o Ganasanca tutta una parte di incliti e di colti votati da sempre ad esterofilia maniacale o pronti a delirare per accademiche signore dalla pronuncia discutibile, l’apprezzerebbe con maggiore ardore. In realtà, al di là della questione dell’attribuzione del ruolo ad un soprano, il messo della Ganassi conviene ad Adalgisa. Si tratta di un mezzo quasi Falcon che per peso e colori si lega assai bene con la voce della Cedolins, costituendo una coppia ragguardevole per equilibrio ed omogeneità.

C’è nella vocalità della Ganassi un vivo senso della parola, intonata con una sovrana attenzione alla bellezza del suono e alla sua graduazione. Dalla sortita di Adalgisa capisci per quale motivo Bellini non abbia voluto farla entrare in scena con una cavatina che dopo quella di Pollione e di Norma avrebbe rallentato l’azione.”

L’Opera. Giancarlo Landini. Desembre 2009

“Francisco Negrin is generally one of the most thoughtful and imaginative directors working in opera internationally. (..) As it is, there are some notably apt and original touches. For example, the mistletoe ritual is carried out in greater detail than I have seen before (the Druids are actually preparing the mistletoe -bathing it in a dark liquid- during the opera’s opening moments). Later Adalgisa desperately clutches a few branches of mistletoe in her confrontation with Pollione, finally dropping them as she yields to him.

Most unexpected is the prominence onstage that the director gives Adalgisa. This character is present for Norma’s entrance and assists the high priestess with the mistletoe ritual. She’s there for the final scene as well: at Norma’s words “son io” Adalgisa falls to her knees in shock, and in the final moments, with the children now onstage, it’s clear that Adalgisa will be in charge of them henceforth. (...)

The Liceu chorus sings strongly and conductor Giuliano Carella has the measure of Bellini’s lyricism while also keeping things energized dramatically. The recorded sound is excellent.”

International Record Review. Roger Pines. Juliol/Agost 2009

4. La institució

4.1. Desè aniversari de la reinauguració del Gran Teatre del Liceu

Presentació

Com és ben sabut, el nostre teatre d'òpera, amb més de 160 anys d'història, després del desgraciat incendi succeït el 31 de gener de 1994, va tornar a obrir les seves portes el 7 d'octubre de 1999. La temporada 2009/2010 serà, per tant, la desena temporada des de la seva reinauguració.

Amb motiu d'aquests darrers 10 anys el Gran Teatre del Liceu ha volgut preparar un seguit d'actes per celebrar un temps d'intensa activitat artística: 10 anys d'òpera, de dansa, de recitals, de concerts, d'espectacles per a un públic jove i familiar, 10 anys d'una aproximació gradual a un públic cada vegada més fidel i bon receptor de les nostres propostes, 10 anys d'un nou Liceu.

La commemoració d'aquest aniversari és especialment rellevant en una conjuntura complexa com la que estem vivint en aquests moments, de grans dificultats socials i econòmiques i en la qual el suport a la cultura i l'aproximació de las institucions culturals a la societat es presenten como una alenada d'esperança i d'il·lusió.

Fidel defensor, des dels meus inicis professionals, de la importància de potenciar el valor de la cultura entre la societat com a vehicle conciliador, dialogant i educador, és per a mi un honor tenir l'ocasió de commemorar deu anys d'excel·lència d'una institució de tant prestigi i tan especialment estimada per la societat catalana i espanyola i coneguda i valorada arreu del món.

Fent una pinzellada pels actes preparats, ens trobarem amb: l'exposició *Liceu Òpera Barcelona* que acollirà el Palau Robert del 15 de juliol al 4 d'octubre, el concert inaugural del cicle "Les nits d'estiu del Palau Robert" a càrrec de l'Orquestra de l' Acadèmia del Liceu el 25 de juny, una nova edició de l'Òpera a la platja, amb la retransmissió des del Gran Teatre del Liceu de l'òpera *Turandot* de Giacomo Puccini el 24 de juliol, un homenatge a la figura de l'arquitecte Ignasi de Solà-Morales, artífex de la reconstrucció del teatre, una jornada de portes obertes que permetrà als ciutadans veure els espais més emblemàtics del nostre teatre el 18 d'octubre, i entre altres projectes i esdeveniments que s'aniran desvetllant, donarem per finalitzats aquests actes amb la celebració oficial del 10è aniversari inaugurant l'òpera *Il trovatore* de Giuseppe Verdi el 2 de desembre.

Us convido, doncs, a gaudir dels actes de commemoració del 10è. aniversari de la reinauguració del Gran Teatre del Liceu i aprofito per fer constar el meu agraïment a totes les persones que han fet possible aquest nou Liceu.

Joan Francesc Marco
Director general del Gran Teatre del Liceu

Amb el mecenatge especial de

Exposició *Liceu Òpera Barcelona* i concert de l'Orquestra de l'Acadèmia del Gran Teatre del Liceu al Palau Robert de Barcelona

Descripció

L'exposició proposa un recorregut per la història del Liceu, incidint especialment en l'activitat d'aquests darrers 10 anys. *Liceu Òpera Barcelona* comissariada per Antoni Batista es divideix en quatre àmbits: *Abans*, *Lavors*, *Després* i *Demà*.

L'àmbit *Abans* ens mostrava la història del Liceu, fins el 1994, des de les vessants artística, cultural i social. El segon apartat, *Lavors*, es dedica a l'incendi i, sobretot, a la reconstrucció del Teatre. Al *Després* es feia un repàs exhaustiu de l'activitat artística d'aquests deu anys. I finalment, a l'àmbit *Demà* s'ofereix una mirada al futur del Liceu i de l'òpera amb la introducció i ús que proporcionen les noves tecnologies.

De forma premeditada, l'exposició defuig de presentar un seguit d'objectes, per insistir en les emocions i sensacions que els espectacles del Liceu provoquen als seus espectadors.

Coincidint amb la inauguració de l'exposició, i en el marc de "Les nits d'estiu al jardí del Palau Robert", va tenir lloc un concert a càrrec de l'Orquestra de l'Acadèmia del Gran Teatre del Liceu.

Dates

Del 15 de juliol al 4 d'octubre de 2009

Visitants

Durant el període del 15 de juliol al 4 d'octubre de 2009 (82 dies) en que va estar oberta l'exposició, va ser visitada per un total de 48.976 persones que representen una mitjana diària de 597 i mitjana mensual de 17.918 persones.

Foto: Antoni Bofill

Recull de premsa (selecció)

“Un sistema de lones blanques on es reproduïxen textos i fotografies són l'eix conductor de l'exposició Liceu Òpera Barcelona, que es pot visitar al Palau Robert de Barcelona per commemorar els 10 anys de la reinauguració del Gran Teatre del Liceu després de la reconstrucció arran de l'incendi que el va devastar el gener del 1994.

Una filosofia de línies circulars (inspirada en la perspectiva isòptica de la sala central del teatre des de l'escenari) permet anar incorporant a l'exposició, com si es tractés d'un gran contenidor d'òpera, tots els elements necessaris (projeccions audiovisuals, connexions al portal d'internet, fotografies, textos i algun element d'attrezzo) per donar a conèixer el passat i el futur d'aquesta institució.”

Avui. Maria Teresa Coca. 16 juliol. 2009

“No quiere ser una mirada nostálgica al pasado sino un auténtico tributo al presente y, sobre todo, al futuro. Un recorrido que, aún teniendo como leitmotiv una tragedia, hable también y sobre todo, de la energía que ese acontecimiento supo despertar.

Ése es el objetivo de la exposición Liceu Òpera Barcelona, actividad central de los actos con los que el coliseo lírico barcelonés quiere recordar el décimo aniversario de ese otro día más importante de su historia: aquel jueves 7 de octubre de 1999, la histórica jornada en la que volvió a abrir sus puertas, cinco años, y ocho meses después del incendio que le había destruido.”

El Mundo. Ana María Davila. 16 juliol 2009

El Liceu a la platja

Descripció

Retransmissió de l'òpera *Turandot* de Giacomo Puccini en fals directe a través d'una pantalla gegant instal·lada a la plaça del Mar (platja de Sant Sebastià) de Barcelona. Amb aquesta retransmissió, i després de les de *Norma* i el recital de Josep Carreras d'anys anteriors, el Liceu arriba a la tercera edició d'aquest cicle.

Simultàniament es va retransmetre al jardí del Palau Robert (coincidint amb l'exposició *Liceu Òpera Barcelona*) i pel Canal 33 de Televisió de Catalunya.

Data

24 de juliol de 2009 a les 22h.

Foto: Antoni Bofill

Recull de premsa (selecció)

“Más de 2.000 personas en la playa de Sant Sebastià de Barcelona, desde niños pequeños hasta ancianos, provistos algunos con bebidas y comida, así como varios centenares en los jardines del Palau Robert, en la imagen, siguieron anoche a través de sendas pantallas gigantes la retransmisión de la ópera *Turandot*, de Puccini, que se representó en el Teatro del Liceo. La iniciativa, impulsada por el coliseo lírico barcelonés en 2007 bajo el título El Liceo en la playa, contó ayer con la presencia como espectadora de la ministra de Cultura, Ángeles González-Sinde.”

El País. E. Gago. 25 juliol 2009

“El Port de Barcelona va instal·lar a la plaça del Mar de la Barceloneta dues mil cadires per seguir la retransmissió diferida de l'òpera, que es va poder veure simultàniament pel Canal 33 i el Jardí del Palau Robert.”

El Punt. 25 juliol 2009

Jornada de portes obertes

Descripció

Durant tot un dia la visita al Liceu va ser gratuïta, amb un recorregut pels llocs més emblemàtics com ara el Vestíbul històric, la Sala, el Saló dels Miralls i el Foyer. Aquesta jornada va ser seguida per més de 12.000 persones.

Data

18 d'octubre de 2009 de 10 a 18h.

Recull de premsa (selecció)

“Unas 10.000 personas visitaron ayer el Gran Teatro del Liceo en la jornada de puertas abiertas organizada con motivo del décimo aniversario de la reapertura del coliseo lírico tras la reconstrucción a causa del incendio que lo devastó en enero de 1994.”

El País. 19 octubre 2009

“El Gran Teatre del Liceu fue literalmente invadido ayer por 10.000 visitantes que disfrutaron de la Jornada de Puertas Abiertas. La fiesta del décimo aniversario de la reapertura del coliseo fue un encuentro entre los turistas y los barceloneses para celebrar el renacer de este teatro.”

ABC. 19 octubre 2009

Lliurament de les Medalles d'or del Gran Teatre del Liceu

Descripció

Seguint una tradició de la Societat del Gran Teatre del Liceu, amb el lliurament de les Medalles d'or del Gran Teatre del Liceu s'ha volgut distingir a 10 persones de reconegut prestigi i amb una estreta vinculació personal i professional amb el Liceu.

L'acte de lliurament va ser presidit pel Conseller de Cultura i Mitjans de Comunicació, Joan Manuel Tresserras, el Director general del Liceu, Joan Francesc Marco i el Director artístic del Liceu, Joan Matabosch.

Els guardonats foren:

Josep Carreras: Tenor català i universal del que recentment s'han commemorat els seus 50 anys de trajectòria artística. Va debutar al Liceu, on es va convertir en un cantant assidu obtenint alguns dels èxits més grans de la seva carrera.

Elena Obraztsova: Va començar la seva carrera internacional després de guanyar el Concurs Francesc Viñas als anys 70. Al Liceu ha interpretat molts dels seus millors papers.

Maria Vilardell: Presidenta, organitzadora i ànima del Concurs Internacional Francesc Viñas des del seu inici, l'any 1963. Aquest concurs, que en la seva propera edició celebrarà el seu 47è aniversari, ha esdevingut per mèrits propis el concurs de cant del Gran Teatre del Liceu.

Edita Gruberova: Des que debutà al Liceu, el febrer de 1978, ha estat una soprano assídua de les temporades artístiques del teatre aclamada any rere any pel públic liceístic.

Eva Marton: Soprano de llarga trajectòria artística al Liceu en el repertori eslau, germànic i verista, molt estimada pel públic d'aquest teatre.

Josep Vilarasau: President d'honor de La Caixa i President del Consell de Mecenatge del Liceu des de la seva creació. El seu recolzament al procés de reconstrucció i al llarg d'aquests darrers 10 anys ha estat cabdal pel nostre teatre.

Dolora Zajick: Mezzosoprano especialitzada en el repertori verdità i favorita del públic en aquest repertori, ha recollit grans èxits en les seves interpretacions al Liceu.

Manuel Bertand: President de la Societat del Gran Teatre del Liceu i interlocutor amb les institucions públiques que van fer possible la reconstrucció del teatre i la constitució del Consorci i la Fundació del Gran Teatre del Liceu.

Joan Pons: Baríton de fama internacional que es va formar com a membre del Cor del Liceu, la seva carrera artística al teatre i a fora l'ha portat als escenaris més prestigiosos.

María de Àvila: Figura clau de la dansa en el nostre país, va començar els seus estudis de ballet clàssic als 10 anys al Liceu de la mà de grans mestres de la disciplina. L'any 1939 va esdevenir primera ballarina de la Companyia de Dansa del Liceu.

Data

26 d'octubre de 2009

Fins la data les persones que han rebut aquesta medalla que atorgava la Societat del Gran Teatre del Liceu han estat:

Renata Tebaldi (16-XI-1954)	Montserrat Caballé (22-I-1966)
Gianni Poggi (20-XI-1954)	Fiorenza Cossotto (23-XI-1966)
Victòria de los Àngeles (20-XII-1955)	Jaume Aragall (26-XI-1967)
Manuel Ausensi (29-I-1957)	Pedro Lavirgen (22-XII-1968)
Joan Magriñà (3-II-1957)	Viktor Vladarsky (3-I-1970)
Birgit Nilsson (18-I-1958)	Riccardo Bottino (22-XI-1970)
Wolfgang Windgassen (18-I-1958)	Alicia Alonso (maig 1971)
Gertrude Grob-Prandl (23-I-1960)	Anton Guadagno (23-XII-1971)
Joan Sutherland (6-I-1961)	Plácido Domingo (1-I-1974)
Aurora Pons (27-I-1962)	Vicenç Sardinero (26-XII-1977)
Virginia Zeani (7-XII-1963)	Josep Maria Colomer Pujol (20-II-1979)

Foto: Antoni Bofill

Recull de premsa (selecció)

“A Barcelona le hacía falta un acto como el de ayer en el Liceu. Una ceremonia sencilla y austera, pero cargada de un potente simbolismo: el de una institución que ha sabido imponerse a la adversidad y crear un futuro pujante. ¿No es, precisamente, la clase de ejemplos que le están faltando a esta ciudad?

Caía la tarde y el Saló dels Miralls presentaba un aspecto magnífico, a rebosar estaba. Se entregaban diez medallas de oro que "el teatro de mi ciudad", como dijo Josep Carreras, ha decidido conceder a otras tantas figuras del mundo musical y de la sociedad catalana que han contribuido a la historia del Liceu.”

La Vanguardia. Alfred Rexach. 27 octubre 2009

“Hacia 30 años que el Liceo no otorgaba medallas de oro a quienes han dado realce artístico e institucional a la entidad. (...) Ahora ha recuperado aquella tradición concediendo 10 medallas de golpe, al cumplirse los 10 años de la reapertura del teatro tras el incendio.”

El País. 27 octubre 2009

Celebració oficial del 10è aniversari

Descripció

La celebració oficial del 10è aniversari de la inauguració del nou Liceu es va fer coincidir amb la funció inaugural de l'òpera *Il trovatore* de Giuseppe Verdi. Sa Majestat la Reina Sofia va presidir aquesta celebració a la que va assistir un ampli ventall de personalitats del món de la política, l'empresa i la cultura.

A més, la funció va ser retransmesa en directe per Televisió de Catalunya i Televisión Española amb una audiència de més de 318.000 espectadors.

Data

2 de desembre de 2009

Text commemoratiu inclòs al programa de mà

El Gran Teatre del Liceu vol deixar constància, amb motiu de la celebració oficial del desè aniversari de la seva reinauguració, de l'emocionat record que suposa la recuperació de la lírica en el decurs d'aquesta dècada. Una emoció que volem compartir mitjançant l'estrena d'*Il trovatore*, l'emblemàtica òpera de Verdi, sota la presidència de Ses Majestats els Reis.

El Liceu, referent estimat de la vida cultural barcelonina i catalana, en la seva nova etapa de teatre públic –que ha comportat una decidida voluntat d'arribar al nombre més gran possible de ciutadans– ha assolit una resposta extraordinàriament positiva i ha sumat, al públic de sempre, noves generacions que garanteixen el futur de l'òpera.

En el transcurs d'aquesta etapa il·lusionant, és molt satisfactori poder-nos felicitar que el Teatre hagi estat reconegut en el món de l'òpera amb nombrosos premis i hagi aconseguit, amb una fructífera política de coproducció, la complicitat dels principals teatres d'òpera. Un èxit artístic que queda palès en un extraordinari catàleg audiovisual, editat per les discogràfiques més prestigioses. I ens felicitem també per la relació amb les noves tecnologies, que s'ha traduït en projectes divulgatius ambiciosos, com l'Òpera Oberta o l'Anella Cultural, a més de les retransmissions en directe als cinemes.

El Liceu vol fer constar el seu profund agraïment a les persones i entitats que han fet possible aquesta realitat, des dels espectadors i abonats fins als equips de treball del Teatre, com també al Mecenatge i a les administracions públiques. Sense aquesta il·lusió col·lectiva, res del que entre tots hem aconseguit hauria estat possible.

Foto: Antoni Bofill

Recull de premsa (selecció)

“La conmemoración del décimo aniversario de la reapertura del Liceu reunió en el coliseo de la Rambla a personalidades de todos los ámbitos, entre los que destacaban los numerosos mecenas que contribuyeron a su reconstrucción. La velada estuvo presidida por la Reina.”

La Vanguardia. 3 desembre 2009

“El Gran Teatro del Liceo vivió anoche una de aquellas veladas llamadas a figurar con grandes letras de oro en los libros de historia. Su Majestad la Reina Sofía presidió el estreno de *Il trovatore*, de Verdi, en el día en que se conmemoraba el décimo aniversario de su reapertura, tras el fatídico incendio de 1994. Entre los invitados figuraban el presidente de la Generalitat, José Montilla; la ministra de Cultura, Ángeles González-Sinde; y el conseller de Cultura y Medios de Comunicación, Joan Manuel Tresserras; y el alcalde de Barcelona, Jordi Hereu.”
La Razón. 3 desembre 2009

Reconeixement als abonats

Descripció

Lliurament d'un obsequi exclusiu de reconeixement als més de 20.000 abonats.

Data

Desembre de 2009

Homenatge a l'arquitecte Ignasi de Solà-Morales

Descripció

Acte d'homenatge a Ignasi de Solà-Morales, arquitecte artífex de la reconstrucció del nou Liceu amb la instal·lació d'una peça escultòrica obra de Juan Navarro Baldeweg al Balcó Foyer. Hi van assistir l'Alcalde de Barcelona, Jordi Hereu, el secretari general del Departament de Cultura i Mitjans Audiovisuals, Lluís Noguera i Eulàlia Serra, vídua de Solà-Morales.

Amb aquest darrer esdeveniment, es van cloure els actes de celebració del 10è aniversari del nou Liceu.

Data

22 de desembre de 2009

Foto: Antoni Bofill

Recull de premsa (selecció)

“Con una escultura de Juan Navarro Baldeweg recordó ayer el Liceu al arquitecto que encabezó la reconstrucción del teatro tras el incendio de 1994, Ignasi de Solà-Morales (1942-2001). Al acto acudieron 150 personas, entre ellas el expresidente Pasqual Maragall, de quien surgió la idea del homenaje.”

El Periódico de Catalunya. 23 diciembre 2009

“El Gran Teatre del Liceu rindió ayer homenaje al malogrado Ignasi de Solà-Morales, el arquitecto de la reconstrucción del edificio tras el incendio que devastó gran parte del antiguo coliseo. El homenaje consistió en la colocación de una escultura Pàgines, de dos metros del artista y también arquitecto Juan Navarro Baldeweg en el vestíbulo de entrada desde la calle Sant Pau.”

La Vanguardia. 23 diciembre 2009

4.2. Convenis de col·laboració

Conveni entre el Departament de Cultura i Mitjans de Comunicació i el Teatre Nacional de Catalunya, el Gran Teatre del Liceu, el Teatre Lliure i el Mercat de les Flors

Abonament conjunt de dansa.

L'objectiu del conveni és oferir activitats i accions de difusió i promoció conjuntes de dansa sota el nom "Abonament conjunt de Dansa".

Conveni entre L'Auditori i el Gran Teatre del Liceu

Marc de col·laboració estable.

L'objectiu del conveni és continuar promovent un intercanvi d'actuacions de les orquestres que representen (Orquestra Simfònica i Cor del Gran Teatre del Liceu i Orquestra Simfònica de Barcelona i Nacional de Catalunya) en les seves respectives sales de concert.

Joan Oller i Joan Francesc Marco. Foto: Antoni Bofill

Conveni entre l'Ajuntament de Gavà i el Gran Teatre del Liceu

Col·laboració en la promoció cultural.

L'objectiu del conveni és la cessió de l'Espai Maragall per part de l'Ajuntament de Gavà per a que el Liceu hi desenvolupi la tasca de promoció de les arts escèniques en general i l'oferta per al públic familiar i infantil en concret.

Conveni entre el Departament d'Ensenyament i el Gran Teatre del Liceu

Realització d'activitats d'educació musical.

L'objectiu del conveni és la col·laboració de les dues entitats en la promoció d'activitats de l'àmbit musical i de les arts escèniques, adreçades al públic infantil i juvenil.

Conveni entre l'Institut del Teatre i el Gran Teatre del Liceu

Donació de decorats.

L'objectiu del conveni és establir els termes de la cessió de la titularitat gratuïta i indefinida per part del Gran Teatre del Liceu a l'Institut del Teatre dels decorats de diferents produccions escèniques propietat del Liceu.

Victor Antich i Joan Francesc Marco (Liceu), Antoni Fogué, Mario Sanz i Petra Mahillo (Diputació de Barcelona)

Conveni entre el Teatro Real de Madrid i el Gran Teatre del Liceu

Conveni marc de col·laboració.

L'objectiu del conveni és fixar les condicions generals de col·laboració per al desenvolupament de sis projectes dins l'àmbit operístic.

Membres dels patronats del Teatro Real i del Gran Teatre del Liceu. Foto: Antoni Bofill

4.3. Acció social. Activitats amb la Fundació Tot Raval

Activitats que, de forma desinteressada, el Gran Teatre del Liceu col·labora amb la Fundació Tot Raval:

Entrades per a infants del barri a l'òpera *El retablo de Maese Pedro* de Manuel de Falla el gener de 2009.

Aportació a l'organització de la Festa Major del Raval el juliol de 2009.

Participació en el Festival de Cultura Raval(s) amb una funció gratuïta d'*Els músics de Bremen*, el novembre de 2009.

Seguiment de 470 alumnes de l'IES del barri en el programa per a secundària Òpera, una emoció, el febrer i maig de 2009.

Visita al Teatre de 100 alumnes de les escoles de primària, l'abril de 2009

Visita de comerciants del barri al Liceu i recital al Saló dels Miralls, 10 de maig i 13 de desembre de 2009.

4.4. European Opera Forum

Opera Europa és l'associació europea de teatres i festivals operístics. Els seus membres inclouen 110 companyies operístiques de 35 països.

Opera Europa actua com a plataforma de discussió i col·laboració sobre temes comuns per als professionals de l'òpera i anima als fòrums especialitzats a treballar en àrees d'experiència específiques.

Cinc àrees principals ajuden a definir els objectius d'Opera Europa pels seus membres i el seu treball a OPERA:

- Avantatges per treballar junts i trobar solucions.
- Compromís per atraure noves audiències de tots els sectors de la societat.
- Recerca per generar més ingressos de totes les fonts.
- Cercant generar una bona pràctica en la gestió dels recursos.
- Foment de la circulació de noves obres.

Per tant, Opera Europa ha creat una sèrie de serveis professionals pels seus membres, com els fòrums especialitzats, bases de dades de recerca i assessoria experta. Però Opera Europa també recolza iniciatives per a la forma d'art i per una audiència més àmplia, com la col·laboració del Premi Europeu de Direcció Operística i com a coordinadora dels Dies Europeus de l'Òpera.

Després de la primera edició dels Dies Europeus d'Òpera el 2007, Opera Europa ha creat l'Opass, el Passaport Operístic Europeu (www.opass.eu) per animar als joves turistes culturals menors de 30 anys a viatjar per Europa i gaudir de l'òpera.

La segona edició de l'European Opera Forum va tenir lloc al Gran Teatre del Liceu durant els dies 17, 18 i 19 d'abril i hi van assistir 471 participants provinents de 28 països. El tema d'aquesta edició va ser Creativitat i innovació.

A més de les activitats incloses en la programa els participants van poder assistir a l'assaig general de *La cabeza del Bautista* i a la darrera funció de *Die Meistersinger von Nürnberg*.

Activitats

Taller de crítica per a participants joves. Amb Ashutosh Khandekar d'Opera Now, Shirley Apthorp de Financial Times i Bloomberg, Dominique Boutel de Radio France, Pablo Menendez d'Opera Actual. Moderador Peter Caluwe, Director general del Théâtre de la Monnaie/De Munt de Brussel·les.

Creativitat i innovació. Amb Sir Brian McMaster, Director de l'Estudi sobre l'Òpera encarregat per Regne Unit i antic Director del Festival Internacional d'Edimburg, Calixto Bieito, director d'escena i James MacMillan, compositor. Moderador Nicholas Payne Director d'Opera Europa.

L'òpera a Espanya. Amb Joan Matabosch, Director artístic del Gran Teatre del Liceu i president d'Opera Europa, Joan Francesc Marco, Director general del Gran Teatre del Liceu i Miguel Muñiz, Director general del Teatro Real de Madrid.

Reunió dels participants joves. Amb Kasper Bech Holten, Director de la Real Òpera Danesa, Aviel Cahn, Intendent de l'Òpera de Flandes, Paul Reeve, Director d'Educació de la Royal Opera House Covent Garden.

Presentació de La Fura dels Baus. Amb els directors d'escena Alex Ollé i Carlos Padrissa, moderada per Mercè Saumell.

Creació d'òpera per a joves. Amb els compositors Luca Francesconi, Hanne Deneire i Orlando Gough i Maria Sundqvist, Directora artística de l'Òpera de Malmö. Moderador Pedro Sarmiento.

Fòrum tècnic i de producció. Amb Leonard Garuz, Director tècnic del Gran Teatre del Liceu, Bob Brandsen de la Nederlands Opera, Ric Green de l'Òpera North, Mark Dakin del Royal National Theatre del Regne Unit, Rikke Mortensen i Carina Johansson del Reial Teatre Danès de Copenhague.

Fòrum de màrqueting i comunicacions. Amb Raphaël Richard, de Neodia, David Karlin, Alison Karlin, de Bachtrack.com, Karen Hunter, de Classicitic.com i Yehuda Shapiro.

Premi Europeu de Direcció Operística. Amb diferents presentacions a càrrec de Anna Dirckinck-Holmfeld, Sibylle Wallum, Philipp Hauss, Bettina Kraus, Timothy Nelson, Robbie Hayes, Hannah Crowell, Kel Millionie i Dorotty Szalma.

Estratègies creatives per arribar a noves audiències. Amb Tony Hall, Director executiu del Royal Opera House Covent Garden de Londres, Giovanni Cozzi, President d'Emerging Pictures, Truze Lodder, Gerent de la Nederlands Opera, Josep Fargas, Gerent d'Anella Cultural i Artur Serra, Director adjunt de la Fundació i2CAT.

Creació de noves òperes. Dos debats amb els compositors George Benjamin, Enric Palomar, Manfred Trojahn i Marco Stroppa, i els llibretistes Martin Crimp i Carlos Wagner, Ivan van Kalmthout, Adjunt al Director artístic del Liceu, Nicola Sani, compositor i Director artístic de l'Òpera de Roma i Peter de Caluwe, Director general de La Monnaie/De Munt.

Mostra de pel·lícules d'òpera. Projectió d'exemples de produccions operístiques destacades en cinema i en TV.

Òpera i mitjans. Estudi de casos i formes d'ubicar l'òpera als mitjans. Amb Thomas Beck, de Schweizer Fernsehen, François Duplat, de Bel Air Media, Arild Erikstad, de NRK-TV Noruega i Tony Hall. Moderador Chris Hunt de Classical TV Ltd i President del consell d'IMZ.

Projecte de Residència Creativa. Presentació dels resultats del projecte organitzat per RESEO.

Fer òpera al segle XXI. Debat amb Pierre Audi, Director artístic de la Nederlands Opera, Tatjana Gürbaca, directora d'escena i David Pountney, Intendent del Bregenz Festival. Moderador Nicholas Payne, director d'Opera Europa.

Pautes per a la producció audiovisual en teatres d'òpera. Intercanvi d'experiències en aquest camp per part d'especialistes d'IMZ, amb Reiner Moritz, de Poorhouse International, Ben Pateman, de Decca Music Group i Christ Hunt. Moderador Franz Patay, Secretari general d'IMZ.

Els desafiaments d'un futur incert. Sessió plenària de clausura impartida per Gerard Mortier, Director de l'Òpera de París, amb la participació de Federico Mayor Zaragoza i de Bernard Foccroulle, de l'associació Fedora.

Foto: Antoni Bofill

Calixto Bieito, Brian McMaster, Nicholas Payne, James MacMillan. Foto: Antoni Bofill

Conclusions de l'European Opera Forum

Henry Little, Touring Officer Arts Council U.K. i Chief Executive Orchestras Live

“Creativitat i innovació” són dues paraules molt ambicioses que es troben just al centre de les discussions sobre el desenvolupament futur de l'òpera a Europa. I sospito que no és un accident que el tema d'aquesta segona edició del Fòrum Europeu de l'Òpera hagi coincidit amb la dedicació de l'any 2009 a la creativitat i la innovació arreu d'Europa per part de la Comissió Europea. “Creativitat i Innovació” és un tema que hauria de ressonar (i ressona) entre tots els membre d'Opera Europa. L'assistència de quasi 500 delegats, en representació de companyies de 28 països, incloent delegacions tant de Pequín com del Japó, juntament amb l'assistència de prop de 80 joves delegats d'arreu d'Europa, evidencia clarament el gran abast del seu compromís.

Durant tres dies de debat entorn al que significa ser creatiu i innovador en el segle XXI, l'òpera europea va ser afermada per un gran nombre de temes, entre els quals trobem la filosofia i els mecanismes per a la posada en marxa d'obres noves, el desafiament de renovar el repertori per adaptar-lo al públic d'avui dia o l'ús creatiu de nous mitjans i tecnologies, amb un acostament contemporani a la producció i arribant a uns públics nous i més variats.

Les sessions van començar amb una discussió conceptual sobre els desafiaments que inhibeixen la creativitat i la innovació en l'òpera actual. Brian McMaster ens va recordar que el risc és un ingredient principal de creativitat i innovació i que l'assumpció de riscos s'aconsegueix més fàcilment des d'una posició de seguretat financera, cosa bastant complicada en aquests temps de recessió econòmica. També va fer esment als estudis recents d'audiències en el Regne Unit que han revelat que el públic valora el risc i la innovació en les obres de la seva elecció. McMaster va suggerir posteriorment que les companyies d'òpera no sempre han desenvolupat noves obres amb la força que hauria estat desitjable i que la seva proposta individual de posada en marxa de l'activitat ha estat insuficient. En una visió corroborada posteriorment per Bernard Foccroulle, McMaster va recomanar la creació i coordinació d'un fòrum per a la circulació d'obres noves i la possibilitat del seu intercanvi entre un nombre de companyies membres i que podria ser de gran utilitat per a Opera Europa. El compositor James MacMillan va advocar per aquesta estratègia i es va posicionar en favor de més oportunitats per tal que els compositors guanyin experiència en l'ofici de l'escriptura d'òperes noves. Calixto Bieito, responsable d'algunes de les produccions d'òpera de més renom en els últims anys va fer esment a un deure dels directors d'escena per a crear produccions contemporànies que demostrin com una obra escrita fa segles pot encara sonar amb força en la societat actual.

Joan Matabosch va descriure la cultura de l'òpera com “una tradició que sempre s'ha de plantejar si continua sent rellevant en la societat actual”. Fent una retrospectiva global de l'evolució de l'òpera a Espanya durant els últims vint anys, va examinar l'ampliació del tipus d'art i el seu compromís de creixement amb un públic en contínua expansió. No hi ha un lloc on s'hagi fet més palès aquest canvi que en la icona cultural de Catalunya, la nau capitana del teatre català: el Gran Teatre del Liceu. El lloc d'acollida d'aquesta conferència, que entre 2000 i 2008 ha sofert un augment substancial en el nombre de representacions per a satisfer la demanda d'un públic en constant creixement i que en aquests moments arriba gairebé al mig milió d'espectadors per temporada.

Dennis Marks va comentar que la història del desenvolupament de l'òpera es defineix amb la resposta a la pregunta de qui paga el dèficit. Estem veient com, a través d'enregistraments, emissions de cinema en viu o funcions a l'aire lliure, els teatres a Espanya estan arribant amb èxit a un públic cada vegada més nombrós més enllà dels propis auditoris d'òpera.

Les discussions del segon dia van començar amb l'anàlisi de la naturalesa de la creativitat i la innovació de diferents maneres. Alex Ollé, de la Fura dels Baus, una companyia a l'avantguarda de la innovació teatral a Espanya, va oferir una versió fascinant de l'evolució del viatge creatiu de la companyia des de l'actuació específica en el lloc a l'exercici de l'òpera. Posteriorment vam veure un nombre de perspectives diferents entorn a la creació de l'òpera per a la gent jove i vaig quedar fascinat amb l'exemple de Bernard Foccroulle sobre *Le Petit Chaperon Rouge* (La caputxeta vermella) de Jorte Apherghis, un treball molt complex que conserva alhora una gran crida i una àmplia accessibilitat als nous espectadors. Foccroulle ens va recordar que les actuacions en viu per a la gent jove (o per a qualsevol públic en aquest

sentit) és un procés de col·laboració i és important per a la “formació” de la gent jove en aquesta dinàmica a una edat primerenca.

Tony Hall, de la Royal Opera House Covent Garden, va donar alguns exemples d'acostaments creatius a un públic de l'òpera nou i, a més, va suggerir que totes les companyies d'òpera són ara mitjans de difusió i que cadascuna d'elles té el potencial, com a mínim, per a arribar a un públic global. Altres exemples d'acostaments innovadors al desenvolupament del públic provenen de la Netherlands Opera, amb el seu programa “OperaFlirt”, compromès amb el públic regional més enllà del seu recinte teatral. Posteriorment va prendre el relleu Thomas Beck, presentador de la televisió pública suïssa, Schweizer Fernsehen, qui va descriure com l'òpera pot arribar a tenir un gran abast en nous llocs. En aquest cas, va parlar de l'emissió d'una producció de l'Òpera de Zuric, l'acte I de *La Traviata*, durant les hores punta en l'estació central de tren de Zuric. Aquests exemples de col·laboració creativa entre una companyia d'òpera i un mitjà de difusió nacional (que, per cert va assolir el 35% de la quota de pantalla compartint horari amb un partit de la Champions League en un altre canal de la competència) indiquen com les companyies d'òpera poden en aquests moments explorar altres formes d'arribar a nous públics, impensables fa un temps.

La qüestió central del procés de creació d'òperes noves i de posada en escena del repertori existent es va plantejar en dos debats per separat. El primer ens va donar l'oportunitat d'escoltar George Benjamin i Martin Crimp, autors d'*Into the Little Hill* (En el petit pujol), que es podria considerar una de les òperes noves amb més èxit i més innovadores dels últims cinc anys, juntament amb els reptes amb els quals es van trobar Enric Palomar i Carlos Wagner a l'hora d'adaptar la novel·la original *La cabeza del Bautista*, de Valle Inclán, en una òpera nova a través d'un melodrama. Benjamin va ser franc sobre la suspicàcia inicial derivada de qualsevol col·laboració entre l'escriptor i el compositor, movent-se des d'una cultura de la tolerància al paper de cadascun a un clima de confiança, que tant ell com Crimp han convingut que es tractava d'un element essencial per a la creació de nous treballs operístics. La darrera discussió va ser també una oportunitat per a escoltar dos dels directors més experimentats de l'òpera europea, David Pountney i Pierre Audi, que van compartir les seves visions respectives sobre la creació d'òperes en el segle XXI. Alhora que comentava que els grans pioners en el sector de la producció d'òpera ho feien de forma convencional, Audi va advertir sobre la seva visió d'una cultura de companyies que empren a una petita quantitat de “directors de signatura”, segons els anomena ell, a l'espera d'oportunitats per als exponents més joves. No es tracta d'una denúncia relacionada amb aquest fòrum, sinó d'un concurs paral·lel per a oferir a joves directors l'oportunitat de dirigir una producció professional, guanyat per Anna Dirckink-Holmfeld, el muntatge teatral de la qual, *La Finta Giardiniera* (La jardineria fingida), es veurà al Stadttheater Bern l'abril de 2010.

Així doncs, és obvi concloure que la creativitat i la innovació deuen de fet ser els principis rectors que sostenen el treball de qualsevol teatre d'òpera seriós. Nicholas Payne es va preguntar amb sorpresa i de forma provocativa si era apropiat dedicar una conferència sencera a aquest tema com una onada de la crisi econòmica que assola Europa amb incertesa i que amenaça amb engolir un gran nombre de companyies i de mitjans rere el seu deixant. Per descomptat, resulta més apropiat que mai, encara que potser pitjor, excavar lleugerament sota el *mantra* de la creativitat i de la innovació, la qual cosa al meu entendre ens duu a una conclusió senzilla però molt important que vaig escoltar dir a molts ponents i delegats una vegada i una altra durant els tres dies d'estada a Barcelona: no importa el que facin les companyies, els seus intendants, els seus equips creatius o els artistes en les seves produccions per a connectar amb el seu públic o per a aprofitar l'oportunitat creativa de les noves tecnologies: tots han de mirar cap a un objectiu comú, que no és altre que tractar de fer una òpera de la més alta qualitat. O, més simplement, realitzar la tasca, sovint complicada, d'arribar a crear una gran obra que parli amb força i de forma rellevant al públic d'avui dia, ja que és sota aquest únic criteri que de jutjar-nos en darrera instància.

5. Mecenatge

5.1. Actes de mecenatge

Al llarg de la temporada es van organitzar tot un seguit d'actes institucionals orientats a les empreses i particulars que donen suport al programa de mecenatge del Liceu.

Relació dels actes més rellevants que tenen com a principal objectiu apropar la vida artística a les empreses mecenes:

Inauguració de la temporada 2008-2009

11 de novembre de 2008.

Inauguració oficial de la temporada 2008-2009 amb *Le nozze di Figaro* de Wolfgang Amadeus Mozart.

Consell de Mecenatge

19 de gener de 2009.

Celebració del Consell de Mecenatge de la Fundació del Gran Teatre del Liceu al Saló dels Miralls amb l'assistència dels representants de les empreses i la direcció del Teatre.

Presentació de la temporada 2009/2010 a Barcelona

19 de gener de 2009.

El Sr. Joan Francesc Marco, director general, i el Sr. Joan Matabosch, director artístic, informen de la nova temporada artística 2009-2010 a totes les persones i empreses que donen el seu suport a la Fundació, en un acte celebrat al Foyer del Teatre.

Presentació de la temporada 2009/2010 a Madrid

28 de gener de 2009.

Celebració, per primera vegada, d'un acte de presentació de la temporada artística 2009/2010 a Madrid, presidit pel Molt Honorable Sr. José Montilla, President de la Generalitat de Catalunya a la seu de Caixa Forum de Madrid.

En aquest acte hi són convidats totes aquelles empreses que ens donen suport i tenen la seva seu social a Madrid i autoritats.

Concert Mozart amb Edita gruberova

21 d'abril de 2009.

Celebració del Concert Mozart amb la soprano Edita Gruberova i l'Orquestra de l'Acadèmia. En acabar el concert s'ofereix una copa de cava al Saló dels Miralls amb presència de l'artista.

Acte/Concert d'agraïment al mecenatge. Al Palau de la Generalitat

28 d'abril de 2009.

Acte de reconeixement als Mecenes del Gran Teatre del Liceu al Palau de la Generalitat, sota la presidència del Molt Honorable Sr. José Montilla, que va agrair a tots els assistents el seu suport al Teatre.

A l'acte la soprano Mariola Cantarero, acompanyada de l'Orquestra de l'Acadèmia del Gran Teatre del Liceu dirigida per Sebastian Weigle ofereix un concert als assistents.

En acabar s'ofereix una copa de cava al Pati dels Tarongers.

Corella Ballet Castilla y León

9 de juliol de 2009.

Es convida als Mecenes assistents al Corella Ballet Castilla y León a una copa de cava amb presència dels artistes.

5.2. Empreses del programa de mecenatge

Consell de mecenatge

"La Caixa"

Abertis
Aena
Agrupación Guinovart - Oshsa
Bankinter
Círculo del Liceo
Corporació Catalana de Comunicació
Corporació Catalana de Mitjans Audiovisuals
Dragados
El Corte Inglés
El Mundo
El País
El Periódico
Fecsa-Endesa
Fluidra
Freixenet
Fundació Caixa Catalunya
Fundació Banc Sabadell
Fundació Bancaja

Telefónica

Fundació Axa
Gas Natural SDG
Grup Agbar
Grup Emte
Grup ISS
Grup MRW
Grupo Manpower
Iberia
La Vanguardia
Lexus
Media Planning Group
Radio Televisión Española
Repsol YPF
San Miguel
Santander
Seat
Sociedad de Televisión Canal Plus
Würth España

Patrocinadors

Abantia
Cespa Ferroviario
Cobega, Fundación Coca-Cola España
Enagás

Indra
Laboratorios Inibsa
Fundación Banco Santander

Protectors

Accenture
Almirall
Atos Origin
Barcelona Televisió
Bon Preu
Borsa de Barcelona
Cofely
Chocolat Factory
Danone
El Punt
Epson
Ercros
Espais Promocions Immobiliàries
Euromadi
Expansión
FCC Construcción
Ferrero Ibérica
Fiatc Assegurances
Fundació Puig
Fundación Cultural Banesto

Grafos
Gran Casino de Barcelona, Grup Peralada
GFT
Grupo General Cable
GVC
Indra
Klein
Laboratorios Ordesa
Lico Corporación
Media Markt
Metalquímica
Montblanc
Mylan
Nationale Suisse
Pepsico
Philips Ibérica
Port de Barcelona
Pricewaterhousecoopers
Sacresa
Sacyr Vallehermoso

Saga Motors
Sanofi Aventis
SAP
Servired

Sogeur
Tecnisa
Tecnocom
Transports Padrosa

Benefactors

Macià Alavedra
Joan Busó
Rosa Clará
Maria Font de Carulla
Liliana Godia
Josep Milian
Maria Reig
Maria Soldevila
Maria Vilardell

Maria Bagués
Cucha Cabané
Guzmán Clavel
Mercedes Fuster
Calamanda Grifoll
Josep Oliu
Miquel Roca
Joan Uriach

Manuel Bertrán
Juan Camprubí
Antoni Esteve
José Luís Galí
José Manuel Mas
Antonio Portabella
Francesc Rubiralta
Eva de Vilallonga

6. Altres línies d'activitat

6.1. Lloguer d'espais

El Liceu lloga els diferents espais del Teatre a promotors culturals, institucions, empreses i a particulars per a l'organització d'esdeveniments culturals, empresarials i/o socials. Així es converteix en un espai de confluència del món cultural, empresarial i social del país. A més, amb aquesta activitat, el Liceu facilita l'accés al Teatre de públic aficionat a altres gèneres musicals.

Concert Marina Rossell. VIP Music. 11 de setembre de 2008. Sala principal.

Lliurament premis periodístics de comunicació no sexista. Associació de dones periodistes de Catalunya. 30 de setembre de 2008. Foyer.

Recital Fundación Albéniz. Banco Santander. 7 d'octubre de 2008. Sala principal.

Concert *Unim les veus contra l'exclusió social*. Casal dels Infants del Raval. 12 d'octubre de 2008. Sala principal.

Recital Josep Carreras. Bankinter. 13 d'octubre de 2008. Sala principal.

Concert Locomotora Negra amb la Big Mamma. Antics Alumnes Universitaris de La Salle. 16 d'octubre de 2008. Sala principal.

Recital. Congrés de l'Asociación Española de Ingeniería Hospitalaria. 19 d'octubre de 2008. Sala principal.

Concert de cant coral – Festival Raval. Fundació Tot Raval. 15 de novembre de 2008. Sala principal.

Lliurament dels premis Ondas. Cadena Ser. 20 de novembre de 2008. Sala principal.

Lliurament de premis. Col·legi d'Enginyers Industrials de Barcelona. 1 de desembre de 2008. Sala principal.

Lliurament de beques. Fundació Prevent. 2 de desembre de 2008. Foyer i Saló dels Miralls.

Concert Solidari. Associació d'Amputats Sant Jordi. 4 de desembre de 2008. Foyer.

Concert. Escola de músics del Raval. 8 de desembre de 2008. Sala principal.

Concert *El Mesies* de Händel. Fundació La Caixa. 15, 16 de desembre de 2008. Sala principal.

Concert de Gospel. Promoconcert. 25 de desembre de 2008. Sala principal.

Concert Johann Strauss. Promoconcert. 26 de desembre de 2008. Sala principal.

Concert Música española. Promoconcert. 6 de gener de 2009. Sala principal.

Festival *De cajón!* Diego el Cigala. The Project. 9 de gener de 2009. Sala principal.

Retransmissió de programa *Els matins de TV3*. 13 de gener de 2009. Sala principal.

Concert Orquestra Glenn Miller. Promoconcert. 20 de febrer de 2009. Sala principal.

Retransmissió del programa de ràdio *Bon dia, bon hora*. Associació d'Amics de la Gent Gran. 23 d'abril de 2009. Vestíbul històric.

Lliurament premis Terenci Moix. 23 d'abril de 2009. Saló dels miralls.

Concert *Gracias a la vida* de Pasi3n Vega. X Festival Mil·leni. 27 d'abril de 2009. Sala principal.

Concert Orquestra Filharm3nica de Catalunya. Laboratoris Inibsa. 1 de maig de 2009. Sala principal.

XII Certamen de cant per a veus joves. Premi Manuel Ausensi. 3mbito Cultural – El Corte Ingl3s. 23 de maig de 2009. Sala principal.

Concert Viena al Liceu. Ibercamera. 25 de maig de 2009. Sala principal.

Lliurament de premis Cursa de El Corte Ingl3s. 9 de juny de 2009. Foyer.

Acte de Graduaci3 de la XII Promoci3 de Llicenciats. Facultat de Ci3ncies de la Comunicaci3 Blanquerna de la Universitat Ramon Llull. 20 de juny de 2009. Sala principal.

Concert Bunbury. Rock & Chicken. 26 i 27 de juny 2009. Sala principal.

Ballet de Santa Coloma de Gramenet-David Campos. *La bella dorment*. Festival Serra de Marina. 30 de juny de 2009. Sala principal.

Acte de benvinguda als nous membres de la Guardia Urbana i Bombers de Barcelona. Ajuntament de Barcelona. 2 de juliol de 2009. Sala principal.

Concert inaugural del Festival Internacional de M3sica de Cantonigros. Banjaca. 6 de juliol de 2009. Foyer.

Primeres figures del Ballet Rus. Ambar Ballet. 4 i 5 d'agost de 2009. Sala principal.

Pasi3n Vega al Liceu

6.2. Visites

L'oferta de visites de la temporada va ser seguida per 24.955 persones repartides en les següents modalitats de visita:

Visita guiada als espais públics

Visita diària a les 10:00 del matí i amb una durada d'1 hora i 15 minuts. Els llocs que es visiten són els espais públics del Teatre, és a dir, Foyer, Saló dels Miralls, Vestíbul Històric, Sala i a més a més el Cercle del Liceu. El Cercle és un Club privat a l'estil anglès amb una col·lecció de pintures modernistes molt important, en especial de l'artista català Ramon Casas.

Visita guiada a l'escenari i àrees de servei

Visita que comença a les 9.15 h, té una durada aproximada d'una hora i trenta minuts i durant el recorregut es visita l'escenari, les sales d'assaig, camerinos, la Sastreria i la Sala de Caracterització.

Visita express

Visita diària a les 11.30, 12h, 12:30 i 13h. Consisteix en un recorregut no guiat de 20 minuts al Foyer, Saló dels Miralls, Vestíbul Històric i Sala.

7. Estadístiques

Oferta i ocupació

Espectacles	Funcions	Aforament	Espectadors	% Ocupació
Òperes	98	219.583	184.171	83,87
<i>Tiefland</i>	10	22.920	17.946	78,30
<i>Le nozze di Figaro</i>	14	32.088	29.882	93,13
<i>Simon Boccanegra</i>	12	27.504	24.869	90,42
<i>El retablo de Maese Pedro</i>	7	11.011	4.149	37,68
<i>L'incoronazione di Poppea</i>	10	22.920	18.855	82,26
<i>Die Meistersinger von Nürnberg</i>	7	16.044	14.080	87,76
<i>La cabeza del Bautista</i>	9	20.628	14.778	71,64
<i>Fidelio</i>	9	20.628	18.286	88,65
<i>Salome</i>	11	25.212	22.045	87,44
<i>Turandot</i>	9	20.628	19.281	93,47
Dansa	19	43.548	30.970	71,12
Ballet de Sao Paulo	5	11.460	8.997	78,51
Tanztheater Wuppertal - Pina Bausch	4	9.168	7.150	77,99
Nederlands Dans Theater I	5	11.460	8.803	76,82
Corella Ballet Castilla y León	5	11.460	6.020	52,53
Concerts (interpretats al Liceu)	9	20.628	14.676	71,15
<i>Requiem</i> de Verdi	1	2.292	2.170	94,68
Concert Händel	2	4.584	3.933	85,80
Concert final Concurs Viñas	2	4.584	2.024	44,15
<i>Requiem</i> de Dvorak	2	4.584	3.364	73,39
Concert Mozart	2	4.584	3.185	69,48
Recitals	5	11.460	7.914	69,06
Recital Matthias Goerne	1	2.292	1.826	79,67
Recital Anne Schwanewilms	1	2.292	1.538	67,10
Recital Thomas Quasthoff	1	2.292	1.150	50,17
Recital Edita Gruberova	1	2.292	1.859	81,11
Recital Ian Bostridge	1	2.292	1.541	67,23
Programació al foyer	15	6.788	4.968	73,19
Eugen d'Albert i Àngel Guimerà	1	401	203	50,62
Simply Barbra	2	720	646	89,72
L'Ape Musicale	1	370	326	88,11
The Best is Yet to Come	2	650	295	45,38
Cortesanes en l'òpera	1	381	308	80,84
Encaje	1	2.292	1.730	75,48
Yvonne Printemps	2	574	350	60,98
Albéniz	1	401	361	90,02
Me llaman la primorosa	3	618	491	79,45
Richard Strauss	1	381	258	67,72
Total temporada (no infantil)	146	302.007	242.699	80,36

Espectacles	Funcions	Aforament	Espectadors	% Ocupació
El petit Liceu - s. familiars	38	32.930	26.771	81,30
Cantant amb el cor	2	802	742	92,52
La Ventafocs	11	15.642	13.316	85,13
Els músics de Bremen	4	2.792	1.720	61,60
La petita Flauta màgica	4	2.792	2.354	84,31
Pere i el Llop	5	7.110	6.176	86,86
El Superbarber de Sevilla	2	1.396	939	67,26
La primera cançó	8	1.000	847	84,70
Allegro Vivace	2	1.396	677	48,50
El petit Liceu - s. escolars	261	79.930	68.827	86,11
Cantant amb el Cor	4	1.604	448	27,93
La Ventafocs	15	19.305	17.116	88,66
Els músics de Bremen	14	9.772	7.227	73,96
La petita Flauta Màgica	18	12.564	9.873	78,58
Pere i el llop	7	9.009	8.080	89,69
El Superbarber de Sevilla	9	6.282	4.868	77,49
Nederlands Dans Theater I	1	1.287	1.202	93,40
Allegro Vivace	8	5.584	4.011	71,83
L'òpera: una emoció (amb el suport de SEAT)	28	5.936	4.375	73,70
Visites guiades escolars	135		3.538	100,00
El misteri de la partitura	9	234	173	73,93
Assajos generals	9	1.753	1.464	83,51
El petit escuraxemaneies (Cantaires)	4	1.800	1.774	98,56
El petit escuraxemaneies (F. Escolars)		4.800	4.678	97,46
Total El petit Liceu	299	112.860	95.598	84,70

Espectacles	Títols	Funcions	Aforament	Espectadors	% Ocupació
Total temporada (no infantil)	34	146	302.007	242.699	80,36
Total temporada El petit Liceu	10	299	112.860	95.598	84,70
Total Temporada 2008/2009	44	445	414.867	338.297	81,54

Els números d'Espectadors i el percentatge d'Ocupació només inclouen vendes

Abonaments

Torn d'abonament	Abonats
Abonaments de temporada	9.982
A	1.577
B	1.594
C	1.585
D	1.346
E	1.307
T	1.451
H	1.122
Abonaments reduïts	3.214
F	1.635
G	1.579
Abonaments populars	7.647
PA	1.617
PB	1.701
PC	1.527
PD	1.595
PE	1.207
Total abonats	20.843

Torn d'abonament	Abonats
Abonament Gent gran	443
Abonament El Petit Liceu	470
Altres abonaments	913

Gires

Espectacles	Funcions
Orquestra Simfònica	8
Orquestra Simfonica i Cor	1
Orquestra de l'Acadèmia	15
Orquestra de l'Acadèmia i Cor	1
Concerts en gira	25

Espectacles	Funcions	Ciutats	Aforament
La Ventafocs	20	13	19.576
Els músics de Bremen	7	3	11.500
La petita Flauta màgica	3	3	1.900
El retablo de Maese Pedro	14	4	19.270
El Superbarber de Sevilla	52	9	36.453
Allegro Vivace	8	2	13.836
El petit Liceu - en gira	104	34	102.535

Lloguer d'espais

Espectacles	Aforament	% ocupació
Concert Marina Rosell	2.292	70
Casal d'Infants del Raval	2.292	80
Concert el Mesies	4.584	95
Alabama Gospel Choir	2.292	75
Concert d'Any Nou	2.292	70
Concert de Música Espanyola	2.292	70
Concert Diego El Cigala	2.292	80
Glenn Miller Orchestra	2.292	70
Concert Pasi3n Vega	2.292	85
Concert Viena al Liceu	2.292	75
Concert Enrique Bunbury	4.584	85
Companyia dansa David Campos	1.800	60
Ballets Russos	3.600	80
Total	35.196	

	Espectacles	Altres actes	Total
Sala principal	30		30
Sal3 dels Miralls i Foyer		59	59
Altres espais		12	12
Total lloguers	30	71	101